

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 69

Dimecres, 17 de desembre de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 47, segona reunió

S U M A R I

Projecte de llei

de modificació de la Llei 6/2008, del 13 de maig, del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (tram. 200-00053/08) p. 3

Projecte de llei

d'ordenació sostenible de la pesca continental (debat de totalitat) (tram. 200-00048/08) p. 10

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de supressió de la limitació als complements autonòmics de les pensions no contributives (tram. 270-00008/08) p. 25

Manifestació

de solidaritat amb les víctimes de l'accident del dia 3 de desembre de 2008 a Gavà p. 40

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat (tram. 401-00028/08) p. 40

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els resultats del seu viatge al Japó i sobre la seva negativa a comparèixer per a informar-ne (tram. 317-00206/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions del Govern per a aconseguir un bon acord de finançament i fer front a la crisi econòmica (tram. 317-00208/08) p. 42

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les seves declaracions relatives als resultats assolits en el viatge al Japó (tram. 317-00204/08) p. 43

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la solució als problemes del barri de l'Estació, de Sallent (Bages), i sobre les mesures de pressió perquè el Govern de l'Estat solucioni el problema del finançament (tram. 317-00205/08) p. 44

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures d'ajut a les empreses aprovades pel Govern (tram. 317-00207/08) p. 45

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva disposició a canviar d'estratègia en la negociació del finançament amb el Govern de l'Estat (tram. 317-00209/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre la sequera que pateix l'Alt Empordà (tram. 310-00260/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre el cost de l'acte sobre cooperació del Departament de la Vicepresidència del 4 d'octubre de 2008 (tram. 310-00259/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre el nou espai destinat al Centre d'Art Contemporani de Barcelona (tram. 310-00263/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre el parc temàtic Port Aventura (tram. 310-00264/08) p. 51

Pregunta

al Govern sobre les sancions disciplinàries imposades a mossos d'esquadra (tram. 310-00262/08) p. 52

Pregunta

al Govern sobre la gestió de recursos hídrics a les comarques de Girona (tram. 310-00261/08) p. 53

Procediment

per a elegir un membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00022/08) p. 54

Procediment

per a elegir un membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00024/08) p. 54

Procediment

per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat de Girona (tram. 284-00014/08) p. 54

Interpel·lació

al Govern sobre la situació del mercat de treball (tram. 300-00166/08) p. 55

Interpel·lació

al Govern sobre l'edat de jubilació dels mossos d'esquadra (tram. 300-00167/08) p. 60

Interpel·lació

al Govern sobre les inversions empresarials estrangeres (tram. 300-00168/08) p. 62

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de les universitats (tram. 300-00169/08) p. 67

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 47.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió amb el sisè punt de l'ordre del dia...

Projecte de llei

de modificació de la Llei 6/2008, del 13 de maig, del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (tram. 200-00053/08)

...que és la tramitació en lectura única del Projecte de llei de modificació de la Llei 6/2008, del 13 de maig, del Consell Nacional de la Cultura i les Arts. D'acord amb l'article 126 del Reglament i amb el que es va acordar en la Junta de Portaveus del 9 de desembre es proposa al Ple de la cambra que aquest projecte es tramiti directament i en lectura única.

Hem de cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Per tant, els recordo que el que han de votar és que el Projecte de llei de modificació de la Llei 6/2008, del 13 de maig, del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts es tramiti directament en lectura única. Podem fer-ho per assentiment o amb votació.

Votació? (Pausa.) Votació, doncs.

Comença la votació.

La proposta de tramitació en lectura única del Projecte de llei de modificació de la Llei 6/2008, del 13 de maig, del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts ha estat aprovada per 103 vots a favor i 7 abstencions.

Prosseguirem ara el debat segons les normes establertes pels de totalitat, i tot seguit, el conjunt del projecte, el sotmetrem a una sola votació.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El conseller de Cultura i de Mitjans de Comunicació
(Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Bon dia. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, saben que el mes de maig aquest Parlament va aprovar la Llei de creació del nou Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. Es va procedir tot seguit als treballs preparatoris per elaborar-ne el reglament que ha

de regir el seu funcionament, i en aquell moment es va posar en evidència una incongruència entre dos articles de la llei com a conseqüència de la voluntat, que durant la tramitació s'havia expressat per part de tots els grups, d'atendre tant com fos possible les reivindicacions que plantejava la Plataforma de la Cultura per la Creació del Consell de les Arts.

En aquell moment, en l'últim tram de la tramitació, el que es va plantejar va ser la conveniència de procedir al relaxament del règim d'incompatibilitats perquè la composició definitiva del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts conté dos tipus d'adscripció. D'una banda, tres persones, la que ostenta o la que ostenti la presidència i les dues vicepresidències, que hi són en règim d'exclusivitat, i d'altra banda vuit persones més, que aquestes hi són amb un règim de dedicació parcial. El que es va fer amb la modificació de darrera hora va ser intentar relaxar el règim d'incompatibilitats que afectava aquestes vuit persones per tal de fer possible que el ventall de perfils representats dins del consell fos el més ampli, el més plural, el més divers possible.

El que va succeir, però, és que aquestes modificacions d'última hora no van tenir en compte que en un altre segment de la llei el règim d'incompatibilitats hi era també esmentat i per tant es podien haver produït problemes d'interpretació. Per tal d'evitar-ho el que es fa ara és la introducció d'una modificació que es pot considerar estrictament tècnica, que el que fa és clarificar aquest règim d'incompatibilitats en l'article 9, i, al mateix temps, en l'article 12.2 establir també la incompatibilitat que afecta la persona que tingui la direcció de l'esmentat Consell Nacional de la Cultura i de les Arts.

Finalment, en aquest article 9 el que queda clarament establert és que la incompatibilitat de les tres persones amb dedicació exclusiva, membres del plenari, és assimilable a la que regeix per als alts càrrecs de la Generalitat, mentre que no és així en el cas de les altres vuit persones membres.

Per tant, doncs, sollicito l'aprovació per tal que es faci efectiva aquesta millora tècnica de la llei que evita qualsevol confusió al respecte.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fixar la posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, honorables consellers, conseller de Cultura, senyores i senyors diputats, permetin-me ja d'entrada que els digui que des de Convergència i Unió donarem suport a la modificació de l'articulat que ens proposa el conseller; altrament, tal com quedaria la llei, es faria molt difícil, tal com deia el conseller Tresserras, de poder constituir el Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts.

Però, a més a més de les argumentacions del conseller, ara caldria preguntar-se per què en el debat de ponència no es va modificar l'apartat 3 de l'article 9 del Projecte de llei. En un principi, tant la ponència com des de Convergència Unió, avui encara, volíem que el Consell de les Arts fos una institució ambiciosa i potent talment com el Consell de l'Audiovisual de Catalunya o la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. De manera que volíem que el Consell de les Arts comptés amb un plenari d'onze membres *full time*.

Però, oh!, sorpresa, el conseller Tresserras, que a diferència dels dos que l'havien precedit, dels dos consellers que l'havien precedit, sorprèn propis i estranys perquè la seva primera actuació quan va arribar al capdavant de la conselleria va ser agafar l'avantprojecte de llei i entrar-lo al Parlament. Es posa el sector, conseller, al costat, certament; no preveu què li depararia el futur. I què ens ha deparat el futur d'ençà d'aquell gest del desembre del 2006? Doncs, el futur ens ha deparat que, comparat amb el CAC o amb la Corporació Catalana, el Consell de les Arts neix amb menys volada, neix amb menys ambició i, conseller, neix molt menys dotat econòmicament.

Per quina raó, de dotze membres amb dedicació exclusiva, passem només a tres? La Plataforma per al Consell de les Arts no volia, certament, que els membres del sector que hi fossin presents haguessin de renunciar a la seva activitat professional. Però, aquest no és el perfil, i si vostès avui miren els mitjans, aquest no és el perfil que es volia per al plenari: no es volia que hi fossin presents cadascun dels llenguatges artístics. Però és que aquesta voluntat de la Plataforma ja anava bé, ja anava bé perquè la raó fonamental és de reduir-ne els membres, perquè sembla que un plenari tan nombrós no es podia assumir econòmicament. Perquè el Govern només estava disposat, en un principi, això sí, a set membres amb dedicació exclusiva, sense tenir en compte allò que recomanava l'informe del comissionat, informe del comissionat Bricall.

Els mitjans sí, conseller, que en són d'importants, oi que sí? Però les arts, ves què hi farem, potser no n'hi ha per tant. Per això, des de la seva conselleria destina per al pressupost del 2009 un total de 357 milions d'euros per als mitjans, però només –només– 320 milions d'euros per a cultura.

Econòmica és, doncs, fonamentalment la raó per la qual queda reduït el nombre de membres del Consell. I la no dedicació exclusiva de vuit obliga en conseqüència que, tal com deia el conseller, no se'ls pugui fer subjectes al règim d'incompatibilitats dels càrrecs.

I aquest desacord en el nombre de membres a dedicació exclusiva, i el fet que se'ls repartissin a tres –perquè certament se'ls han repartit a tres, una presidència i dues vicepresidències–, va ser una de les raons, conseller, i vostè ho sap, per les quals des de Convergència i Unió no vam poder, finalment, donar suport a la llei. Ja que la fèiem, la llei, nosaltres la volíem ambiciosa com les altres dues institucions de què he parlat.

I li diem això perquè, quan dimecres passat vostè a la compareixença a la comissió de cultura ens va demanar,

amb un pèl de sorna, conseller, que ja que no vam votar la llei donéssim suport a aquesta modificació, ens va faltar temps, vostè ja sap com estar d'acotat, per dir-li que nosaltres, a diferència seva, sí que ens el creiem un consell..., no es que vostè no se'l cregui, és que nosaltres ens el creiem ambiciós, un consell nacional de la cultura i de les arts ambiciós.

I miri, que el Govern aquesta la deu considerar una llei menor, ens ho fa pensar que vostè l'ha tinguda, i ja li ho hem dit, set mesos al calaix, aquesta llei. I no ens vingui ara que durant aquests set mesos s'han de redactar els estatuts per al funcionament, perquè aquests estatuts haurien pogut aparèixer paral·lels a la publicació de la llei, si algú hagués anat pensant com volia que funcionés el Consell de les Arts. Però és que ningú no ha volgut pensar-hi, com havia de funcionar el Consell de les Arts. Set mesos al calaix i no ha estat fins al darrer plenari de l'any en què vostè fa entrar aquesta modificació de l'articulat, quan aquest debat que fem avui ja l'hauríem pogut fer al juliol, per què no? El juny, el setembre, per què no? No hi havia res que ho impedís, conseller, només hi havia una cosa que impedia que aquest debat, enlloc de celebrar-se avui, s'hagués celebrat el mes de setembre o s'hagués celebrat el mes de juny, conseller, hi havia una cosa, sap quina? La voluntat. No ens digui, tampoc, conseller, que ens va demanar als grups de l'oposició la tramitació d'urgència i que ens hi vam negar, perquè sap quan ens ho va demanar a nosaltres, si més no? –i suposo que a la resta de grups de l'oposició, també–, això ens ho va demanar al primer ple del mes de novembre, és a dir, ara fa justament un mes.

Miri, sembla gairebé una ironia que després de sis mesos, el mes de novembre ens demani tramitació d'urgència, francament. I, és clar, amb què es troba, ara? Ara es troba que, segons ens deia en comissió, aquest consell hauria de començar a funcionar el mes de gener, és a dir, el gener del 2009, amb els pressupostos actius, comença a funcionar el consell. Però, què passa? Que per raó de la demora, és a dir, per raó de la llei al calaix, el gener vostè no el pot començar a activar, aquest consell.

Per què l'ha tingut al calaix, aquesta llei, durant set mesos? Aquesta és la resposta, conseller, ja li ho hem dit també a bastament, vostè ha tingut aquesta llei set mesos al calaix per poder guanyar temps, perquè segons quines actuacions... Sí, conseller, sí, conseller, per poder guanyar temps, perquè segons quines actuacions vostè sap que el Consell de Cultura i de les Arts..., que la llei això li ho impedia, li ho impedia perquè la llei li diu que ha de fer informes prescriptius per a nomenaments, per a equipaments, i, mentrestant, què ha fet vostè? Vostè ha agafat i ha pogut reconduir Santa Mònica, o no, conseller? Sí, perquè vostè sap que amb la llei aplicada, tal com ho ha fet, vostè, això no ho podia fer.

Però una pregunta, conseller. Aquells 3 milions d'euros que l'any passat vostè, quan debatíem pressupostos, ens va dir: «No els puc posar en el pressupost, perquè encara no tenim la llei aprovada, però jo sí que faig una reserva de 3 milions d'euros, perquè quan s'aprovi la llei i comenci a aplicar-se el Consell de les Arts, ja tindrem una reserva.» On són aquests 3 milions d'euros,

conseller? Perquè vostè, el mes de juliol o el mes de setembre, ja l'hauria pogut activar, perquè de reserva pressupostària en tenia. El setembre, per tant, hauríem pogut tenir un consell activat. Aquest consell –li ho hem dit– respecte al Consell de l'Audiovisual de Catalunya, respecte a la Corporació Catalana neix feble, neix, coix, neix debilitat, per nombre de membres i per dedicació, per pressupost. En el pressupost només s'hi llegeixen 5 milions d'euros, vostè ens diu que 13; nosaltres no ho hem sabut llegir, 13, però vostè ens diu 13. Tant se val, 13 milions d'euros és un pressupost molt fluix, i en competències, conseller, també neix feble en competències, aquest consell. Vostè encara dota econòmicament l'Entitat Autònoma de Difusió Cultural. Què vol dir això? Que durant el 2009 encara continuarem duplicant competències?

Conseller, el dia del debat a la totalitat li vam dir que ens feia la sensació que vostè se'l mirava amb un cert escepticisme, el Consell de les Arts, que no se l'acabava de sentir prou seu, aquest projecte, i és que, de fet, aquest projecte de seu, no n'és. Vostè se'l va trobar redactat i va fer aquest gest d'agilitar-ne la tramitació. Però, ja li ho hem dit alguna altra vegada: l'esperit Treserras, aquest projecte, no el porta.

I sap què passa? Que tot el seu discurs polític respecte al suport a la creació artística l'ha anat adaptant a aquest projecte, i encara avui vostè no ha estat capaç d'adaptar el projecte –acabo president– a la seva política cultural. Fa la sensació, ara ja en aquestes alçades, que no saben com fer-ho per desgovernamentalitzar-la, la cultura, potser per desconfiança entre vostès, no ho sabem, però aquesta és la sensació que percepció no només aquesta cambra, o part d'aquesta cambra, sinó també el carrer. Potser per desconfiança de vostès, entre vostès. En tot cas, no ens podran negar que tot plegat és molt decebedor, massa, decebedor.

Moltes gràcies, president; senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, simplement per a molt breument manifestar, en resposta al que ha dit la il·lustre diputada que m'ha precedit en la paraula, que potser davant d'una tramitació que, efectivament ha de ser breu, i que com molt bé ha explicat el conseller, doncs, recull la intenció d'esmenar allò que és i que ha estat en la negociació de la llei un difícil equilibri entre el que han de ser les dedicacions exclusives d'unes persones molt concretes i, per tant, jo no m'hi estendré, amb aquelles altres persones que ho han de fer, d'alguna manera, d'una forma desinteressada i que, per tant, les incompatibilitats evidentment no poden ser les mateixes. Només dir que, potser, il·lustre diputada, la ironia en aquest moment és que aquells que fins avui difícilment han cregut en aquest projecte, avui se'n fan entusiastes, i que, per tant, d'alguna manera, ara es

posi en qüestió tot el que aquest Govern ha treballat i ha lluitat perquè aquest consell sigui una realitat.

El debat el vam fer el mes de maig, jo crec que no val la pena de retornar una altra vegada als arguments, però sí voldria recordar el llarg procés de tramitació que ha tingut aquesta llei, les dificultats –que hi han estat–, per la voluntat de consens amb la societat civil, i per tant, jo crec que aquest consell és un èxit de tots, que aquesta modificació acabarà de posar al seu lloc allò que en la tramitació tots plegats no vam encertar potser prou alhora de fer la llei amb aquest just equilibri en l'àmbit de les incompatibilitats, que, com tots sabem, és un tema enormement delicat. Però, jo crec que el que hem de fer avui, més que lamentar-nos, és felicitar-nos una vegada més, perquè aquest país finalment tindrà allò que el nostre univers cultural desitjava, que era aquest Consell de la Cultura i de les Arts.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, també per anunciar el vot favorable del Grup d'Esquerra Republicana. El Consell de les Arts ja està, ara sí, a la darrera fase, l'aprovació del consell és imminent, i aquesta petita esmena tècnica que aprovem avui ja és la llum verda definitiva per fer un consell potent, que tingui els millors representants de l'àmbit de la creació, ho ha explicat el conseller, és una modificació tècnica que ens ha de permetre aquest grau de major ambició, volem que sigui un consell heterogeni, que sigui plural i que també hi pugui haver persones en actiu, persones en exercici de la seva professió, i que puguin seguir formant part del conseller mentre creen, per tant, que les dues coses siguin compatibles.

En referència al que ha dit la il·lustre diputada de Convergència i Unió, francament, és un exercici d'ironia, que des de Convergència i Unió s'acusi de no creure prou en el consell, justament el conseller que ha fet possible l'aprovació de la Llei del consell, el conseller que l'ha portat a aquest Parlament, que ha permès que es debatés i que n'ha permès l'aprovació. Si tan urgent els semblava l'aprovació del consell que no podien esperar ni aquests sis mesos de configurar la llista dels membres, si tan urgent era, també s'hi haurien pogut posar vostès a fer-lo, el 2002, el 2001, el 2000, el 99, van passar una llarga sèrie d'anys que no es va creure tan urgent l'aprovació d'aquest consell.

I, per últim, dir-li, senyora Vidal, que vostè diu que el consell neix coix. Home!, neix coix, neix, d'entrada, amb una partida ja pressupostada de més de 13 milions d'euros, ja en els pressupostos per a l'any que ve i amb possibilitat de créixer. El que no neix, senyora Vidal, és amb quotes polítiques, que potser és el que hauria desitjat Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, certament és una esmena tècnica, una llei que ja vam discutir el juliol, una esmena tècnica que avui podríem fer un debat molt ràpid, com han fet els grups que donen suport, de moment, els grups que donen suport al Govern, però que mereix algunes reflexions, jo crec, més profundes i més interessants, com ja ha fet la senyora Carme Vidal.

Jo ja li anuncio que nosaltres hi votarem en contra, votarem en contra amb el convenciment que aquesta esmena –diguem-ne, esmena– s'aprovarà, però hi votarem en contra per pròpia coherència, primer perquè ja vam votar en contra de la mateixa llei, ja li vam dir que a nosaltres ens semblava que era una llei que no era prou ambiciosa i que no marcava la línia dels *arts councils* com a nosaltres ens hauria agradat, i després per tot el que ha anat succeint des que vam aprovar la llei.

Miri, la pregunta fonamental que jo crec que ens hem de fer en aquests moments és: té voluntat el Departament de Cultura de despolititzar la cultura? Aquesta és la pregunta. Després de vint-i-tres anys de Govern de Convergència i Unió, després de cinc anys de Govern del tripartit, hi ha voluntat ferma, real de despolititzar la cultura? I podem parlar de vint-i-tres anys de Convergència i Unió, però de vint-i-tres anys, també, de Govern socialista a l'Ajuntament de Barcelona i totes les lluites polítiques on la cultura ha estat el marc central. Aquesta és la pregunta, i vostè és el conseller que té la voluntat de despolititzar la cultura?

Miri, jo, certament, jo crec que amb el que hem vist aquests dies, aquests mesos, des de l'aprovació del consell, jo crec que no –jo crec que no–, ho podíem haver fet molt millor, ho podíem haver fet abans.

Abans ho ha dit la senyora Vidal, què ha passat aquests set mesos? Per què hem hagut d'esperar, diguem-ne, entre cometes, el ple «escombra» de desembre per aprovar aquesta esmena? Perquè vostè necessitava temps, temps per reorganitzar el departament, reorganització del departament, temps per fer el que ha fet el Centre d'Art de Santa Mònica. El Centre d'Art de Santa Mònica també està en el centre d'aquest debat, perquè vostè sap molt bé, que quan vostè desmantella i treu de contingut el Centre d'Art de Santa Mònica, si haguessin tingut un consell de les arts constituït, li haguessin, per obligació legal, li haguessin hagut de demanar un informe. I vostè el que fa és nomenar a dit, i ja no li parlo del Consell de Cultura de les Arts, ja li parlo de les bones pràctiques, del document de bones pràctiques signat al Ministeri de Cultura, que ja hem entrat una proposta de resolució, ja els ho dic, perquè signem un document de bones pràctiques a Catalunya amb els ens locals i amb el sector, aquí, a Catalunya. I vostè nomena, a dit, un director, quan sabia que no ho podia fer, seguint aquestes bones pràctiques.

I, després, ens veiem, i veiem sorpresos el juliol que es produeix una reestructuració del departament i sorgeix una cosa que es diu Àrea de Difusió Cultural, que, casualment, gairebé copia les funcions que té el Consell de les Arts, gairebé les copia. I li ho puc llegir, miri, escolti'm. L'article b, l'article 4.b, de la Llei del Consell de les Arts «duu a terme la difusió cultural i la promoció i el foment de l'activitat cultural a Catalunya». Si llegim altres articles, per exemple, l'article g d'aquest ens nou creat, «desenvolupaments, instruments i criteris de seguiment i avaluació de les activitats artístiques en el consell del sistema de difusió de les arts a Catalunya», «definir i impulsar els serveis d'economia d'escala», «promoure l'accés a la diversificació, promoure amb altres departaments la difusió cultural i la promoció de les arts a Catalunya». Per tant, tindrem dos entitats, una dintre de la Generalitat de Catalunya, al Departament de Cultura i un altre consell.

Si mirem, i abans ho ha dit crec que la diputada Llançana, vostè ha mirat quantes són les transferències corrents, és a dir: de quants diners disposarà el Consell de les Arts l'any que ve per promocionar, per fer política cultural? 3,5 milions, les transferències, capítol IV, transferències, del que disposarà són 3,5 milions. És a dir, el 6 per cent de totes les ajudes, de totes les subvencions, de tots els contractes programa que signarà el departament l'any que ve; el 6 per cent. Ens ho creiem o no ens ho creiem?, perquè, si ens ho creiem, ja podem fer per a l'any que ve un consell de cultura i un consell de les arts absolutament potent.

Però per acabar-ho d'arreglar tot plegat, com quedaven dubtes encara, ve el senyor conseller al Parlament de Catalunya a parlar sobre el Centre d'Art Santa Mònica i ens deixa autèntiques perles, autèntiques perles de desconfiança cap al sector cultural, de desconfiança cap al sector artístic. I li ho puc llegir. Primer: «I això és política de departament» –paraules textuales–, «això és política de departament, no forma part d'un consorci, ni cap cosa d'aquestes, ni s'externalitza cap mena de cosa d'aquest estil; és un encàrrec d'actuació del departament.» És a dir, les competències són meves, que ningú me les toqui. No havíem quedat que aquesta política de creació..., i havíem de confiar en els sectors, en el sector de creadors, en el sector artístic, en la pluralitat de sectors?

I vostè ens pregunta, textualment, senyor Tresserras: «No ens enganyem, quin sector? Serà una part del sector, independentment de a quines sectorials, a quins partits polítics, els seus membres puguin estar vinculats.» És a dir, el conseller acusa el sector de politització. No havíem quedat que el Consell de Cultura i de les Arts havia de ser, precisament, un consell on despolititzem la cultura i on donem confiança als creadors?

Hi ha una altra perla: «Som en això per defensar l'interès general; són recursos públics, són els impostos de treballadores i treballadors.» Hi estem absolutament d'acord. Per això nosaltres demanem en cada ple reduir els impostos de les treballadores i treballadors. I ningú es pot atribuir la potestat de determinar què s'ha de fer amb això.

Imagini's, no és que el consell neixi coix, senyora Vidal, és que el consell neix amb la desconfiança del conseller. És cert que és aquest conseller que aprova, que dona..., això és cert, però malgrat ell –malgrat ell, malgrat ell–, perquè si hagués estat d'una altra forma, ja tindríem avui consell, ja tindríem avui informe preceptiu de Santa Mònica. I li demanarem, quan es constitueixi –i espero tenir el recolzament de la cambra–, perquè es constituirà, feliçment, li demanarem també el seu suport perquè el consell faci un informe sobre el que ha passat també a Santa Mònica; si no li tenen por, que el consell, encara que sigui *a posteriori*, també es pronunciï.

Per tant, senyor conseller, són massa coses –massa coses. Nosaltres no li podem donar la confiança, perquè creiem que vostè no confia en el consell, creiem que vostè està fent l'estratègia de qui dies passa, anys empeny; que el consell ja el 2008 el podríem haver tingut funcionant i que no, a finals any, amb el Ple «escombra», aprovem un consell, que s'aprovarà, sense els recursos necessaris –senyora Llansana, miri's el capítol de transferències, que és molt curiós– i sense la voluntat política que realment sigui independent.

Per tant, votarem que no, amb tot el dolor del nostre cor, perquè sap que hem tingut una relació de confiança en altres aspectes, però votarem que no a aquesta proposta.

Gràcies, senyor conseller, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ja em sap greu el dolor del cor del Partit Popular, però no veig en aquest dolor on és la coherència a desitjar un consell de la cultura i de les arts i votar avui just en contra de la creació del Consell de la Cultura i de les Arts. No hi veig la coherència. No té a veure allò que discutim avui amb allò que vostès pretenen que sí que hi tingui a veure.

Nosaltres, naturalment, donarem el vot afirmatiu a aquesta modificació de la llei per les raons que ja ha deixat més que explicitades el conseller.

Utilitzem aquests instants de temps per demanar disculpes, en efecte, pel retard a posar en marxa un instrument que és fonamental per a la cultura, per a les arts d'aquest país. Però és veritat que els consensos no són mai fàcils i que aquest consell hauria de sortir, i aquesta és la nostra voluntat, amb el major consens possible. Segurament la redacció dels estatuts i el debat dels estatuts, però també la reforma de la llei, en un matèria que és, com hem vist avui i ha explicat el conseller, prou necessària, i també el consens respecte de quin serà el plenari, qui el compondrà, han fet que tardéssim més del que seria desitjable.

Volia reconèixer el vot afirmatiu de Convergència i Unió, no, però, sense dir a Convergència i Unió que l'argumentació que ha fet la diputada Vidal respecte de si només tres persones del plenari tindran la dedicació exclusiva..., això implica que aquest consell és minoritzat. El prestigi del consell de la cultura depèn de la dedicació exclusiva dels membres del seu plenari o depèn de la voluntat del món de les arts i de la cultura i del món de la política? L'hem creat amb la voluntat que sigui un instrument de desgovernamentalització –no pas de despolitització, senyor López, de desgovernamentalització. I l'hem creat, a més a més, amb una dotació de 13 milions d'euros per al primer any de singladura, que no és pas menor. No depèn pas, el prestigi, entenc jo, d'un consell, que tinguin més o menys dedicacions exclusives aquells que hi pertanyen.

Finalment, m'interessa de dir que aquest és un projecte no només de la conselleria de Cultura, és un projecte del Govern. Però més enllà que sigui un projecte del Govern, és un projecte de país. L'eco que ha fet la veu dels artistes, dels creadors, dels gestors de la cultura ha estat recollit pel Govern i ha estat transformat, aquest eco, en una realitat que és la llei que crea el Consell de la Cultura i de les Arts amb la voluntat de dir al poble de Catalunya i a la gent que fa cultura a Catalunya, que la fa per als catalans i catalanes i que la fa per a l'univers sencer, que són ells i elles aquells que fan cultura, no els governs, no els partits polítics; cultura la fa el país i la fan aquells i aquelles que creen, aquells i aquelles que tenen la vida entestada a fer possible que aquest país tingui cada vegada més cotes de cultura.

Donarem, doncs, el suport al Consell de la Cultura i de les Arts en la seva modificació de llei que avui es proposa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustres diputadas y diputados, intervengo en nombre de mi grupo parlamentario, Ciudadanos, para posicionarme sobre la modificación de la Ley nacional de la cultura y de las artes. Lo digo por los tres diputados del grupo que apoya al Gobierno, que dándole la importancia que se merece esta ley lo han hecho desde su escaño.

En la tramitación final de la Ley nacional de la cultura y de las artes votamos en contra –acuérdense, votamos en contra–, porque no estábamos de acuerdo con cuatro aspectos fundamentales, que los voy a recordar aquí de nuevo.

El primero era que la creación cultural y artística ha de ser radicalmente libre, no ha de estar sometida a intereses ideológicos, económicos o nacionales, y esta ley está sometida, precisamente, a un compendio de todo eso.

En segundo lugar, el *consell* y los miembros del máximo órgano de este, el plenario, habían de ser designados por su capacidad, valía e imparcialidad y nunca por cuotas de partido o imposición del Gobierno de turno, y al final acabó siendo una combinación de estos dos vicios, o al menos a nosotros así nos lo parece.

En tercer lugar, las incompatibilidades de los miembros del *consell* y del plenario deberían garantizar la objetividad en el desarrollo de sus funciones, cosa que ni antes ni después de esta reforma está garantizada.

Y cuarto y último, los criterios para otorgar ayudas a la creación artística que la Ley nacional de la cultura y las artes deja entrever excluyen a todos los proyectos realizados en castellano –va por usted. Vístanlo como quieran, justifiquenlo con desventuras pasadas, si eso les tranquiliza las conciencias, allá ustedes, pero lo único cierto es que discriminan, excluyen, insultan a la inteligencia y ofenden.

Empecemos por el que nos ha traído hoy aquí –el que nos ha traído hoy aquí–, el de la reforma del apartado 3 del artículo 9 y del apartado 2 del artículo 12, dedicados al régimen de incompatibilidades y relativos al estatuto de personas de los miembros del Consell Nacional de la Cultura y de las Artes y de los miembros del plenario con dedicación exclusiva.

Tiene sentido que se defina bien quién sí y quién no está limitado por el régimen de incompatibilidades. Y bien está que aquellos miembros del plenario que participen en este a tiempo parcial y cobren solo dietas queden excluidos de la Ley de incompatibilidades, ya que de lo contrario no podrían ejercer tal cargo y a la vez sobrevivir sin un trabajo profesional que les garantizase el sustento diario.

Así parece hacerse en el apartado 3 del artículo 9, hecho que obliga a generalizar a estar..., o a generalizarlo al apartado 2 del artículo 12. Pero en este caso deja fuera del régimen de incompatibilidades al órgano más sensible a ellas, como es la comisión de ayudas, que afecta a dos vocales designados por el plenario entre sus miembros por un período de dos años y a tres representantes del departamento competente en materia de cultura, nombrados por el mismo período, por el consejero o consejera responsable de aquel departamento, en cuanto que el apartado 2 del artículo 12 se centra exclusivamente en la dirección. Dice así: «La direcció té les mateixes incompatibilitats que els membres del plenari amb dedicació exclusiva.» Pero nada dice de estos dos vocales y tres representantes del departamento.

¿Se ha de sobrentender que están sujetos al mismo régimen de incompatibilidades? ¿Tienen dedicación exclusiva o dedicación parcial? En el primer caso, debería quedar claro; en el segundo, ¿debería quedar fuera del régimen de incompatibilidades a pesar de que su trabajo en la comisión de ayudas es el más sensible a prácticas de riesgo? Cuando menos, no queda claro; es decir, que esta reforma no deja las cosas claras.

Por otra parte, esta enmienda técnica, aparentemente inocua, deja al descubierto la falta de imparcialidad en el repartimiento por cuotas para designar a los responsables del Consell Nacional de la Cultura y de las Artes.

Cuatro miembros clave hay en él por encima de todos los demás: la dirección del *consell* y la presidencia y las dos vicepresidencias del plenario. Todas de dedicación exclusiva. Cuatro –cuatro, aunque *Convergència* ha marcado tres, solamente presidente y vicepresidencias, seguramente para no implicarse ella misma–, uno para cada uno de los partidos integrantes del actual Gobierno de *entesa*: PSC, Esquerra Republicana e Iniciativa, y el cuarto se supone que para CiU.

Ciudadanos queda de nuevo excluido, de nuevo. Y el PP en esta ocasión ninguneado. Supongo que le dejarán meter cuchara a la hora de repartirse los del plenario, los ocho miembros que no tienen dedicación parcial. Algo es algo. Ciudadanos ni eso.

En realidad parecería que se han metido en este remiendo de la ley a solo siete meses de aprobarla porque ya tienen repartidos los once miembros del plenario y se han dado cuenta de que con el régimen de incompatibilidades generalizado no podrían nombrar a los que ya pretendían. Un nuevo fiasco, un insulto para todos aquellos de la plataforma de la cultura que quieren que el arte y la creación sean libres. Es, a mi modo de ver, la muerte de la imparcialidad y la excelencia. Y sin petulancia, pero sí que les invitaría que se leyesen a John Rawls y la *Teoría de la justicia*, porque hay otra manera de hacer política.

Sé que nada puedo decir que normalmente o normativamente pueda hacer cambiar en el actual trámite técnico de la Ley 6/2008, del 13 de mayo, pero al menos aprovecharé el tiempo que me resta para poner de manifiesto la deriva partidista que ha resultado en leyes anteriores de calado parecido, como la Corporació Catalana de Mitjans de Comunicació o el entredicho actualmente CAC, Consell Audiovisual de Catalunya, los dos hechos en la tramitación de este Gobierno y en el anterior tripartito.

Los responsables de sus consejos de gobierno respectivos fueron repartidos por cuotas de partido, acuérdense, y ya hemos visto los resultados. El escándalo del reparto de frecuencias radiofónicas ha seguido un guión tan previsible que ha dejado fuera a todos los grupos mediáticos que consideraban indignos de emitir en esa cacicada redicha de espacio de comunicación propio, en este caso obra y milagro de Esquerra Republicana de Catalunya.

La consecuencia es el rechazo de todas y cada una de las cincuenta y cuatro solicitudes de licencia del grupo de comunicación Unidad Editorial, que publica *El Mundo*. Acuérdense: ya saben, aquel periódico que fue capaz de quitarse la presión del Gobierno de Felipe González de encima y tiró de la manta de los GAL dignificando a todo el periodismo, al estado de derecho y a la misma justicia. (*Veus de fons*.) Y que en el mismo criterio de libertad, tampoco se casa –no les cae bien, eh?–, tampoco se casa hoy con la deriva integrista en materia cultural y lingüística del actual Gobierno nacionalista. O la COPE, esa cadena de Dios que ustedes confunden con el anticristo... (*forta remor de veus*), que ustedes confunden con el anticristo por el simple hecho de...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Robles Almeida

...no comulgar con su iglesia. Hasta Onda Ramblas, Punto Cero, de Luis del Olmo, o el Grupo Prisa y Zeta han sido perjudicados. Esta es la consecuencia –esta es la consecuencia, por favor– de replicar en su consejo de gobierno la matemática parlamentaria, esta es la consecuencia.

Por eso no nos ha extrañado que hayan sido los tribunales ordinarios de justicia los que hayan hecho retirar el *spot* publicitario sobre las selecciones catalanas, donde se utilizaban y manipulaban niños con fines políticos. (*Remor de veus.*) Y ello ha sido posible porque Ciudadanos recurrió a los tribunales de justicia ordinarios cuando vio cómo el responsable de evitarlo, el Consell Audiovisual de Cataluña, desestimaba el recurso que le hizo llegar Ciudadanos contra el maquiavélico *spot*.

Las incompatibilidades a medias, las designaciones por cuotas de partido, la exclusión de ayudas a la creación, si esta se hace en castellano, todas llevan a un mismo fin: al control de la cultura y la creación por el poder político. Acabamos de verlo de nuevo en la decisión del *conseller* Joan Manuel Tresserras de cerrar el Centro de Arte Santa Mónica, CASM, con la disculpa de abrir uno nuevo, un *Halle*, a imagen y semejanza del nacionalismo que representa Esquerra Republicana de Catalunya, en el edificio Mediapro. Y utilizar las instalaciones desalojadas del convento de Santa Mónica para crear en sus instalaciones una réplica del socialista Centro de Cultura Contemporánea de Barcelona, en versión de Esquerra Republicana de Catalunya. Ya tienen uno cada uno.

Es decir, un centro cultural identitario donde el imaginario nacionalista pueda hacer ingeniería social, mostrándole al mundo del arte la Cataluña virtual que quieren imponer. Y si dudan de ese dirigismo cultural, oigan como justificaba el nombramiento de su nuevo director, Vicenç Altaió, el *conseller* Joan Manuel Tresserras, que dice lo siguiente: «Se descartó la posibilidad de convocar un concurso para nombrar un nuevo director ante –comillas– “el convencimiento” de que Altaió es la persona más indicada para liderar el proyecto.» Ciencia infusa, es evidente. Ya saben: «Estem construint un país o un estat propi, disculpin les molèsties». Malos augurios para una ley tan llena ella misma de a priores étnicos... (*veus de fons*) y sugerentes espacios para que el poder político la use como y cuando le venga en gana.

Por todo ello, aprovechamos este retorno de la ley al Parlamento –termino, señor presidente–, para instar a todos los grupos parlamentarios a que se planteen dejarla un rato más entre nosotros para intentar convertirla en una ley limpia que sirva para la libre creación, ayuda a la cultura y no al revés.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

Por nuestra parte –acabo, señor presidente– dimos razones en la tramitación de la ley de por qué no la votábamos. Seguimos sin querer participar en esta cacicada cultural, y por eso votaremos en contra.

Gracias, señor presidente.

(*La Sra. Vidal i Huguet demana per parlar.*)

El president

Senyora Vidal...

La Sra. Vidal i Huguet

President, moltes gràcies. Per allusions...

El president

Té un minut.

La Sra. Vidal i Huguet

Il·lustre diputada Llansana, a mi m'havia semblat que en la meua intervenció jo ho havia exposat d'una manera discreta i elegant. Vostè, ja em perdonarà, ho ha dit d'una manera més barroera, però em fa la sensació que vostè s'ha oblidat de com va anar la ponència, perquè més quota política que una presidència i dues vicepresidències, quan vostè sap que de vicepresidència només n'hi havia una..., vostè mateixa, faci la valoració.

Moltes gràcies, president.

El president

El senyor Pané demana la paraula...

El Sr. Pané Sans

Per contradiccions, senyor president. I moltes gràcies.

El president

Té un minut.

El Sr. Pané Sans

Referent a la intervenció del senyor Robles. Crec que la seva intervenció, no només aquesta i aquesta singularment, demostra que efectivament la llibertat serveix, fins i tot, perquè els homes i les dones que estan en un hemicicle hagin d'escollar el que han escoltat.

Ara, no sóc qui per demanar-los, al senyor Robles ni al seu grup, que procurin d'arrodonir les paraules, de fer que no hi hagi aquestes arestes, ni que no hi hagi aquestes pues. Jo no sóc qui, però em permeto de fer-ho.

De tota manera, com que he dit que intervindria per contradiccions, diré que els membres que són assessors de la conselleria no estan sotmesos a règim d'incompatibilitats perquè són funcionaris de la conselleria, hi van en funció de col·laboradors i d'assessors. I és intolerable que se'ns digui, a partir d'un prejudici, que aquí s'han fet repartiment de quotes de partit. És intolerable.

Quan no se sap absolutament res, emetre judicis a partir d'un criteri previ i inamovible, basat en la voluntat

de destruir tot allò que és la construcció nacional de la cultura de Catalunya a partir d'un espanyolisme recal·litant, és absolutament intolerable.

Gràcies, senyor president.

El president

Doncs, acabat el debat, farem la votació.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de modificació de la Llei 6/2008, del 13 de maig, del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, ha estat aprovat per 114 vots a favor i 16 vots en contra.

Projecte de llei

d'ordenació sostenible de la pesca continental (debat de totalitat) (tram. 200-00048/08)

El setè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de Llei d'ordenació sostenible de la pesca continental. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

(Pausa.)

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Molt bon dia, senyor president. Senyores i senyors diputats, membres del Govern, els vull significar, d'entrada, l'agraïment a tantes persones que durant tant de temps han estat treballant, han estat dialogant i han estat, evidentment, col·laborant per a fer possible aquest projecte. Algunes d'elles, avui, estan també en la tribuna de convidats, són persones amb les quals hem tingut l'ocasió de parlar i de, repetidament, poder anar perfilant el que és avui aquest projecte que els presentem.

Fins avui, la Llei de pesca s'havia mogut amb una articulació del 20 de febrer del 1942, és a dir, estem parlant d'una llei que té bastant més enllà de seixanta anys. En aquests seixanta-sis anys, com és obvi, han passat moltes coses; entre altres coses, aquest país ja no és una dictadura, entre altres coses han canviat circumstàncies socials, ecològiques, i a més a més, s'ha modificat l'organització de l'Estat, l'organització del nostre país, Catalunya, i també s'ha forjat la Unió Europea.

Amb l'arribada de la democràcia es va produir un traspass de les competències en aigües interiors, parcialment, amb temes de marisqueig, aquicultura i pesca fluvial cap a les comunitats autònomes. Ni els nostres rius, ni la pesca, ni els pescadors i pescadores són ara els mateixos que en aquell moment. S'han produït importants canvis en la societat i en la seva relació amb la pràctica de la pesca, i en el medi aquàtic en general, així com el posterior desenvolupament legislatiu a tots els nivells. Tot això havia deixat obsolet aquest marc legal. La pesca continental a Catalunya continua sent regida avui, fins ara, per una llei preconstitucional. Aquest és un motiu més, ja, per elaborar una nova llei.

Ara, a Catalunya tenim la possibilitat d'elaborar una legislació pròpia en matèria de pesca. Per què? Perquè, a més a més, el nou Estatut d'autonomia de Catalunya atribueix a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de pesca fluvial, que inclou la planificació i la regulació dels recursos pesquers, la delimitació d'espais protegits, la regulació del règim d'intervencions administratives i la vigilància dels aprofitaments piscícoles.

L'Estatut també emfatitza la necessitat de promoure un ús racional i sostenible dels recursos naturals. L'adaptació a la nova legislació europea i estatal obliga també a aquesta revisió. D'altra banda, volem significar una cosa: durant vint-i-tres anys no hi va haver cap interès per modificar la llei de pesca. De fet, després sentirem una esmena a la totalitat, que la promou justament un grup que va tenir temps, durant vint-i-tres anys en el govern, per haver promogut una modificació. Sembla que ara el que demana és la retirada. No sé per quan ells voldrien que s'hagués fet això.

En tot cas, hem de superar aquest retard històric, i ho hem de fer a partir de modificacions que impliquin aquesta nova concepció sobre quin és el paper dels rius i quin és el paper de la pesca en el conjunt de la nostra societat.

Fa temps ja que la pesca continental ha deixat de ser una font de recursos per a la nostra supervivència i s'ha convertit, principalment, en una activitat de lleure i oci. Avui es practiquen noves tècniques de pesca i existeixen noves arts i esquers que permeten desenvolupar una pesca de baix impacte, compatible amb la protecció de les poblacions piscícoles i del medi natural.

Durant els darrers anys, la societat catalana ha incrementat sensiblement la seva preocupació amb relació als problemes de la conservació dels ecosistemes i a la biodiversitat. A la vegada, el progressiu esgotament dels recursos naturals, la disminució de les diverses poblacions de fauna i flora, i la degradació dels espais naturals, han esdevingut un motiu de seriosa preocupació per part dels ciutadans i ciutadanes que reivindiquen el dret a gaudir d'un medi ambient de qualitat que asseguri el seu benestar i el de les generacions futures.

La societat i molt especialment el col·lectiu de pescadors i pescadores entenen que s'ha de tornar a definir l'activitat tenint en compte la capacitat d'autoregeneració dels rius, el foment de la pesca sense mort, i la lluita contra les espècies exòtiques, alhora que es dona resposta a l'increment de la base social d'aquest sector al llarg dels darrers anys. Cada vegada són més les persones que, a nivell individual o en el marc de diferents societats i associacions, dediquen part del seu temps lliure a la pràctica de la pesca al llarg dels rius de Catalunya.

Amb aquesta llei, es vol satisfer, en primer lloc, les demandes de les diferents directives europees, entre elles la del marc de l'aigua, que obliguen a un esforç per augmentar la qualitat del patrimoni natural i, en especial, la qualitat dels ecosistemes aquàtics, així com la protecció de la biodiversitat.

Però, a més a més, cal constatar els avenços en les investigacions científiques sobre el funcionament dels ecosistemes fluvials. I això, aquest cas, aprofundint en aquest coneixement, ha donat amb què, com, i quin, de quina manera s'articulen cada un dels papers i les relacions dintre d'aquest ecosistema. Aquest conjunt de nous coneixements ha permès comprendre la inconveniència d'algunes mesures de gestió que tots teníem considerades com a bones i al mateix temps ens indica, ara, amb garantia científica, quin camí de gestió hem de seguir.

En aquesta llei es recullen aquests avenços partint d'una sòlida base científica. S'han redactat diferents dictàmens. En ells s'han fet diagnòstics de la situació de la pesca i s'han definit les línies mestres a seguir per establir una pesca sostenible.

Aquests informes han sigut elaborats per alguns dels millors especialistes del país, els quals, conjuntament amb altres aportacions del món científic i universitari, varen ser el punt de partida d'aquesta llei. La diferent relació de la societat amb la natura, i en concret amb els rius, deixant de viure d'esquena i passar a viure'ls com un ecosistema amb grans necessitats de conservació i destacades funcions ecològiques lligades en molts aspectes al nostre benestar, han fet que sobre ells hi prevalgui un necessari esperit de restauració i protecció.

Ara bé, no es pot demanar un esforç als pescadors i no fer el mateix amb aquells que causen greus impactes sobre la qualitat dels nostres ecosistemes aquàtics continentals. Les espècies objecte de pesca depenen de la qualitat del medi fluvial que les acull. Les alteracions i degradacions que aquest medi pateix –i, per tant, cal incidir sobre elles– no es poden entendre sense la millora de les nostres poblacions piscícoles, la restauració i la protecció dels ecosistemes aquàtics continentals.

Una llei de pesca que vulgui assegurar la pràctica d'aquesta activitat en un llarg futur ha de lluitar contra la degradació dels rius, dels rierols, de les rieres, de llacs i estanyes, i ha d'apostar, no solament per la millora de la qualitat de les seves aigües, sinó, a la vegada, amb els objectius de la política hidrològica i de..., ha de vetllar per l'ecosistema complet.

Per això, aquesta no és una llei de pesca únicament, sinó una llei per crear les condicions per poder pescar. S'inclou en ella la protecció i la restauració dels nostres ecosistemes, com un fet imprescindible. L'Administració, a la vegada, no pot fer un abandonament de les seves responsabilitats envers la pesca continental i la millora dels ecosistemes, traslladant aquesta càrrega a la societat. El Govern de la Generalitat de Catalunya ha de desenvolupar un marc legal que assegurï un model de gestió i uns criteris tècnics que facin de la pesca una activitat sostenible. Gaudir del lleure que ens ofereix la natura és un dret de tothom, i actualment hi ha una forta demanda social; la pesca no és sinó una forma més de gaudir del nostre patrimoni natural. L'accés als nostres rius i a la pesca ha de garantir-se a tots els ciutadans i ciutadanes en igualtat de condicions. En aquesta llei s'assegura aquest dret, fins ara no sempre garantit ni respectat.

L'avantprojecte d'aquesta llei va ser objecte d'un procés de consulta amb diferents sectors implicats els quals han aportat les seves opinions i també les seves crítiques, val a dir que en general majoritàriament positives, a través de més de cinc-centes alegacions, que han estat contestades, analitzades una per una. Totes elles han permès millorar, indubtablement, el primitiu avantprojecte.

A partir de la diagnòstic, s'ha establert un camí de millora; un camí que passa per recuperar les condicions ecològiques de les aigües, recuperar les espècies autòctones, eliminar les espècies invasores i aplicar un model de gestió sostenible de la pesca.

La Llei d'ordenació sostenible de la pesca continental a Catalunya s'estructura en sis títols, seixanta-quatre articles, tres addicionals, vuit transitòries, dues derogatòries i quatre finals.

El seus principis inspiradors són els següents: primer, desenvolupament i manteniment de la biodiversitat autòctona; segon, aprofitament ordenat i sostenible dels recursos pesquers; tercer, igualtat en l'exercici de la pesca per a tothom; quart, coordinació entre administracions i organismes competents; cinquè, ensenyament, divulgació i formació dels ciutadans pel que fa a la pesca; sisè, establiment del règim sancionador, d'acord amb els valors mediambientals i el caràcter públic de la gestió de la pesca i dels seus ecosistemes.

Dintre del primer títol, es recull la planificació i la regulació de la pesca no professional; la protecció, la recuperació, la conservació i el foment de l'aprofitament sostenible, entre altres.

En el títol segon, s'estableixen mesures necessàries per a la protecció i conservació dels ecosistemes aquàtics continentals, entre elles, la creació de la Comissió per a la Conservació de les Espècies Aqüícoles, com a òrgan consultiu i de cooperació; l'establiment del règim de cabals de manteniment en el cas de les conques internes, així com les sol·licituds d'autorització o concessió que s'hauran de portar a terme en tot el procés de garantia de les espècies aqüícoles; condicions mínimes de qualitat de l'aigua. També en aquest apartat es desenvolupa la Comissió per a la Protecció de les Espècies, com un òrgan de cooperació interadministratiu, adscrit al Departament de Medi Ambient i Habitatge, que té com a objecte la coordinació de totes les administracions amb competències sobre els ecosistemes, per tal d'assolir els objectius de la llei.

El títol tercer tracta sobre la protecció, conservació i foment de les espècies. S'hi determinen les mesures necessàries per conservar les espècies autòctones, i, en aquest sentit, es classifiquen entre espècies protegides, espècies sensibles, espècies pescables i espècies introduïdes que són perjudicials. Les espècies protegides no poden ser objecte de pesca, captura o aprofitament; quan de manera accidental se'n capturi una, cal retornar-la immediatament a les aigües. La prohibició de la pesca, la possessió o el transport i el consum dels exemplars que no assoleixin la mínima mida o màxima establerta per a les espècies de pesca no professionals, aquestes són algunes de les característiques.

El títol quart regula l'ordenació i la gestió de la pesca recreativa en les aigües continentals, desenvolupant un model de gestió basat en l'aprofitament sostenible dels recursos i fomentant l'autoregeneració de les poblacions i la pesca sense mort. S'hi preveuen els consorcis territorials de pesca continental, com a ens per apropar la gestió al territori, i el Fons per a la gestió de la pesca, que es nodrirà de l'import de totes aquelles sancions i indemnitzacions establertes en aquesta llei i que serà usat per al finançament d'actuacions relatives a la millora de la pesca continental. En aquest sentit, es senyalen els trams «àrea de pesca prohibida», «àrea de pesca en recuperació», «àrea de pesca sense mort», «àrea de pesca en captura», «àrea de pesca restringida», «àrea de pesca repoblada». Per a la pesca recreativa i esportiva, només se situen com a objectius el que en el moment que sigui de caràcter..., analitzat així, conjuntament amb l'aspecte esportiu, l'articulació del que se'n diu històricament «la canya de pescar».

Alhora, cal considerar el Pla d'ordenació de la pesca continental de Catalunya, que és l'instrument tècnic que estableix la classificació per a la pesca dels diferents trams i de les diferents masses d'aigua, així com de les restants previsions en matèria de pesca continental que determini aquesta llei i el seu posterior desenvolupament.

Alhora, es crea un consell assessor de pesca continental, com a òrgan consultiu del departament, i en formen part, d'aquest, representants dels departaments, altres departaments del mateix Govern, l'Administració hidràulica, els ens locals, les universitats catalanes, investigadors de reconeguda experiència, així com les entitats relacionades amb la pesca continental.

Parlar també que la llicència de pesca recreativa continental autoritza per a practicar la pesca en l'àmbit territorial de Catalunya.

El títol cinquè es dedica a la participació ciutadana i, concretament, a l'educació i a la formació. En aquest apartat es promou la participació de totes i tots aquells ciutadans i ciutadanes que ho desitgin, tant de forma individual com de forma col·lectiva; totes les associacions sense afany de lucre que porten a terme ja avui activitats i inversions per afavorir la riquesa aquícola, la millora dels ecosistemes i qualsevol mesura relacionada amb l'activitat de pesca. Evidentment, es fomentarà l'establiment d'una xarxa d'escoles del riu, on s'impartiran formació i educació teòrica i pràctica sobre els coneixements, en aquest cas, de les masses fluvials del nostre país.

El títol sisè desenvolupa el títol sancionador per al cas que es produïssin evidents disfuncions, incorrectes, en el desenvolupament de la pràctica de la pesca.

Assenyalar també que en les disposicions addicionals el que es planteja, evidentment, són qüestions que permetin en aquests moments l'ús d'aquelles formes que no degraden el medi en la pràctica de la pesca.

Evidentment, durant la llarga—esperem que curta, però sembla que serà llarga—tramitació parlamentària, estarem oberts no solament a totes les aportacions dels grups parlamentaris que ofereixi ara mateix, sinó a totes

les aportacions que arribin del món col·lectiu, en aquest cas de les persones interessades en la pesca i en el manteniment dels ecosistemes fluvials.

Dir alhora també, com una manera que quedi ben clar..., en tots els temes de guarderia fluvial, el Departament de Medi Ambient i Habitatge garantirà, d'una banda, el servei prestat, i per l'altra, la continuïtat laboral dels guardes a partir de l'1 de gener de l'any 2009, és a dir, d'aquí a quinze dies.

Es tracta, doncs, que els nostres rius siguin reconeguts com a ecosistemes a conservar i amb grans potencialitats a desenvolupar, i això haurem de fer-ho de manera col·lectiva, amb la participació de tothom i fent alhora que un gaudi tan interessant com és el de la pesca ho faci amb tot això compatible.

Moltes gràcies, senyors i senyors diputats; moltes gràcies, senyores i gent que ens heu vingut a acompanyar i a seguir aquest primer debat. Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, amb aquesta intervenció defenso l'esmena a la totalitat que el meu grup ha presentat a l'Avantprojecte de llei d'ordenació sostenible de la pesca continental a Catalunya, fonamentalment perquè s'ha fet sense la participació dels pescadors, de les societats de pesca i de la Federació Catalana de Pesca, i també, bàsicament, amb la seva oposició frontal. Ho repeteixo, l'avantprojecte de llei que avui tractem és rebutjat per una gran majoria dels pescadors i fins i tot dels ajuntaments rurals/fluvials. Aprofito per donar les salutacions a diverses persones que ens acompanyen aquí, entre ells els representants de la Federació Catalana de Pesca, el senyor Lluís Pujal, que va ser durant dèsset anys president de la Federació Catalana de Pesca; senyor Ramon Aixalà, president de la Societat de Pesca Vall de Boí; senyor Albert Arcalís, president de la societat de Sort; Jaume Casañas, president de la societat de Gerri de la Sal; Josep de la Moga, Vall de Cardós - Tírvia; senyor Joan Martínez, president de la societat de Balaguer; Miquel Sala, president de la societat d'Oliana; Marc Vande, reconegut especialista en pesca esportiva i promotor del turisme pesca a Catalunya, i diverses persones, amics dels rius del Pirineu que ens acompanyen.

Conseller, en aquesta llei hi ha molt fil a coure i poc de temps per exposar... Aniré esquematitzant els motius pels quals sol·licitem el seu retorn al Govern.

«Ordenació sostenible de la pesca als rius.» Una lectura ràpida de la llei posa de manifest que la llei pretén un control intervencionista del pescador i regula la pesca atribuint tots els mals dels rius catalans als pescadors; el text traspuja aquesta idea central. Senyor conseller, breument, la llei culpabilitza de determinats problemes dels rius catalans el pescador, les societats i la Federació

Catalana. Concreta sancions econòmiques, aspecte que crec que és més normal de concretar-ho al reglament, però d'això no se'n oblidar pas. La llei oblidar, no reconeix els drets històrics, antiquíssims, ancestrals, dels pescadors riberencs, és a dir, aquells que viuen a la vora del riu amb fauna piscícola. La llei no ordena amb imaginació i pragmatisme –i pragmatisme– l'expedició dels tiquets preceptius per poder pescar; no aclareix el galimaties que s'ha anat generant els darrers anys amb un seguit d'ordres de veda redactades pel Govern abocant-nos, l'1 de gener del 2009, a haver d'obtenir el tiquet tan sols en connexió amb la xarxa d'internet.

Fins avui Catalunya era un exemple de facilitat i moltes autonomies han copiat el sistema de facilitat d'obtenció d'un tiquet de pesca en qualsevol poble rural/pesca. La llei, conseller, converteix el Govern de la Generalitat en l'organisme recaptatori únic i directe dels tiquets, anul·lant, de fet, tota autonomia, tota iniciativa del pescador local, de les societats, de la federació. S'imposen taxes per a tota mena d'activitats: s'imposen taxes per a concursos locals, per demostració de pesca infantil els dies de festa major als pobles...

Hi ha la percepció, a partir d'aquí, d'una gran part dels pescadors, que el departament no cerca la implicació del pescador; hi ha el convenciment que el pescador els fa nosa, que el pretenen foragitar del riu. La llei no potencia, sinó que escappa el turisme pesca, modalitat de turisme de què han viscut bona part de les nostres valls pirinenques anys enrere. Hem perdut pistonada, conseller, en aquest tema, en aquest terreny i al nostre país, a Catalunya.

Al Saló Internacional de Pesca de Charleroi, un dels certàmens de turisme pesca més importants del món, hi va una petita societat de pesca de la Vall de Cardós en solitari. Cap relació de la llei amb el departament d'indústria i turisme, cap, que pretén en el seu moment, ara, el departament de turisme, aixecar el turisme pesca a les conques altes de les nostres muntanyes. Cap transversalitat de la llei amb Turisme de Catalunya. L'obsessió de la recaptació directa, la culpabilitat eterna dels pescadors, l'intervencionisme descarat, els fan oblidar, jo diria que els fan posar entrebancs a la visió de la pesca com un potencial econòmic de les comunitats locals de la muntanya catalana; antany, un gran generador d'economia, avui, avui dia, tin-te i no caiguis, que vol dir al meu país «trontollant de valent».

La llei no parla, evita esmentar els corbs marins –en castellà, «cormorán»–, grans aus negres procedents de les costes marines, d'una extrema voracitat que des de fa deu anys remunten els nostres rius prepirinencs i pirinencs fins a la cota dels 2.400 metres d'alçada. Aquesta au, avui descatalogada, fa ben bé dos anys a les llistes d'espècies protegides d'Europa, cal regular-la reduint els seus efectius de forma legal amb urgència.

Les piscifactories de Pont de Suert, propietat del Departament de Medi Ambient, i la d'Oliana han hagut de cobrir-les amb xarxes. Com deia un pescador, no podem pas cobrir l'extensa xarxa dendrítica fluvial catalana amb teles per a evitar l'aniquilació accelerada de la nostra fauna ictiològica continental.

La llei, senyor conseller, no aclareix pas la problemàtica de la guarderia fluvial. Quina creu que tenen amb els divuit guardes fluvials! Quina creu, senyor conseller! Aquest conflicte surt en premsa i en televisió a diari. Avui mateix, ara mateix el senyor Albert Vidal, nou president de la Federació Catalana de Pesca, està essent entrevistat a TV3 per aquest mateix tema.

Què se n'ha fet, senyor conseller, de tots els acords que es plasmaren en un document, en un conveni signat entre el conseller de Medi Ambient, el de la Vicepresidència i el senyor Pujal, llavors president de la Federació Catalana de Pesca, en data 1 de desembre del 2007? En ell es contemplava la creació d'una guarderia fluvial. Qui ha incomplert aquells acords, senyor conseller? Sigui valent, creï un cos de guarderia fluvial, com una especialització dels agents rurals. Senyor conseller, escolti'm bé, gran quantitat de quilòmetres de la nostra xarxa fluvial serà víctima novament d'un furtivisme anihilador si no activa aquest grup de guarderia fluvial. I, sobretot i més que res, quan vostè miri i vegi un pescador, hauria de veure un ciutadà riberenc, un cuidador del riu, un voluntari, una persona que neteja dia a dia la ribera, que transmet valors de respecte pel patrimoni natural. Són aquells, senyor conseller –vostè no ho sap–, que avisaven i denunciaven els furtius enllà, als Pirineus, els increpaven quan actuaven als nostres rius com a veritables desaprensus, amb l'ús d'esquers nocius com l'*asticot*, que, per cert, no sé com es diu *asticot* ni en castellà ni en català, o fins i tot fent petar cartutxos de dinamita a les nostres tolles dels rius.

Parlem dels esquers naturals, conseller Baltasar –els esquers naturals. Vostè sap que a Catalunya, per iniciativa pròpia dels pescadors, de les associacions locals, de les escoles locals de pesca, de la federació catalana, estem a un nivell entre el 85 i el 90 per cent de pesca sense mort –això és un nivell molt alt–, de tal manera que la federació catalana redueix les taxes als pescadors sense mort, cosa que no fa el Departament de Medi Ambient. Bé, vostè creu que amb aquest elevat percentatge de pesca sense mort a Catalunya aquells homes que fa que van al riu seixanta anys de la seva vida, que queden com a badocs observant els milers i milers de truites, els eixams de truites que es veuen en determinats trams de rius, que tota la vida han pescat amb cuc, amb *canutilló* o amb la draga, és a dir, la nimfa de la mosca de la pedra, no en poden pescar, com a riberencs, una de tant en tant? Vostè faci un exercici d'alta pedagogia. Vagi ara mateix a un poble rural/fluvial –ja m'entén. Li diu a un jubilat de setanta anys, que pesca des dels deu anys, que no pot pescar amb draga i, a més, que es connecti a internet per aconseguir l'autorització. Talment com si li demanés a un jubilat de Sant Feliu de Llobregat que ha de fer una instància a l'ajuntament per seure en un banc públic. Talment. Vostè potser no ho percep així, però és clavat, fotocopiats, exacte.

Conseller Baltasar...

(Aplaudiments en el sector del públic.)

El vicepresident segon

Si us plau...

El Sr. López i Pla

Conseller Baltasar...

El vicepresident segon

Senyor diputat, perdoni un moment. Els demanaria que no fessin cap mostra d'aprovació o desaprovació durant el debat.

Gràcies.

El Sr. López i Pla

Conseller Baltasar, les obligacions dels pescadors queden aclarides a la llei –tant clares que són excessives–, a les successives ordres de veda que es publiquen anualment i que no s'exposen al públic per enriquir-se amb els suggeriments dels pescadors, com sí que ho fa la comunitat aragonesa. La comunitat aragonesa no publica d'avui per demà les ordres de veda que han de funcionar per a l'any següent; les publica amb temps i els pescadors hi diuen la seva. Aquí, el tema de la participació ciutadana serveix per a algunes qüestions i per a altres es converteix en un decret duríssim.

Però en el text no he sabut trobar les obligacions del Govern, les obligacions del Departament de Medi Ambient. No hi han obligacions. Hi han obligacions per als pescadors; no hi han obligacions per al Departament de Medi Ambient. Amb els pescadors, quines són les obligacions del Departament de Medi Ambient amb els pescadors, amb els rius? Miri, conseller Baltasar, durant milers i milers d'anys els hòmens de muntanya han pescat al riu amb vergats, amb filats, amb la foixa, fins i tot amb hams. Tot això s'acaba l'any 42, ja sabem com. Després les canyes s'ensenyoreixen dels nostres rius. Un pescador de la Pobla de Segur –un savi, per mi– l'altre dia m'assegurava que a cop de vergat i que a cop de canya no es maten els rius.

Quines obligacions, senyor conseller, s'imposa el Govern en el manteniment dels cabals legals per part de les empreses elèctriques? Quins annexos d'inversions s'obliga el Govern a fer en actuacions als nostres rius? Sigui valent, conseller; una altra vegada li demano que sigui valent: incorpori en la llei uns compromisos d'execució d'estacions depuradores d'aigües residuals, modifiqui el calendari del PSARU, inverteix més al PSARU, demani diners a la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre com ho fa l'Aragó. A l'Aragó, les seves depuradores no les fa el Govern, la DGA, les fa la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, el Ministerio de Medi Ambient. Avui tenen a Madrid un govern amic; poden fer-ho. Modifiquin el calendari PSARU. No tracti les depuradores dels pobles de muntanya amb el raser del nombre d'habitants, tal com deia un diputat del seu grup ahir, en aquesta mateixa sala. Aquesta és certament una acció que projectaria credibilitat a la llei. Inverteixi en canals d'alevinatge de truita autòctona, inverteixi en les escoles de pesca infantil dels petits pobles, complementant amb el coneixement del complex ecosistema fluvial.

Miri, senyor conseller, quatre punts de res. Sempre parlem amb un cert cofoisme de la potència, de la fortalesa de l'associacionisme de Catalunya. Vull dir-li que al món rural/fluvial –ja m'entén– el pilar central, la biga comu-

nera de l'edifici, que en diem nosaltres, la biga comunera d'aquest associacionisme és la pesca, les societats de pesca. Per això el meu grup està neguitejat, profundament inquiet pels números que tot seguit li aporto. El nombre de pescadors de pesca continental a Catalunya ha passat de 28.324, l'any 2000 –28.324 l'any 2000– a 11.205 l'any 2008. Durant els anys de govern tripartit Catalunya ha perdut 17.282 federats de la federació catalana, de les associacions. No intenti jugar amb els problemes que hi puguin haver de vegades entre els uns i els altres. Vostè n'ha de saber el motiu, senyor conseller.

Miri, és normal, senyor conseller, que fa un mes hagi canviat la Junta de la Federació Catalana de Pesca i en ple debat de la nova llei mantingui una batalla campal sense treva amb la federació catalana? Això és normal? Vostè és un home intel·ligent i molt rodat políticament; vol dir que tot això no fa un tuf de manca de diàleg?, d'un grau de desig de fer entrar el clau per la cabota?

Senyor conseller, què és un veí d'un carrer de Barcelona que té zona verda al seu barri i li fan una rebaixa? Vol dir que no és un riberenc d'aquest barri, aquest senyor? Vol dir que és inconstitucional la zona verda de Barcelona perquè hi ha un riberenc que té una rebaixa per poder aparcar a la zona verda?

Conseller, per tot això i alguns arguments més que m'han quedat al tinter, li demano que es torni a repassar la llei, que se la llegeixi, no com se l'ha llegit ara aquí, llegint-la paraula per paraula; que la desenvolupi, que la treballi, que en parli amb els pescadors. Senyor conseller, finalment és normal que l'avantprojecte que avui debatem no incorpori cap esmena, cap suggeriment de l'Associació de Caça i Pesca de Ripoll, La Rama, una de les societats més antigues que hi han a Catalunya i que és més antiga que el Club de Futbol Barcelona? Vostè s'imagina una llei de futbol catalana que no escolti el Barça i que no esmenti els clubs?

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Senyor conseller, la llei ha de protegir els ecosistemes i ha de protegir el pescador, perquè, del contrari, ens trobem amb allò que nosaltres diem al meu país, que «quan era mort lo combregaren».

(Veus de «Molt bé» i aplaudiments en un sector de l'hemicycle.)

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar posició respecte a l'esmena a la totalitat té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Antoni Llevot.

El Sr. Llevot Lloret

Molt bon dia. Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorable senyor conseller... Representants de la Federació de Pesca, pescadors, benvinguts aquí, al Parlament.

Amb relació a tot el que ha expressat l'honorable senyor conseller amb relació al tema que ens ocupa avui, de presentació de la Llei de pesca continental i també

l'il·lustre diputat que m'acaba de precedir, vull anunciar en primer lloc que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi no donarà suport, com és d'esperar, a l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup de Convergència i Unió. Sincerament, crec que és relativament fàcil, poc constructiu, poc realista presentar aquesta esmena a la totalitat i retornar al Govern el projecte. Crec que hi ha una base important sobre la qual almenys nosaltres tenim un acord, ens sembla bé, que és el que ara intentaré d'explicar. Per tant, en conseqüència amb tot això, també anuncio el suport al projecte presentat, en base a les següents consideracions.

La primera consideració que vull fer sobre el Projecte de llei d'ordenació sostenible de la pesca continental a Catalunya és que la pesca en aigües continentals s'ha regit a casa nostra per la Llei de regulació del foment i la conservació de la pesca fluvial, de 20 de febrer de 1942, i pel reglament del 6 d'abril de 1943. Si em permeten la manera de dir-ho, amb totes les riudes que han baixat aquests seixanta-sis anys està més clar que l'aigua que el marc legal en aquest àmbit necessita posar-se al dia, i és el que hem vingut a fer aquí, especialment, com ha comentat ja el conseller, atesos els canvis produïts en la nostra societat i la seva relació amb la pesca continental, que, entre altres aspectes, cada cop ha esdevingut menys una font de recursos per a la supervivència dels habitants autòctons i més una pràctica de lleure, de l'oci i de l'esport, i conseqüentment una font, sí, de desenvolupament econòmic del territori.

Una altra consideració cabdal és el que ens diu el nou Estatut d'autonomia de Catalunya, que atribueix a la Generalitat de Catalunya les competències exclusives en matèria de pesca fluvial, que inclouen la planificació i regulació dels recursos pesquers, la delimitació d'espais protegits, la vigilància dels aprofitaments piscícoles i la regulació del règim administratiu, emfasitzant de manera rellevant la necessitat de promoure un ús racional i sostenible dels recursos naturals.

D'altra banda, la Directiva europea 2006/88, de 24 d'octubre, relativa als requisits zosanitaris i la prevenció i control de determinades malalties dels animals aquàtics, conjuntament amb la Llei estatal 42/07, de 31 de desembre, del patrimoni natural i de la biodiversitat, i el Reial decret 1488/94, modificat pel Reial decret 3481/2000, pels quals s'estableixen les mesures mínimes de lluita contra determinades malalties dels peixos, obliguen a la revisió del marc normatiu per tal d'adaptar la nostra legislació a la legislació europea i estatal.

Amb relació als principis que inspiren aquest projecte de llei, que també ha comentat el conseller, els trobem raonables. I en destacaríem en primer lloc el propòsit d'assolir un bon estat ecològic de les aigües continentals, mitjançant el manteniment i el desenvolupament de la biodiversitat autòctona dels ecosistemes i les poblacions d'animals aquàtics, i la voluntat d'aprofitar els recursos biològics del medi aquàtic continental de manera ordenada i sostenible, per tal de garantir les millors condicions dels rius i dels peixos per a la pràctica de la pesca. I, en segon lloc, el plantejament equitatiu, que dona l'oportunitat d'exercir la pràctica de la pesca a totes les persones que ho desitgin, sempre que com-

pleixin els requisits establerts, els vessants pedagògics, formatiu i divulgatiu per a tots els ciutadans en totes les qüestions relatives als ecosistemes aquàtics continentals i la coordinació entre les administracions i tots els organismes competents.

Igualment considerem adequats els plantejaments de creació d'òrgans de participació, cooperació, consulta, assessorament i de gestió de la present llei. En aquest sentit, el projecte preveu que tots els ciutadans i ciutadanes que ho vulguin puguin, a nivell individual o a través d'entitats o associacions, beneficiar-se dels mecanismes de participació, formació i educació que determina la llei. Crea la Comissió per a la Conservació de les Espècies Aqüícoles com a òrgan consultiu i de cooperació interadministrativa, per vetllar perquè les espècies puguin dur a terme el seu cicle biològic amb èxit i perquè es mantingui el nivell demogràfic que garanteixi la supervivència de les poblacions autòctones, alhora que vetlla, també, perquè qualsevol activitat que es dugui a terme en aigües incloses en el Pla d'ordenació de la pesca continental sigui compatible amb la conservació de les espècies autòctones, dels hàbitats i de les espècies protegides per la normativa autonòmica, estatal i europea.

Així mateix preveu la participació en els procediments de revisió i determinació del règim de cabals de manteniment per tal que aquests garanteixin la conservació de les poblacions de les espècies autòctones i proposa, a més a més, mesures necessàries per assolir un bon estat ecològic dels trams i masses d'aigua incloses en el pla d'ordenació.

La present llei també es dota del Consell Assessor de la Pesca Continental com a òrgan consultiu i prepositiu per suggerir i informar el departament competent d'aspectes i estudis que puguin millorar el Pla d'ordenació de la pesca, així com la millora de la gestió i conservació de les espècies.

El Govern també podrà crear consorcis territorials de pesca continental amb la finalitat d'executar les actuacions relatives a la gestió de la pesca recreativa. Integrats per representants del Departament de Medi Ambient de les administracions locals, de les associacions de pescadors i de les entitats conservacionistes, aquests consorcis podran ser, si així ho determinen els estaments que l'integren, els instruments d'execució de la gestió i del finançament de la pesca en aigües continentals. I això ens pot ajudar a resoldre temes, doncs, que tenim pendants.

Amb relació al capítol quart i setè del títol quart, que fan referència a l'ordenació i a la gestió de la pesca en aigües continentals, a més a més de tot el que acabo de comentar sobre alguns aspectes de la gestió i de les diverses al·lusions que ja he fet al pla d'ordenació, vull destacar la importància d'aquest pla com a instrument tècnic que estableix la classificació per a la pesca dels diferents trams i masses d'aigua i totes les previsions en matèria de pesca continental que determina la llei i el seu desenvolupament reglamentari.

Pel que fa al règim sancionador d'aquesta llei, tant en el capítol de les infraccions lleus, greus, com molt greus,

com en el capítol de les sancions, sempre que siguin proporcionades i adequades a la gravetat del fet constitutiu de la infracció, creiem que són necessàries per garantir l'equitat en l'observança de la llei. Voldríem destacar en aquest aspecte l'article 58 pel que fa a la compatibilització de la sanció amb l'exigència a la persona infractora de la reposició de la situació que ha alterat el seu estat originari i també a la indemnització pels danys i perjudicis causats.

En termes generals, totes les consideracions que he anat exposant en aquesta intervenció posen de manifest la vocació de la present llei de garantir les condicions òptimes de qualitat de les aigües i de la fauna i, en conseqüència, de la pràctica de la pesca continental a tot el nostre país.

Per finalitzar, senyor president, senyores i senyors diputats, voldria comentar una qüestió que sí que realment, doncs, ens preocupa com a ponent de la llei, en representació del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i es tracta ni més ni menys de la necessitat de consens que aquest projecte de llei encara té amb les associacions de pescadors d'aigües continentals de Catalunya, en tant que principals beneficiaris d'aquesta llei i per també translació a la federació que les representa. Per tant, creiem que és important que puguem, doncs, en aquest període aconseguir millores amb aquest consens.

I en un altre sentit també em preocupa la manca de consens en aquesta cambra parlamentària, perquè crec que les lleis, que han de durar en el temps i que per tant hauran de ser aplicades per diferents governs, han de gaudir dels màxims acords possibles. I, en aquest sentit, hem de treballar també amb els grups, i ho farem conjuntament amb els grups d'entesa, també amb els grups de l'oposició a tenor de la seva resposta. No ens agradaria tampoc que no fos, doncs, eficient, que no fos constructiva i que també d'alguna manera volgués tenir un afany de notorietat, no? Vull dir, ens agradaria que en aquest sentit poguéssim equilibrar tots els aspectes que hi concorren per tal d'avançar positivament i aconseguir, doncs, al llarg d'aquest període que iniciem avui de tramitació parlamentària, doncs, de poder aconseguir els acords. Jo estic convençut que així serà, nosaltres treballarem amb aquesta il·lusió, amb aquesta confiança, i ho farem, com deia, doncs amb totes les persones i estaments implicats.

Celebro l'anunci del conseller avui relatiu als temes dels guardes de pesca, penso que és un tema cabdal que cal, d'alguna manera, endreçar. I que les seves paraules, doncs, considerem que ens estalvien ja..., i que ens posen amb una situació molt positiva per començar amb les associacions, amb la federació, amb els mateixos grups polítics aquest debat que estic convençut, plenament convençut que ens en sortirem i que tindrem aquesta llei que toca des de tants anys. Perquè també l'Estatut, com ja he dit, d'autonomia ens ho reclama, ens ho demana i estic ben segur que tots, absolutament tots, la voldrem i que tindrem la millor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Maria Àngels Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Moltes gràcies, honorable president. Honorable conseller, consellera, directora general de Medi Natural, senyors representants de les associacions de pescadors, senyors representants de la Federació Catalana de Pesca, siguin benvinguts aquí. Senyores diputades, senyors diputats, el debat de l'esmena a la totalitat que avui sotmetem a la seva consideració sobre el Projecte de llei d'ordenació sostenible de la pesca continental crec que es redueix a una única pregunta: Estan vostès a favor que la Generalitat faci ús de les seves competències exclusives en matèria de pesca fluvial? Estic convençuda que sí, que la resposta de la majoria serà que sí, i, per tant, per això anunciem que no donarem suport a aquesta esmena a la totalitat.

Volem exercir la sobirania que ens atorga l'Estatut, volem que la Generalitat faci ús de les seves competències exclusives en matèria d'aigües i en matèria de medi ambient i que aprovi una llei catalana que derogui la llei vigent, una llei franquista i que, senyores i senyors, està vigent d'ençà 1942. Per la normalització democràtica del país cal eliminar els últims vestigis franquistes.

Avui el que es discuteix és si tots els grups parlamentaris volen una nova llei, una nova llei que dissenyi un nou model de gestió adaptat als temps actuals, a les noves relacions entre la natura i la societat, a les noves tècniques aplicades a la pesca, als avenços científics, i no basat, com actualment pot passar, en criteris econòmics.

Ara no és moment de debatre l'articulat de la llei. Tindrem temps tots plegats en el tram parlamentari d'entendre'ns, d'enriquir la llei i d'incorporar aquelles aportacions que ens facin arribar les entitats, les associacions, la comunitat científica, el territori i la visió dels diferents grups d'aquesta cambra. Des d'Esquerra els asseguro que treballarem per aconseguir aquest consens.

Amb aquesta llei tenim l'opció de valoritzar una activitat que, si bé directament té una aportació reduïda en el PIB català, sí que és una oportunitat clara de desenvolupament local, social, cultural i econòmic, si som capaços de fer bé les coses entre tots.

Cal estructurar un nou sistema de gestió sostenible i adaptat als temps actuals, basat en criteris científics i amb la garantia que les entitats i els actors locals tinguin un paper rellevant i, per damunt de tot, que sigui garant del principi d'igualtat d'oportunitats obrint zones lliures on tothom pugui pescar.

Senyores diputades, senyors diputats, aquesta llei marca un punt de partida i un impuls a l'activitat. L'esperit de la llei és garantir una pesca de qualitat i per això només serà possible si en primer lloc s'intervé en la recuperació dels rius, per establir mecanismes perquè les activitats que impacten en els rius siguin respectuosos amb el medi ambient. Després caldrà dissenyar els plans de

recuperació de les espècies perquè sense peixos no es pot pescar. Aquesta llei no criminalitza els pescadors o pescadores, al contrari, els aixopluga i els protegeix.

Per què una llei d'ordenació sostenible de la pesca continental? Doncs perquè l'ordenació de la pesca continental l'any 2008 en el marc de la Unió Europea ha de ser sostenible, i per nosaltres ho és més per convicció. No és possible aplicar altres criteris amb el marc actual i amb les necessitats actuals de conservació i les possibilitats d'oci.

És un nou model de gestió que emana de les directives europees, la directiva marc de l'aigua, la directiva d'hàbitats, entre altres de protecció del medi i de la qualitat de les aigües, i que està en sintonia amb la gestió fluvial a la resta d'Europa i convenientment adaptat a la realitat específica dels rius mediterranis. És necessària una norma que asseguri un ús sostenible dels rius, estanyes i altres sistemes aquàtics continentals.

Ara és urgent substituir un model obsolet de pesca –de gestió de pesca– a Catalunya, un model amb el qual la Generalitat ha fet deixadesa de les seves funcions de gestió del recurs pesquer, un model que ha generat la privatització de la gestió administrativa i ecològica dels rius, i un model que no ha estructurat el control públic sobre els ecosistemes fluvials. Necessitem un model que planifiqui els recursos pesquers i del medi per oferir un horitzó fiable i viable del sector, basat en criteris científics i de gestió moderna dels ecosistemes, que són la base de l'activitat. A més, en la planificació és molt important comptar amb les diferents característiques territorials, al costat i de la mà de les diferents societats de pesca, i amb consens i en línia amb el que defensa la Federació Catalana de Pesca.

Les dades de davallada en l'activitat de pesca recreativa en els darrers anys no han servit per a frenar els canvis, tot al contrari, és el principal argument per fer una reconversió profunda en el sector per tal de cercar una activitat, una actuació immediata que permeti el seu impuls futur. La pesca recreativa només pot esdevenir una activitat viva, amb futur i amb potencial de reclam, si la seva gestió permet que sigui sostenible en el temps. Aquesta sostenibilitat només la podem assolir amb un model de gestió que sigui respectuós amb el medi, amb els cicles naturals i sobretot amb les espècies autòctones. L'activitat de la pesca recreativa només es podrà difondre si es fa de forma oberta a la societat i això només es pot fer des d'un model de gestió administrativa obert, transparent, amb una clara regulació pública i una decidida i important implicació social del territori en el seu funcionament.

L'aprovació d'aquesta llei és sens dubte una oportunitat per al desenvolupament del sector. La situació actual dels rius catalans no és bona, i això fa que la llei per força i en principi hagi de ser restrictiva fins que els rius assoleixin unes característiques òptimes per a la sostenibilitat de l'activitat pesquera, i cal mentrestant posar un topall a aquesta activitat.

De la mateixa manera, el fet d'aplicar un model de gestió de la pesca, respectuós amb el medi i estretament lligat a la cultura fluvial del nostre país, hauria de permetre la revalorització de la pesca com a reclam turístic;

no un reclam turístic massiu, quantitatiu, sinó un reclam turístic de qualitat, lligat al coneixement i gaudir de l'entorn natural i cultura de les àrees de pesca.

La llei assenta les bases perquè es desenvolupi el Pla d'ordenació de la pesca recreativa continental a Catalunya. Aquest pla no ha de ser vist com una llosa restrictiva i limitant, sinó com l'eina que a mitjà termini ha de permetre repotenciar el sector, per una banda permetent la transmissió generacional de la cultura pesquera i fluvial i, per una altra, afavorint que la pesca recreativa esdevingui un element de desenvolupament local com a reclam turístic i cultural.

Aquest pla d'ordenació hauria de desembocar en iniciatives, tant a nivell local com a nivell institucional, que facilitessin precisament la promoció de la pesca recreativa a Catalunya com una activitat marcada per un plus de qualitat pel seu model de gestió, per la seva repercussió positiva en el medi, per la seva repercussió positiva en l'activitat econòmica local i pel que significa de manteniment de la cultura fluvial. Aquest reconeixement i impuls podrà venir de la mà de segells de qualitat turística i ambiental i d'un pla de promoció de la pesca, amb la sostenibilitat en la gestió com a valor afegit i principal reclam.

Tot això només serà possible i efectiu si, juntament amb l'autoritat ambiental, les autoritats hidrològiques i el sector de la pesca organitzat en les entitats, es contempla la participació d'altres departaments de la Generalitat que hi puguin estar implicats, els quals, juntament amb la implicació del món local, tenen un paper rellevant en el disseny de les aplicacions concretes d'aquesta llei.

Però hi ha una premissa fonamental: tot això no és possible si el model de gestió no és sostenible. Si es vol mantenir un model de gestió basat en el no-model i en la privatització anàrquica de la gestió dels recursos pesquers del país, el sector anirà perdent potencial temporada rere temporada.

Avui fem història, debatem un nou model basat en la recuperació de la gestió pública de la pesca, inspirat en la millora dels ecosistemes aquàtics continentals –per pescar, primer cal recuperar la qualitat de rius, els cabals ecològics–; un model basat en la protecció i recuperació de les espècies autòctones, en l'ordenació de la pesca sota criteris científics amb l'objectiu de l'autoregeneració de les poblacions, en la participació ciutadana i apropament de la gestió al territori, i un model que garanteix el dret a gaudir dels rius i la pesca a tots els ciutadans i ciutadanes.

Cal tenir present que majoritàriament en un 99 per cent la pesca fluvial es desenvolupa en domini públic hidràulic, és a dir, sobre terreny públic, i per tant la seva gestió ha de correspondre a l'Administració pública. Els convenis signats amb societats de pesca federades ha afavorit el creixement de vedats de pesca, però no ha estat acompanyat d'un creixement en el nombre de pescadors federats.

Com a fet positiu dels darrers anys, ha estat el pes que ha anat adquirint la pesca sense mort, sistema que tot-hom convé a considerar menys impactant sobre l'eco-

sistema i per tant més proper a la sostenibilitat. Fins avui la planificació global de la pesca no és una realitat; és necessària una zonificació coherent amb les necessitats de conservació de la diversitat biològica i la introducció efectiva dels plans tècnics de gestió piscícola, que actualment es redueix a un simple tràmit administratiu.

El model que respon a una competència exclusiva de la Generalitat genera un canvi clar en la gestió de les poblacions; de repoblacions massives i sense control es passa a repoblacions basades en la millora de l'hàbitat i l'autoregeneració natural de les poblacions.

Com he dit, per pescar fan falta peixos, i volem peixos catalans. (*Remor de veus.*) És necessari evitar la introducció de noves espècies al·lòctones i cal recuperar les poblacions autòctones en els indrets on sigui possible i assegurar la seva preservació *in situ* i *ex situ*, tot garantint que quan calgui fer repoblacions es faci amb espècies autòctones certificades i sanitàriament controlades.

Mirin, el turisme de pesca es basa en una combinació de paisatge, d'espècies autòctones singulars i de serveis turístics de qualitat. Catalunya té paisatges, serveis turístics de qualitat, però li manca l'atractiu que representa les espècies autòctones. Jo els faig una pregunta: qui voldrà venir a pescar a Catalunya allò que pot trobar en el lloc on està?

La llei va més enllà; també determina com s'ha de pescar i en quins trams per evitar la situació actual i per aconseguir una més ràpida recuperació de la qualitat del medi; ara bé, nosaltres entenem que sempre des del respecte al coneixement que tenen les famílies de pescadors, que han acumulat al llarg de la història, tant de la qualitat dels rius com dels peixos. En el seu esperit d'involucrar tots els que estimen i vetllen pel bon funcionament dels rius i de la pesca, la llei preveu figures de participació en la gestió; un dels aspectes innovadors de la llei és referent a les entitats tutores de riu i la xarxa d'escoles de riu.

La Generalitat té clar –té clar– que per poder implementar les mesures que marca la llei fan falta recursos per tal de fer actuacions de gestió i millora dels ecosistemes aquàtics i la pesca recreativa.

Per acabar, voldria subratllar i reiterar la idea que he anat desenvolupant al llarg de tota la meua intervenció, que el nou model ha de facilitar i incentivar al màxim la participació local en la gestió dels recursos fluvials amb mecanismes efectius, i garantir l'òptim aprofitament de l'activitat per part dels sectors relacionats amb l'oci i el turisme i la restauració.

La llei ha de potenciar, mitjançant el pla d'ordenació, la vessant cultural de la pesca recreativa al nostre país recuperant la cultura fluvial. Convindrà promoure i encoratjar el disseny d'estratègies locals que en base a la regulació derivada d'aquesta llei siguin capaces d'integrar l'activitat pesquera recreativa en les estratègies locals existents o futures de desenvolupament local com una activitat cultural i social.

Estem davant d'una llei necessària, moderna, que ha de comptar amb el consens de tots els actors implicats. I

des d'aquí els reitero que des d'Esquerra Republicana vetllarem per aconseguir aquest consens. Necessitem rius, pescadors i pescadores, i peixos.

Els demanem –els demanem–, des d'Esquerra Republicana, que reconsiderin aquesta esmena a la totalitat, perquè estic convençuda que coincidim en l'esperit de la llei, i que, com vostès, també volen aprovar una llei catalana, però, doncs, el que els demanem és que ens fiquem tots plegats a treballar per aconseguir justament aquesta llei catalana que posi en valor la pesca continental a Catalunya.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, ho ténim una mica difícil, això dels peixos catalans, no? A la representant del Grup d'Esquerra Republicana solament li feia falta demanar-los el nivell C, eh? Ho dic simplement perquè, si estem parlant de l'Ebre, doncs, tindrem molts peixos que vénen de Navarra, vénen d'unes altres comunitats autònomes, i si el problema d'aquesta llei són dos: és que és una llei que es fa perquè l'altra és franquista i és una llei que no és vigent, encara que siga bona, i la segona, realment, és que el que busquem és que siguin peixos catalans, doncs, escolti, miri, perdoni, i amb respecte a tots, jo prefereixo els peixos del Pallars, que per alguna cosa són d'allà i són molt bons.

Dit això, no entraré en la profunditat del senyor López, perquè ho ha fet d'una manera extraordinària; se nota que és un home del país, que és un home que coneix a la perfecció el que a vegades des de Barcelona, senyor conseller, s'oblida, que és la gent, l'opinió de la gent del país.

Nosaltres no hem presentat una esmena a la totalitat. Érem partidaris, realment, d'abstindre'ns. Per què? Perquè ens havíem cregut el que ens havien dit vostès des del departament, nos ho havíem cregut. I vostès ens han enganyat, a nosaltres i al sector.

Miri, vostès se van presentar i nos van presentar l'avantprojecte, a part de fer les consideracions que és una normativa de 1942, que és una normativa realment que s'ha de democratitzar... D'acord, no hi ha cap problema. Parlar de la relació de la societat amb la natura, que ha canviat, evidentment, el temps passa, el temps canvia, avui ja no es pesca a mà ni es fan coses que abans se feien, i que avui, realment, preserven el que és el sistema; parlaven de l'activitat de la pesca quant a noves actualitats dintre de la ciència, dels estudis que s'han fet, d'un munt de coses. D'acord.

Però vostès deien una cosa important que era el que justificava el procés d'elaborar aquesta llei. I aquí és on vostès han mentit a la descarada. Vostès deien que havien presentat el debat de l'esborrany al llarg i ample del territori; vostès van dir, i està aquí escrit, que

havien tingut reunions de debat individualitzades amb cadascun dels sectors implicats; vostès van dir que hi havia una anàlisi de tots els suggeriments, alegacions i aportacions rebudes; vostès van dir que incorporaven les aportacions que milloraven el text, i vostès van dir i van tindre la barra de dir que van fer una comissió amb la Federació Catalana de Pesca per analitzar les alegacions en particular.

Nosaltres nos vam creure tot això. Tot això, nos ho vam creure, perquè pensàvem que vostès havien arribat a un gran consens amb el sector i amb el territori.

Però, senyors meus, no és veritat. I no ho dic jo, ho diu el Consell Comarcal del Pallars Sobirà. Ho diuen quinze alcaldes d'ajuntaments, ajuntaments que la pesca forma part del seu paisatge, del seu territori, de la seua cultura, de les seues tradicions i dels seus ingressos econòmics, com turisme. Ho diuen també deu associacions i federacions de pesca i ho diuen també dos associacions d'hostaleria. I ho diu, per descomptat, la Federació Catalana de Pesca.

I sap el que diuen, senyor conseller? Que declaren la més total oposició al Projecte de Llei de pesca continental per no haver estat consultat ni tampoc consensuat amb els responsables del sector ni tampoc amb els del territori. No és veritat, senyor conseller? (*Pau-sa.*) D'acord.

Miri, veu aquest document? És el Manifest de Llavorsí. Si sap llegir, que jo ho sé segur que ho sap llegir, s'ho llegeix, i tot el que jo li estic dient està escrit aquí, no hi ha dubte, amb signatures de tothom.

Per tant, això és el consens que vostès han arribat al territori? Cap. Vostès han mentit. Per tant, nosaltres donarem recolzament a aquesta iniciativa o a aquesta esmena a la totalitat.

Però vull continuar. Vull continuar que si això és el principi bàsic que no ha existit aquest consens, a part vostès han fet una cosa que és molt greu. A la vida almenys s'ha de ser agraït, una mica, però s'ha de ser agraït. Però, en una llei que vostès ni mencionen la Federació Catalana de Pesca, amb tot el que han contribuït les associacions de pesca i les federacions catalanes de pesca durant setze anys gestionant el que és la pesca, que vostès no hagin tingut ni l'atenció de poder tindre un paràgraf que pogués parlar d'ells, sap de què em dóna la sensació? Que aquesta llei del que tracta és d'anul·lar-los per complet per tindre vostès el més gran intervencionisme, propi, evidentment, de la seua formació política.

Però, escolti'm, tindran un greu problema. Sap quin problema tindrà? Tindrà un problema que hi ha una llei d'esports i una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que diu que a les federacions, i en aquest cas la Federació Catalana de Pesca, les faculta per a les atribucions de promoció, control i desenvolupament que els són pròpies i poden actuar com a administració pública i substituir, amb substitució o amb delegació. I això no ho canviaran, evidentment; penso que no. Per tant, apliquem la llei. I en aplicar la llei els hauran de tindre, sens dubte, en compte.

Aquesta llei fa una altra cosa: criminalitza els pescadors. Ells són els responsables de la degradació dels rius o hi ha uns altres factors, que és la mateixa evolució de l'oci? No vull parlar per no ferir unes altres activitats, que tots coneixem, i que alguns baixem amb barca i nos la passem molt bé. O també les mateixes depuradores, que no tenen els permisos corresponents d'evacuació als rius. No, la culpa la tenen els pescadors. Precisament els pescadors que no tenen un afany lucratiu, que els agrada la pesca i que són els primers a preservar realment l'espècie per poder continuar pescant, ells són? Miri's unes altres activitats que s'estan fent i que possiblement sí que cal ràpidament que es pugui portar una reglamentació, que això sí que és el que crea un estrès, realment, al que són els peixos del riu.

Miri, un projecte de llei que és tan intervencionista que se vol ficar –se vol ficar– inclús a regular el que són les conques de l'Ebre. Miri, si vostè veu una mica la Constitució, la Constitució diu que són intransferibles, realment intransferibles, les competències que tenen a veure amb conques internes que tenen un resultat de conques transautonòmiques. Vol dir, i això ho diu la Constitució, que si estem parlant de les conques de l'Ebre, estem parlant que l'Ebre no neix a Catalunya i finalitza a Catalunya, passa per Navarra, passa per Aragó, i aquestes conques internes són competència, realment, de l'Estat i no de la Generalitat. Per tant, vostès això no ho reflecteixen.

Però aquest afany d'intervencionisme i de desenvolupar l'Estatut sigui com sigui nos fa portar a vegades a contradiccions totals, com és també el tema de la llicència de pesca. El que han lluitat per tindre una sola llicència de pesca que la puguin fer continental o la puguin fer marítima, que és costa, mar, i ara resulta que hauran de tindre una llicència en què en una pagaran una assegurança i en l'altra no pagaran una assegurança.

Bé, però és que encara és més greu, senyor conseller. Què passarà quan facin una competició de pesca en la qual demanaran una taxa per competir en una competència o en una activitat realment competitiva de pesca? Què li passarà al senyor de Navarra?, què li passarà al senyor de Galícia?, què li passarà al senyor d'Andalusia? Què els passarà? Que quan vingui aquí i vulgui competir haurà de fer-se una llicència nova? Haurà de passar per un examen? És que no hem de buscar, realment, una homologació, que tots anéssim a la mateixa i poguéssim treballar tots amb la mateixa? I, a vegades, aquesta manera de veure les coses simplement rectes ens fa oblidar realment que el que vol la gent és agilitat a l'Administració i no duplicitats inútils. És que no ho veiem? És que no es tracta de nacionalisme, sí, nacionalisme, no; no es tracta d'això, es tracta de donar un servei als ciutadans que siguin capaços de tindre la vida més fàcil i que les seves coses, amb un sol paper, puguin bellugar-se sense tindre que duplicar ni papers ni diners, d'això és del que es tracta i això és el que aquesta llei no contempla.

I, per últim, simplement vull fer una menció. El gener d'aquest any 2002 es va fer un conveni de col·laboració entre el Departament de la Vicepresidència, que correspon, perquè Esports correspon..., realment la federació i

el Departament de Medi Ambient..., i jo penso que van fer un bon pla estratègic de pesca esportiva a les aigües continentals, molt bo. Per què se'l carreguen, vostès? Per què aquesta llei no ho contempla i recull moltes d'aquestes iniciatives? Per què no ho fan? Perquè realment hi ha un afany realment de fer lleis que persegueixen, per una part, el més pur intervencionisme; per una altra, el més pur nacionalisme; i, per un altre costat, m'agradaria veure el senyor Llena, amb tots els respectes que li tinc, perquè estic segur que el senyor Llena opinaria el mateix que estic opinant jo, i està opinant el senyor López, perquè ell sap què és el Pallars, ell és pallarès i ell coneix lo que la gent del Pallars pensa, i dic el Pallars, també, perquè és el meu territori i al qual em sento molt lligat.

Per tant, fem lleis que tinguin a veure realment amb el que demana la societat, no féssim lleis des dels despatxos de Barcelona, no féssim lleis amb tècnics i especialistes que tenen tot el respecte del món, escoltem la gent, escoltem-la de veritat, i per això no fa falta posar autocars o autobusos demanant que els donin explicacions per quin estatut hem de fer, sinó recórrer molt el territori i parlar molt. I això que vostès ficaven com a justificació –la veritat dita i escrita– és totalment fals.

Per tant, des del nostre grup parlamentari nosaltres donarem suport a aquesta esmena a la totalitat, perquè creiem realment que no té el consens, el beneplàcit dels ciutadans, dels sectors i del territori.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments en un sector de la cambra.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, honorable consellera, directora general, membres de les federacions de pesca, dels grups de pescadors del Pallars que avui ens acompanyen. Jo començaré la meua intervenció recordant el caràcter del projecte de llei que avui se'ns presenta: modernitzar una normativa que està obsoleta –perquè d'obsoleta, n'està–, donar resposta a una funció competencial, que la tenim, en això estem tots d'acord, per tant, la llei s'ha de fer, i això ho fa formulant uns principis relativament senzills i amb els quals a mi em sembla que podem estar tots d'acord. Article número 3: «Els principis d'aquesta llei són el desenvolupament i manteniment de la biodiversitat autòctona per a contribuir a assolir un bon estat ecològic dels rius; l'aprofitament ordenat i sostenible dels recursos biològics del medi aquàtic continental; la igualtat en l'exercici de la pesca a totes les persones que desitgin exercir-la, sense més limitacions que aquelles que es deriven de les mesures necessàries per a la conservació; la coordinació entre les administracions i els organismes competents; i l'ensenyament, la divulgació i la formació en allò que fa relatiu als ecosistemes aquàtics, i la participació ciutadana en l'observança dels preceptes i

la consecució dels seus objectius.» Fins aquí no tenim grans divergències.

I, a partir d'aquí, la llei determina un seguit de coses, fa un seguit de definicions tècniques i de limitació competencial. Parla de quin és el règim de protecció aplicable als rius i a les masses d'aigua; defineix també quines són les mesures de protecció, conservació i foment de les espècies, les arts, les modalitats i les accions de pesca; què s'entén per repoblació, la classificació per trams. Ordena la pesca, estableix la figura del Pla d'ordenació de pesca continental, del consell assessor en la matèria, la regulació administrativa de la pesca, la possibilitat de crear consorcis territorials i la regulació, en la part que és competència d'aquesta llei –que no és pas tota perquè majoritàriament depenen d'un altre departament, el d'Agricultura i Acció Rural–, la regulació dels centres de recuperació i les piscifactories.

Parla de la participació ciutadana, de les entitats tutores de pesca, que les defineix com a «entitats sense ànim de lucre que porten a terme activitats o inversions per tal d'afavorir el medi del riu, el medi aquícola». Potser sí, que no ho diu amb el nom, però jo entenc que aquí sí que hi ha una referència clara a les entitats que en aquests anys han estat col·laborant, de manera clara, en la conservació del riu.

I, finalment, estableix un règim sancionador, com totes les lleis, absolutament com totes les lleis, perquè si no es posa a la llei, després no hi hauria..., posar-ho en el reglament no tindria la validesa jurídica.

Per què faig aquest repàs exhaustiu? Per poder establir, i a més fer-ho sense cap tipus de dubte, que no hi han motius per a aquesta esmena a la totalitat. Perquè, perquè una esmena a la totalitat sigui comprensible, o una de dos, la llei que es vol impulsar resulta innecessària o redundant –no és el cas. Una segona possibilitat és que no s'està d'acord amb els objectius de la llei –no és el cas. I una tercera possibilitat és que els preceptes continguts, considerats globalment, resulten inacceptables i contraris als objectius de la llei.

Senyor Rodríguez, permeti'm que li faci un exercici quantitatiu. A mesura que vostè anava parlant, jo... –«quantitatiu», de «quantitat». (*Veus de fons.*) Ai, perdóni, repeteixo, rectifico, senyor López, a vegades el fil de les paraules et fa perdre..., li demano disculpes. Permeti'm que li faci aquest exercici, ara sí, quantitatiu. Quan vostè anava parlant jo m'anava marcant els articles als quals alludia. Títol I, objecte, principis i competència, articles de l'1 al 6, no me n'ha parlat. Títol II, protecció i conservació dels ecosistemes, del 7 al 15, no me n'ha parlat. Títol III, protecció, conservació i foment, del 16 al 20, no n'ha parlat. Vostè ha centrat la seva intervenció, les seves diferències en el títol IV, concretament dins del títol IV m'ha parlat del capítol II, esquers i períodes hàbils, dos articles; el capítol IV, ordenació, dos articles; el capítol V, pesca esportiva, dos articles; i el capítol VI, llicències i permisos, quatre articles. En total, deu articles de seixanta-quatre. De la resta de capítols del capítol IV tampoc no me n'ha parlat, i del capítol V, tampoc no me n'ha parlat. Escolti, coses pitjors he vist en aquesta casa. Deu. Si la divergència la tenim, en aquestes alçades, en deu articles de seixanta-quatre, anem extraordinàriament

bé –anem extraordinàriament bé. Perquè encara podria dir «és que en aquests articles hi ha el moll de l'os...» Escolti, vostè ha fet referència a un munt de coses que no són ben bé d'aquesta llei. El règim, el mecanisme concret amb el qual es donaran les llicències si han de ser per internet o hauran de ser presencials. Això és un acte administratiu, això no està en aquesta llei, per tant, no ho compliquem. Una llei que ens interessa que surti, entenc jo que ens interessa a tots que tinguem una bona llei de pesca, no compliquem una cosa que no està en aquesta llei, si aquí hi ha una divergència, és una divergència amb el departament, i la gent afectada farà molt bé d'encarar-se amb el departament i aclarir-ho, però no toca, avui no toca, que deia aquell.

El tema dels guardes fluvials, em remeto a les paraules que ha dit el conseller. L'exempció parcial de la taxa de pesca als riberencs. Escolti, parlem-ne. En els termes de la llei del 42 no en podem parlar, perquè eren uns temps en què la finor jurídica no era precisament la característica de les lleis de l'època. Però, escolti, si trobem una fórmula jurídica que a criteri dels juristes del Parlament és factible, li asseguro jo que ens posarem d'acord prou aviat.

La necessària interogació amb les associacions de pesca, la compartim; la compartim amb el matís que nosaltres estem convençuts que aquesta interlocució hi ha sigut, amb major o amb menor èxit, però que hi ha sigut, però a més a més la continuarem tenint, la tindrem en el tràmit de compareixences, perquè així ho marca el Reglament, però perquè així ho volen inequívocament, i les procurarem atendre, les seves reivindicacions, però amb un únic límit: les lleis no es poden fer amb una visió estrictament unilateral, i cal saber combinar els diferents interessos en joc.

No serem pas els grups que donem suport al Govern o el Grup d'Iniciativa que negarem el dret i la conveniència de rebre les aportacions de les associacions de pescadors, no serem tampoc nosaltres els que neguem l'autoritat acadèmica a la universitat o els que negarem el dret també de les entitats que propugnen per la preservació ambiental de ser-hi presents. Escoltar el territori, evidentment, i, a més a més, escolti, ningú té el monopoli. Jo avui m'he quedat sorprès que fins i tot un diputat que associava a les Terres de l'Ebre ha resultat ser pallarès. Jo també tinc uns «ramalassos» pallaresos que algun dia, fora d'aquesta tribuna, els hi explicaré.

El règim sancionador, tota llei el té. Escolti, és que potser la qüestió és molt més senzilla, és que potser aquesta esmena a la totalitat que vostès presenten és una esmena d'aquelles de manual, de deixar anar una sèrie de tòpics que queden bé: «la intervenció, la culpabilització...» Jo no sóc capaç de trobar –i me l'he llegit a consciència i més d'una vegada–, no sóc capaç de trobar un article, un paràgraf en aquesta llei que digui que el problema de degradació ve donat pels pescadors, per l'activitat de la pesca. «El pescador fa nosa, perquè no s'esmenta directament». Repeteixo, vagin al títol V, articles 49 al 51. Es parla precisament d'aquestes associacions i el paper que han de jugar. «No hi han les obligacions de l'Administració!» No senyor, vagin al títol II, article 7 al 15, nou articles en què es diu que l'Administració ha de procu-

rar mantenir el cabal, ha de fer..., explica perfectament el que ha de fer. «És que vostès el que haurien de fer és arreglar el PSARU.» Home, vostè i jo, amb el PSARU, hi tenim una fixació, eh? Escolti'm, m'ha sorprès que –venint d'un grup que es proclama nacionalista, vostès reclamin una cosa en la qual nosaltres som competents, i que anem molt per davant de la comunitat autònoma a la qual vostè ha fet referència– ara vostè digui que qui ha de fer les coses resulta que és l'Estat. Com a mínim té la virtut de sorprendre'm.

Les conques de l'Ebre, les conques de l'Ebre, senyor Luna, estan regulades exquisidament, perquè diu: «Per a la resta d'aigües continentals, per a les que són de les conques internes, s'entén per règim de cabals de manteniment els establerts en els plans hidrològics elaborats per les administracions competents.» Article 9. Per tant, d'invasió competencial, cap ni una.

«Escoltin, és que com farem» –ho ha dit vostè– «l'entrada dels que vénen d'altres comunitats autònomes...» Com que vostè és l'últim de parlar no he tingut temps de preparar-m'ho, a punt... Article 41.2: «Estan exempts de l'obtenció del certificat d'aptitud aquelles persones que hagin superat proves homòlogues o hagin obtingut llicència de pesca en altres comunitats autònomes o en altres estats durant algun dels últims cinc anys. També queden exempts de presentar aquest certificat les persones estrangeres no residents que participin en els concursos de pesca.»

Bé, si l'esmena a la totalitat és de manual, jo ja em tranquil·litzo, perquè llavors només haig de recordar, remetre'm al diari de sessions d'ahir a la tarda, en què en una llei que també va començar amb una esmena a la totalitat, va acabar aquí amb un ambient de germanor i votant-hi pràcticament –sempre ens queda aquest pràcticament– tothom a favor. I un diputat del seu grup, va dir allò «celebro que...» –en aquest cas es referia al conjunt dels grups que donem suport al Govern– «hagin tingut la capacitat d'arribar a acords, la cintura...» I jo vaig dir –i pensava en el debat d'avui–, li vaig dir que ben aviat li recordaria les seves paraules. Bé, doncs avui és el dia que les hi recordo. Escolti, a partir d'aquí posem-nos a treballar.

I com que considero que no hi han motius per mantenir aquesta esmena, jo el convido a retirar-la. Perquè vostè coincideix amb mi que aquesta és una llei necessària per a Catalunya, perquè tenim prou elements en comú per construir un debat fructífer sobre aquest projecte de llei, i perquè té la garantia dels grups que donem suport al Govern i d'aquest grup, d'aquest mateix grup, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, que tenim la voluntat de treballar per procurar el consens més ampli possible. Aquesta garantia, de fet, la té en qualsevol cas, la retiri o no la retiri. El que passa és que si no la retira, vostè haurà d'entendre que nosaltres hi votem en contra.

Els meus records de petit a la muntanya, de visitant –de visitant–, eren d'anar a pescar una espècie, una espècie determinada que avui està seriosament amenaçada. Allò era una classe l'ecologia de primer ordre. Escolti, una llei com la que ara volem tirar endavant pot contribuir

a recuperar aquesta possibilitat per a tothom, segur que val la pena tirar-la endavant.

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El president

En nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades..., i també volem saludar, des de Ciutadans, totes les persones que han assistit a aquest Ple i en aquesta tramitació d'aquesta llei.

Bé, nosaltres no hem presentat una esmena a la totalitat, perquè creiem que sí que cal una regulació, perquè creiem que sí que cal actualitzar aquesta regulació. Cal recordar que aquesta regulació parteix d'una llei de l'any 42 i que aquesta regulació, com totes les regulacions del món, doncs, mereixen una actualització. I que també és cert que la comunitat autònoma catalana té competències per poder regular, com fan altres comunitats autònomes, aquest àmbit d'actuació que és la pesca.

Ara bé, nosaltres no hem presentat aquesta esmena, perquè volem que se'n parli en aquesta cambra i que es tramiti i que les parts hi participin. Per tant, nosaltres sostenim i mantenim aquesta posició, perquè creiem que una cosa és no parlar-ne i barallar-se i una altra cosa és parlar-ne i fer una bona llei que sigui de tothom. I nosaltres estem en aquesta línia. Creiem que s'ha de regular, però és important que tinguem en compte que quan es regula una cosa s'escolten les parts. I aquí és evident, senyor conseller, i membres del Govern, que és evident que no ha estat així, és una evidència que hem vist avui aquí reflectida, que la coneixíem i que, a més a més, doncs, les mateixes parts afectades així ho manifesten.

Quina és la nostra voluntat? Que aquestes parts que no han estat escoltades pel Govern siguin escoltades pel Govern i per tota la cambra en la tramitació d'aquesta llei. I quan es tramita la llei? Quan avui s'aprova l'entrada a tràmit d'aquesta llei i es demanen les compareixences de les entitats afectades.

Per tant, Ciutadans el que ja li avanço que farà és demanar la compareixença de totes les parts i de totes les associacions, entitats, federacions que han de dir la seva en aquesta llei. I també els avanço que si no s'escolten aquestes veus el nostre vot ja li avanço que serà negatiu. Per tant, si no s'escolten les parts, el nostre vot és negatiu.

Ara bé, del que no som partidaris és de no parlar-ne. Per tant, per això ja avanço quina és la nostra posició en aquest cas.

Per tant, sí que s'ha de fer una regulació, nosaltres hi estem d'acord. Ara bé, quins són els pecats originals, podríem dir, des del nostre punt de vista, d'aquesta regulació actual tal com es presenta. Primer creiem que desgraciadament ha estat una llei confessional, confessional d'aquesta nova religió que Iniciativa porta com a bandera que és l'ecologisme; no podem convertir l'eco-

logia en una religió. L'ecologia és un paràmetre a tenir en compte en la regulació de l'àmbit públic, i el nostre partit així ho considera i així ho vota i així es compromet amb l'ecologia en les seves votacions i en les seves actuacions, però no volem unes lleis confessionals. I en aquest cas, i els ho he dit a Iniciativa moltes altres vegades, vostès converteixen la seva bandera de l'ecologia en l'únic paràmetre a mesurar totes les situacions que passin a Catalunya. Això és impossible. L'ecologia és un paràmetre important, fonamental, però no és l'únic, n'hi han d'altres. Per tant, a l'hora de regular, un govern ha de tenir en compte molts paràmetres, no només el paràmetre de l'ecologia.

Per tant, des del nostre punt de vista, vostès han fet una llei, podríem dir-ho així, que vol regular el que passa als rius, el que passa a la pesca sense escoltar els qui estan al riu i els qui treballen al voltant de la pesca. És impossible, perquè està bé protegir el riu, però i els que pesquen al riu? Perquè la llei, si no m'equivoco, el títol parla de la pesca continental, no del riu, parla de la pesca i dels que hi pesquen. Per tant, és inviable fer una llei sense tenir en compte la part activa, els subjectes, les persones en definitiva perquè el riu, doncs, s'ha de protegir però és un bé, però les persones que hi pesquen són els pescadors i la gent que està al voltant del riu. Per tant, les lleis sobretot es fan per als subjectes, per a les persones, no? Per tant, amb aquella màxima que ens importen les persones, doncs, si ens importen les persones, com creu el nostre grup, parlem de qui treballa al voltant del riu, que són els pescadors.

Per tant, des del nostre punt de vista, s'obliden vostès d'una part de les dues parts podríem dir actives: el bé fonamental, que és el riu, però sobretot les persones que hi actuen. Hi falta una part, s'haurà de tenir en compte en el tràmit de la llei.

Per altra part, també entenem que aquesta llei té un grau d'intervencionisme, del qual, per cert, ja estem una mica acostumats els que portem un temps en aquesta cambra en aquesta legislatura. No és ni la primera i desgraciadament em temo que no serà l'última llei on hi ha un gran intervencionisme. Intervencionisme que vostès negaran i que vostès diran que és normal, que s'ha de regular. Miri, una llei la tècnica la legislativa és de regular un mínim de treball, un mínim, que després hi hagin reglaments, que després hi hagin ordres, però que no tot hi sigui a la llei, perquè les lleis són això, són lleis, són marcs. Després vindrà la legislació, diguéssim, la regulació menor o la regulació inferior, que són la reglamentació, les ordres... I en aquest cas, aquesta llei..., jo els posaré un exemple, perquè a mi em sembla una barbaritat. Jo no sóc del Pallars –aviso, eh?, jo no sóc del Pallars, jo sóc de la Barcelona i tenim...–, però tot i ser de la Barceloneta no cal ser xinès per parlar de la Xina; per tant, no cal ser del Pallars per parlar del que passa i del sentit comú de com s'ha de regular un riu. O sigui, jo crec que això –perdoni'm, senyor Luna, i tots els que feien goig, diguéssim, que ho respecto molt, del seu territori–, però tampoc estic d'acord en això, que per regular una qüestió del Pallars, doncs, s'hagi de ser del Pallars. No, escolti'm, el que s'ha de tenir és sentit comú –sentit comú–, que és el cal, i seny, que és el que a Catalunya ens hauria de caracteritzar. Ja sé que d'altres

voldrien peixos catalans amb la senyera i la barretina, però la principal característica dels catalans hauria de ser el seny i no els peixos amb barretina i senyera. Per tant, des del nostre punt de vista, intervencionisme.

Els posaré un exemple de l'article 33, on s'arriba a regular...—fixin-s'hi, els que s'hagin llegit la llei—, s'arriba a regular..., l'article 33.g diu, parla de prohibicions, parla d'aquesta intervenció i parla de «colpejar les pedres i altres elements que es trobin dins de les aigües», en referència als pescadors i a les persones que pesquen. O sigui, vostès creuen que una tècnica legislativa amb sentit comú ha d'entrar a parlar de si es colpegen les pedres o no en una llei? En una llei és necessari...? Escolti'm, vagi vostè amb una ordre de la conselleria, amb un reglament, si m'apura, però, amb una llei parlarem de com es colpegen les pedres del riu? Home, per favor, això no és seriós! I això és l'intervencionisme, i alguns ho neguen; és això. Jo m'estic referint a aquest intervencionisme: «Colpejar les pedres i altres elements que es trobin dins de les aigües.» A mi em sembla això ja infumable, és a dir —perdonin l'expressió—, em sembla que per una llei i per tècnica legislativa és infumable. Això passa a un segon terme o a un tercer terme, mai en una regulació.

I els estic posant també un altre exemple de què vostès són especialistes a crear nous organismes. Cada llei que s'aprova en aquest Parlament d'aquest tripartit porta incorporada una nova creació d'organismes, que té un cost, evidentment, per a l'organització, i sobretot una dificultat tremenda a l'hora d'avançar burocràticament i avançar administrativament. Ja s'ha dit en aquesta cambra, ja ho ha dit Ciutadans moltes vegades: si us plau, fem lleis pensant en les persones que han viure en aquell entorn, no fem lleis només pensant en l'Administració, que l'Administració al cap i a la fi és només qui ha de servir als ciutadans, no és res més que això. Per tant, l'Administració si existeix és perquè hi han uns ciutadans que necessiten algú que els gestioni els diners públics. En aquest sentit, no oblidem qui és el subjecte de la legislació, que són els ciutadans de peu, que es troben amb problemes i per això ho regulem, per solucionar-los suposadament els problemes. Per tant, nosaltres no hi col·laborem, no hi participem, i farem esmenes, lògicament, en aquest camp, de supressió d'aquests tipus d'organismes, que moltes vegades dificulten l'avanç i, en aquest cas, també la creació de nous organismes que suposen despesa pública. I nosaltres no estarem d'acord que s'entri amb un detall com el que els he definit amb aquest article 33.g, que els dic i els convido que es llegeixin la llei i vegin que no és l'únic, n'hi han molts, que no hi entraré ara per la falta de temps.

S'ha parlat també per altres grups... Això, aquesta llei, lògicament, jo els deia, i penso que és la meua opinió i l'opinió del nostre grup, que és una llei, com ja estem acostumats que sigui una llei no només del Govern, sinó una llei d'una part del Govern, que això és un clàssic també en aquesta cambra des que tenim el tripartit. És a dir, les lleis, segons el conseller que les porti, doncs, tenen un caire o un altre, eh?, té un matís o té un *tufillo*, segons qui la faci. I de vegades això es nota, es nota quan es llegeix la llei. I jo tinc la sensació que aquesta llei només se l'ha llegit el Grup d'Iniciativa. Tinc aques-

ta sensació, perquè alguns els he vist molt despistats amb els peixos catalans, i d'altres, sincerament, com el portaveu socialista, jo me'n faig creus, una de dos... —i ara crec que no sé si era el portaveu o no..., és igual—, en qualsevol cas, el portaveu ha parlat de preocupació perquè no s'han escoltat potser les parts, per la participació. Escoltin, estan governant vostès, el president de la Generalitat és un senyor del Partit Socialista. Que ens vinguin a dir en aquesta cambra que tenen preocupació perquè no s'ha escoltat a no sé qui, home, una mica de barra, no? És a dir, escoltin, vostès són al Govern i nosaltres estem a l'oposició, i vostès tenen la tasca d'escoltar les parts per fer un projecte de llei; per tant, una de dues, o el Govern socialista o la part socialista no ha participat en l'elaboració d'aquesta llei —que ens ho haurien de dir: «Escoltin, això ens ho repartim per parts i nosaltres no hi participem», que és la sensació que tenim moltes vegades—, o si no és així, vostès són molt hipòcrites, perdonin l'expressió. Hipòcrites perquè diuen una cosa i vostès saben perfectament a qui s'ha escoltat i a qui no s'ha escoltat. Per tant, unes de les dues opcions, no sé quina és pitjor o quina és la menys dolenta.

En qualsevol cas, nosaltres només els podem dir que si vostès estan al Govern i formen part del Govern i lide- ren aquest Govern, les lleis que surtin són seves, i si són seves, facin-les seves, no vinguin aquí a fer equidistàncies i a marcar la distància amb el que digui Iniciativa o amb el que digui Esquerra, perquè, sincerament, al final no tenim govern, al final tenim tres partits, doncs, que per quotes i per espai es reparteixen les conselleries, les lleis que redacten. Això no és seriós, per tant, no funcionin, si us plau, d'aquesta manera, perquè al final les lleis que aquí fem no són per a nosaltres només, són per a tota la gent que està al carrer esperant que es regulin i se solucionin els seus problemes.

També es feia referència a..., què he de dir, no? Jo crec que amb aquesta frase i amb aquesta proclama dels «peixos catalans» catalans n'hi ha prou, no?, jo crec que és molt identificatiu. Jo porto dos anys aquí i, la veritat, és de les frases més colpidores que he sentit, no?, és això de «volem peixos catalans». A mi la veritat és que m'ha definit claríssimament quin és l'esperit. Jo li diria que més que peixos catalans el que volem és poder pescar i el que volem és poder viure al voltant del riu i el que volem són rius, doncs, que es respectin. Jo crec que no és qüestió en aquest cas d'identitat de peixos, no?

Però és que vostè també feia referència a la sobirania: «Hem d'exercir la nostra sobirania.» Escolti'm, pot ser que de vegades exercim la nostra sobirania i fem lleis dolentes, com és el cas, per tant, ull, portar a terme una legislació per fer-la pitjor que la que tenim a nivell d'estat, compte, que és el que estem debatent avui aquí. Als ciutadans al final els és igual si la llei és europea, estatal o catalana, o una ordenança municipal, el que volen és regulació per conviure i per poder treballar. Per tant, sincerament, estem portant a un terreny del nacionalisme, de la identitat, de la cultura, no sé què, una qüestió administrativa que és com es regulen les coses, com es donen unes llicències, quines taxes s'han de pagar, quines espècies es poden pescar i com, per tant, no portem

això al camp, si us plau, li ho demano, d'aquest àmbit, diguéssim, de partit, podríem dir-ho així, en aquest cas, d'Esquerra Republicana, perquè no podem avançar i al final els ciutadans el que volen és que avancem.

Per tant, en definitiva, el Grup de Ciutadans creiem fonamental que aquesta llei si no hi ha més remei que tramitar-la com està, perquè no ens enganyem, hi ha una esmena a la totalitat, però la realitat és que els grups de govern tot i les seves divergències hi votaran a favor, com que nosaltres admetem el realisme d'aquesta cambra, el que farem, ja els ho avanço, és fer esmenes, escoltar, evidentment, les parts implicades, sobretot les persones més que les «pedres que es colpegen», sobretot les persones, escoltar les persones i intentar que aquesta llei surti millor del que ha entrat, que no ha entrat amb molt bon peu, senyor conseller, ja li ho dic. Per tant, nosaltres respectem molt, també ho he de dir, l'esmena que fa Convergència, perquè és diguéssim al manual d'iniciativa de per què es presenta una esmena, i n'hi ha una altra bàsica que és, primer, respectar qui presenta l'esmena i, segon, que si no està d'acord amb els objectius ni amb els mitjans que s'hi posen, en aquest cas, molt respectables, del Grup de Convergència, doncs, simplement tenen tot el dret del món a presentar-la i tot el nostre respecte. Per això nosaltres tampoc votarem en contra d'aquesta esmena, ens abstinem, perquè creiem que ho fan amb tot el dret del món i que, a més a més, tenen raó en part del que proposen. La nostra proposta formal és diferent, que és que es tramiti i que en parlem. Jo crec que tots estem d'acord que ha de sortir una llei millor que la que entra. Jo espero que la conselleria hagi pres nota d'aquest debat, que el Govern i els grups que donen suport al Govern en prenguin nota, i que esperem que d'aquí a un temps, quan d'aquesta llei n'arribi el dictamen al Ple, doncs, puguem dir que s'ha millorat i que hi estem tots d'acord.

Ja els ho dic, la voluntat d'aquest grup, de Ciutadans, serà aquesta: sentit comú, una mica de pragmatisme, menys fonamentalisme, més pragmatisme, que és la nostra visió. Per tant, aquesta serà la nostra posició.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

El president

El senyor López demana la paraula?

El Sr. López i Pla

El diputat Pi ha sol·licitat al nostre grup que retirem l'esmena a la totalitat i, en tot cas, volia comentar el fet o els motius pels quals no la retirem.

El president

Té un minut.

El Sr. López i Pla

Bé, bàsicament, diputat, vostè s'hauria de preguntar no per què el Grup de CiU ha presentat l'esmena a la totalitat, sinó per què bona part o la major part de les societats de pesca local de Catalunya no veuen bé aquesta llei. Jo penso que aquest és el cos fonamental de la nostra argumentació.

I, en tot cas, també li diria que m'agradaria continuar el debat del PSARU de les altes valls del Pirineu.

Moltes gràcies.

(El senyor Llevot Lloret i el senyor Pi i Noya demanen per parlar.)

El president

El senyor Llevot i el senyor Pi... Primer el senyor Llevot. Senyor Llevot, té la paraula.

El Sr. Llevot Lloret

Sí, no, senyor president, només per al·lusions, al senyor Rivera, que crec que ha utilitzat un terme una mica inadequat, si em permet, senyor Rivera. Dir-li que és absolutament lògic, desitjable i positiu que el nostre grup avui aquí en intervenir sobre aquest projecte de llei que s'inicia avui, doncs, estengui la mà a tots els grups per arribar a acords, i d'una manera especial a tota la societat civil que està implicada en aquesta llei. Que és absolutament positiu, absolutament democràtic i que, en tot cas, senyor Rivera, nosaltres amb aquesta actitud i amb aquest gest, que és el que habitualment utilitzem, estic convençut que aconseguirem el consens sobre la llei i que s'aprovi amb les millors condicions, com he dit, que sigui una llei excel·lent.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Pi... Intueixo que són les mateixes...

El Sr. Pi i Noya

Gràcies, senyor president. Senyor López...

El president

Senyor Pi... Senyor Pi, les contradiccions, dic, deuen ser les mateixes...

El Sr. Pi i Noya

Sí? Sí.

El president

Per tant, un minut.

El Sr. Pi i Noya

Gràcies. Senyor López, els consensos que encara no hi són, caldrà cercar-los, i, del PSARU, no ho dubti, en continuarem parlant.

El president

Doncs... *(El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.)* Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

No..., per al·lusions directes del diputat. Només dir que el terme que ha utilitzat era «hipocresia», que és dir una cosa i fer-ne una altra, i potser no estava a la cambra i no ha escoltat mentre ho deia, però l'únic que he dit és

això, simplement que vostès deien una cosa, que es volia escoltar a les parts i que tenien preocupació perquè no..., potser no s'havia escoltat les parts, però formen part del Govern que ha aprovat el projecte.

Per tant, per això deia, crec que no és cap terme ofensiu, i si ha estat així, que ningú s'ofengui perquè no volíem dir cap intenció personal.

El president

Passem, doncs, a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 59 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Atès que ha estat rebutjada l'esmena a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de supressió de la limitació als complements autonòmics de les pensions no contributives (tram. 270-00008/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de supressió de la limitació als complements autonòmics de les pensions no contributives. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'illustre senyor Josep Lluís Cleries, diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(Pausa.)

Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, presentem aquesta proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats: la Proposició de Llei de supressió de la limitació als complements autonòmics de les pensions no contributives.

En primer lloc, volem deixar ben clar que aquesta hauria de ser una qüestió que gairebé no haguéssim de tractar, perquè del que es tractaria és que el mateix Estat tingués un sistema de pensions dignes per a tothom. És a dir que permetessin, en les diferents tipologies de pensions existents, que les persones puguin viure amb dignitat. I això ho volem deixar ben clar des d'un principi, perquè això voldria dir que no hi hauria d'haver aquests complements de pensions perquè les pensions haurien de ser dignes d'entrada.

Què pretén aquesta proposta de Convergència i Unió? Doncs que el Congrés dels Diputats supprimeixi la limitació que es va establir per part del Govern de l'Estat que el Govern de la Generalitat i els governs de les comunitats autònomes, com a màxim, puguin complementar fins a un 25 per cent les pensions no contributives.

Per què, això? Doncs perquè el Govern de Catalunya, tant amb l'Estatut de 1979 com amb el vigent Estatut de l'any 2006, té competència exclusiva en matèria de serveis socials. I, evidentment, aquests complement són això: per a un ajut social que ha de permetre que les persones, com deia abans, puguin viure amb dignitat en el nostre país, en el que val, en el que costa viure a Catalunya avui. I que un pensionista no contribueixi pugui viure amb dignitat a Catalunya.

Volem exercir aquest grau d'autogovern que ens dona l'Estatut, que ens ha donat sempre des de l'Estatut del 79 i que ara en el del 2006 també ha quedat reafirmat. I tenim tot el dret a poder exercir-lo, perquè és un dret nacional que tenim. Volem la capacitat plena que se'ns dona de respondre a les situacions de necessitat que es presentin en la nostra societat. I aquest ja no és un desig, és la nostra responsabilitat i ha de ser la responsabilitat del Govern de la Generalitat, poder atorgar aquests complements i aquestes ajudes perquè aquests ciutadans que tenen una pensió no contributiva puguin viure amb aquesta dignitat que parlàvem.

I en aquest sentit, no volem més LOAPA, com la Llei de la dependència o com aquesta limitació; no volem LOAPA en res, però en política social, menys. Perquè, precisament, des de l'autogovern creiem que les persones són el primer, el més important, el que tenim aquest deure de servir. El topall del 25 per cent establert, com qualsevol altre topall establert pel Govern de l'Estat, és una tutela que ens posa a Catalunya.

I diu: «Governin fins aquí, fins al 25 per cent, no sigui cas que es passessin», no? I aleshores no té en compte cap de les regulacions que fa Catalunya, per exemple, que estableix un indicador de renda de suficiència, que és el que establim que és el necessari per viure a Catalunya. Per tant, aquest topall del 25 per cent, el que fa és establir, diguéssim, una restricció del nostre autogovern, coarta el nostre autogovern.

Fem una mica d'història d'on ve aquesta situació. Les millores significatives en el finançament de Catalunya que es van introduir l'any 2001 van portar-nos, al Govern de la Generalitat, a establir ajudes, tant per a les famílies..., ajudes, en aquest cas, unes primeres ajudes establertes per a les persones vídues, i aquestes millores, per tant, van tenir una prioritat: les polítiques socials. Una mica de millor finançament, un millor finançament que al final ha portat que de l'any 2003 a l'any 2008 el pressupost de la Generalitat passés de 18.000 milions d'euros a 35.500 milions d'euros, doncs, va dir: «Aquí s'han de prioritzar les polítiques socials.» I es van iniciar aquests complements de pensions amb les pensions de viduitat baixes.

El 26 de juny de 2003, el senyor Zaplana, des del Partit Popular, des del Govern del Partit Popular, va presentar un projecte de Llei de disposicions específiques en matèria de serveis socials, en què impedia totalment que les comunitats autònomes poguessin complementar les pensions no contributives i també les contributives, amb criteris, com sempre utilitzen, d'unitat, de solidaritat i d'igualtat.

Des de Convergència i Unió i des del Bloc Nacionalista Gallec, únicament –des de Convergència i Unió i des del Bloc Nacionalista Gallec, únicament–, varem presentar una esmena a la totalitat a aquest text. Quan es varen votar aquestes esmenes varen tenir el recolzament de Convergència i Unió, d'Izquierda Unida, del Grup Mixt, de tres diputats socialistes que no són del PSC, va tenir el no del Partit Popular i va tenir l'abstenció del PSOE i de la Coalició Canària –i del PSC, també, l'abstenció.

Amb fidelitat al nostre programa electoral varem presentar a les Corts, l'any 2004, una iniciativa per retornar el ple dret a les comunitats autònomes a complementar les pensions. En aquest moment ja hi havia un govern socialista, i el Grup Socialista, en el Congrés dels Diputats, va introduir una esmena a aquesta iniciativa de Convergència i Unió que va ser aquest topall del 25 per cent. Qui ho va defensar per part del Partit Socialista Obrer Espanyol? Una diputada del PSC: la senyora Isabel López Chamosa.

Per tant, el PSC va defensar en aquell moment introduir un topall a aquests complements de les pensions. És bo fer història per saber com han anat les coses, i saber qui està al costat dels ciutadans de Catalunya i qui no hi està, com ara passa amb el finançament, amb els vint-i-cinc diputats del PSC que no es fan presents a l'hora de defensar Catalunya. Doncs aquí també va passar el mateix, una situació similar, la història es repeteix.

És absurd que amb una competència exclusiva, des de Madrid, limitin el caràcter protector del nostre sistema d'atenció social, i és el que fan. Aquesta esmena del 25 per cent, que finalment s'aprova perquè era l'única manera que el Partit Socialista va permetre d'aprovar la iniciativa de Convergència i Unió, amb aquest topall del 25 per cent, doncs, és una manera de limitar el sistema protector del sistema social de Catalunya, que, a més a més, com dic, en tenim la competència exclusiva. Per tant, amb una iniciativa de Convergència i Unió varem poder eliminar la prohibició de complementar, però el PSOE i el PSC van voler retallar el nostre autogovern amb aquest topall. Aquesta és la situació.

Aquesta proposta, com neix? Neix, doncs, d'un compromís electoral amb la ciutadania. Que, per cert, vull recordar que vaig compartir taules rodones a les eleccions catalanes i a les eleccions generals amb els membres dels grups que donen suport al Govern tripartit, i que tots ens vam comprometre en tots aquests actes que tiraríem endavant iniciatives per suprimir aquest topall –per suprimir aquest topall. També, des del Grup Socialista, també des d'Esquerra Republicana, també des d'Iniciativa per Catalunya.

Per tant, nosaltres el que hem fet és què?, doncs, ser conseqüents amb el que varem dir. I hem fet dues iniciatives, una a Madrid, que està fent el seu camí, i una a Catalunya. N'hi ha que diuen: «Ah, sí?» Perquè resulta que aquí el que volem és que el Parlament de Catalunya tingui un posicionament davant del Congrés dels Diputats que digui: «El Parlament de Catalunya defensa les seves competències i defensa que les comunitats –en aquest cas, el nostre autogovern– pugui complementar les pensions en el sentit que cregui oportú.» Ja tindrà el

seny –ho esperem– corresponent cada govern per saber fins a on ha de complementar. No es tracta, en cap cas, que una pensió no contributiva passi per davant d'una contributiva, perquè això seria un absurd, perquè a alguns sembla que això és el que els preocupi. Clar, potser estan preocupats per això pensant en el Govern que hi ha. Però que no es preocupin, que els governs han de tenir seny per saber fins a on es pot complementar una pensió, una pensió no contributiva en aquest cas.

Per això he de dir que ens ha sorprès trobar-nos amb unes esmenes a la totalitat, no tant per part del Grup Mixt, sinó per part dels grups que donen suport al Govern. Perquè creiem que en aquest tema, sempre quan ens hem trobat davant dels ciutadans, hi ha hagut una àmplia coincidència. Però el fumut és que les coincidències no s'han de donar en els moments en què hi ha campanya electoral, només, sinó que s'han de donar en el moment en què cal tirar endavant les iniciatives parlamentàries, que és on es fa efectiu el veritable compromís dels grups parlamentaris, de les forces polítiques amb els ciutadans. Perquè, si no, tota la resta, en el que es queda és en paraules, i, en aquest cas, en paraules buides.

I el que també els vull deixar per la seva preocupació d'anar veient com Convergència i Unió fa uns mesos presenta una iniciativa perquè està d'actualitzar l'indicador de renda de suficiència de Catalunya..., i vostès ja van patir, no la van voler votar, i al cap d'uns dies en van presentar una. Bé, el mateix dia que la defensàvem aquí van presentar-ne una al registre. Vostès estan actuant no per acció, sinó per reacció a que el qui està portant la iniciativa en la política social, en la defensa d'aquestes persones amb pocs recursos és Convergència i Unió i no vostès, ni molt menys el Govern.

I, per tant, vostès van a reacció, sempre. I això també ens preocupa. Perquè, això sí, a l'hora de parlar-ne, molt de discurs de política social, però a l'hora de fer-ne, doncs això es queda en res. I el que els vull dir és que no els ha de preocupar. Si avui aprovem aquesta iniciativa, que és de Convergència i Unió, passa a ser una iniciativa del Parlament de Catalunya, que el Parlament de Catalunya defensarà en el Congrés dels Diputats, i que el cal és que això reforci els grups que hem presentat iniciatives en aquest sentit, que precisament no són tots els d'aquesta cambra. I, per tant, que les iniciatives dels grups parlamentaris a Madrid tinguin també la força, el suport d'aquest Parlament per tirar endavant una iniciativa en aquest sentit.

Perquè també els ho he de dir: En quin context ens movem i a quin context? Perquè algú pot dir: «Convergència i Unió presenta això. Però, escolti, és que tot està anant molt bé.» Doncs, resulta que a Catalunya les últimes estadístiques ens diuen que la pobresa creix. Si parlen amb les entitats d'àmbit social que treballen en el sector de la pobresa, en el sector dels sense sostre, en el sector dels pensionistes no contributius, hi ha una gran preocupació per la situació de crisi, perquè també està afectant aquests col·lectius. I, en canvi, el que estem veient mirant els pressupostos que ahir es van aprovar, doncs, és que l'indicador de renda de suficiència, que és l'indicador que serveix per determinar a qui es donen

ajudes o no i fins a quin nivell, en lloc d'augmentar-se, segons els compromisos del mateix Govern de la Generalitat, que seria en funció dels preus, en funció de l'evolució de les rendes baixes i en funció de l'IPREM, doncs, diuen que només augmentarà un 2 per cent, en lloc del 4,5 per cent que s'hauria d'augmentar si fossin conseqüents amb els seus compromisos que tenen com a govern.

Però, si mirem els pressupostos en les partides que fan referència a la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic, veiem com, per exemple, les prestacions per a manteniment de la llar passen de 29 milions del 2008 a 20 milions del 2009, de 29 a 20, 9 milions d'euros menys –pressupostos de la Generalitat, que es van aprovar ahir–; prestacions per als pensionistes no contributius, de 52 milions a 43 milions l'any 2009 –52 el 2008, 43 el 2009–, i prestacions per necessitats bàsiques, de 9,37 milions l'any 2008 a 0,51 milions l'any 2009. Això és el pressupost tan progressista, tan al servei de les persones que fa aquest Govern que es diu d'esquerres: deixar de banda, donar l'esquena a les persones amb menys recursos.

I per això des de Convergència i Unió, amb orgull, amb sensació real i clara de servei al país presentem aquesta iniciativa, i ho fem convençuts. I esperem que els grups parlamentaris, especialment els que donen suport al Govern, que s'hi van comprometre, no ens sortiran amb excuses –i mai tan ben dit– de mal pagador, sinó que hi haurà un compromís al costat nostre –i nosaltres renunciarem a qualsevol protagonisme en aquest camp– perquè el Parlament de Catalunya, amb aquesta iniciativa, pugui anar amb una veu clara al Congrés dels Diputats dient que no volem tutela sobre el nostre autogovern i, especialment, no volem tuteles en el nostre autogovern quan fan referència a política social; a res, però a polítiques socials menys.

I algú podrà dir que no a això, dels qui vam defensar l'Estatut del 2006, per exemple, per no parlar d'altres coses? Quina justificació buscaran? Ja sé que de malabarismes se'n poden fer molts, però quan estem parlant de servir a les persones i de qui té menys recursos crec que aquests malabarismes no són gaire afortunats, mai.

Per tant, nosaltres els demanem una acció de responsabilitat en aquest tema; que fem pinya plegats en una iniciativa com aquesta, que el que diu és de suprimir, sense tuteles, perquè hi ha grups parlamentaris que volen seguir posant-nos tuteles. No, escolti, volem autogovern, en tenim poc encara, molts en volem molt més; però l'autogovern que volem el volem expressar i exercir sobiranament, al servei de la gent i, especialment, al servei de la gent que més ho necessita.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la temàtica que sotmetem a consideració de la cambra té –hem de reconèixer-ho– una especial sensibilitat, i per aquest motiu espero que tots plegats –en tot cas, per la intervenció que m'ha precedit, segurament que això no acabarem d'aconseguir-ho– sabrem debatre-la amb l'objectivitat i amb el rigor necessaris, i sobretot des de la constatació de les possibles coincidències, més que no pas de les diferències, en benefici dels perceptors de les pensions no contributives, que avui és el tema substancial. El tema substancial avui no és que parlem d'altres prestacions.

En tot cas li voldria fer un esment també al diputat: no llenci missatges que poden, en definitiva, crear una alarma social. La gent d'aquest país té perfectament garantides les seves prestacions, perquè, si vostè llegeix –que segurament ho sap fer molt bé– perfectament la lletra del que és el conjunt de la llei d'acompanyament de pressupostos, sabrà perfectament que totes i cadascuna de les prestacions estan vinculades a crèdits ampliables i que, per tant, si s'assoleix allò que es marca en la Llei de pressupostos, s'ampliaran de forma adequada. Per tant, senyor diputat, no llenci missatges que no són.

Quines són, en tot cas, les coincidències que remarca-và? Entenc que tots els grups coincidim com a mínim en tres aspectes fonamentals. D'una banda, la necessitat d'augmentar aquestes i d'altres pensions, sobretot en aquests moments en què els ciutadans i ciutadanes estan més subjectes que mai a les dificultats de la crisi econòmica. En segon lloc, la constatació que la primera responsabilitat de fer-ho correspon a l'Estat; no al Govern de la Generalitat, a l'Estat, que és qui a nivell competencial, com també a nivell de recursos –tema, per nosaltres, fonamental– en té la màxima responsabilitat. I finalment, també, lògicament, la necessitat de donar més marge, més capacitat a la Generalitat i, en definitiva, superar aquell llindar del 25 per cent, amb el benentès que, lògicament, nosaltres confiem plenament en el Govern de la Generalitat i que no hem d'establir ni límits per sota ni límits pel damunt.

Fa pocs mesos vàrem tindre l'oportunitat d'assistir –vostè, el senyor diputat que m'ha precedit, hi feia referència– a algunes taules rodones; jo, concretament, en vaig assistir a una, en la qual li vaig fer arribar una recomanació a l'Associació de Perceptors de Pensions no Contributives, i era la següent: que no deixessin que la seves demandes estiguessin vinculades a cap grup polític i que, en definitiva, procuressin, que procuréssim tots plegats que una iniciativa d'aquest tipus, una iniciativa tan sensible d'aquest tipus tingués el suport unànim. Si no és així, si no aconseguim aquest suport unànim, evidentment, el que farà cada grup polític –i també ho farem el nostre– és refugiar-se, és donar suport a les iniciatives que comentaré tot seguit.

En tot cas, això no ha estat possible; no ha estat possible, entre altres raons, per aquesta proposta que ens proposa el Grup de Convergència i Unió. Si m'ho permeten, mala peça al teler, quan ens hauria convingut una proposta inicial molt més àmplia, sobretot en benefici dels perceptors de les pensions no contributives. En

tot cas, convindran que si no partim d'aquest supòsit, d'aquesta idea inicial d'un suport unànimе des de bon començament, no avançant-se a l'adversari, cadascú el que farà és refugiar-se en els seus plantejaments; també el nostre grup, òbviament.

Avui gairebé seixanta mil persones en el nostre país viuen amb 410,55 euros al mes quan es tracta de perceptors de pensions no contributives. Es tracta de persones que van cotitzar o no varen fer-ho prou a la seguretat social i que, tot i que tenen una certa empara de les administracions i de les entitats del tercer sector social, aquesta resulta –ho hem de reconèixer– clarament insuficient. Aquests ciutadans es veuen abocats a una caritat institucionalitzada en tots els aspectes de la seva vida quotidiana. Quan no hi ha família o una institució que se'n faci càrrec, depenen de menjadors socials, ajudes per pagar rebuts de lloguer, subministrament, donació d'aliments i de roba. En definitiva, no poden dependre mínimament d'ells mateixos, amb tot el que això comporta de sobrecàrrega i de pèrdua d'autoconfiança, de pertinença i de sentit d'utilitat.

El suport de les administracions esdevé en aquest sentit, evidentment, a través del sistema públic de pensions o de prestacions, un factor clau per garantir la seva dignitat com a persones. Per tant, vagi per endavant la nostra solidaritat envers les persones que ho perceben i, concretament, envers la lluita que mantenen l'Associació de Perceptors de Pensions no Contributives, que en els propers dies –si no ho tenim mal entès– canviaran el seu nom per acollir totes aquelles persones que estan rebent pensions per sota del llindar de la pobresa.

Estic convençut que tots plegats aconseguirem assolir l'objectiu, plenament compartit per tots, d'aconseguir millorar les pensions més baixes i, igualment, transformar un altre aspecte, per nosaltres, substancial: millorar aquella imatge negativa que en aquell manifest al qual es va donar suport fa alguns anys es comentava, la imatge negativa de molta part de la societat, que diuen que aquesta gent no tenen dret a rebre, en definitiva, pensions, perquè no han cotitzat a la seguretat social. Tal com posava en evidència un informe de Càritas Diocesana, un 89,8 per cent d'aquests pensionistes tenen una història laboral molt concreta i vinculada amb la situació de manca de regulació del mercat laboral que existia als anys seixanta, setanta i vuitanta, que era quan ells estaven treballant. Per tant, hi tenen tot el dret, i nosaltres, lògicament, els hi volem reconèixer des d'aquí.

En qualsevol cas, si ens cenyim a la proposta que sotmetem a consideració, cal advertir que aquesta parteix, al nostre entendre, d'un primer error de plantejament: el de situar al punt de mira gairebé de forma exclusiva en el Govern de la Generalitat, sense una reflexió absolutament profunda i necessària del marc competencial i, sobretot, d'un altre aspecte fonamental, de la disponibilitat i del repartiment de recursos.

En aquest sentit voldria començar amb una constatació probablement òbvia però que val la pena recordar: la primera i màxima responsabilitat de millora de les pensions no contributives i, en el seu conjunt, de fer-ho amb totes i cadascuna de les pensions és de l'Estat, que és qui té competències exclusives sobre legislació bàsica

i règim econòmic de la seguretat social, tal com explica l'article 149 de la Constitució, i sobretot qui té els recursos, els nostres recursos, aquells que, en definitiva, li paguem els catalans i les catalanes.

Una altra cosa és que vulguem reclamar –i a això ens hi apuntarem sempre, ens hi trobaran sempre que es tracti, lògicament, de reclamar el global de la caixa, no simplement d'una gestió, el global de la caixa– que el nostre país assumeixi aquestes competències i totes aquelles que vostès vulguin. El nostre grup, lògicament, donarà suport a tot allò que signifiqui guanyar nous espais de sobirania, sobretot perquè aquests espais signifiquen, en definitiva, garantir la qualitat de vida dels nostres ciutadans i ciutadanes.

Però allò que no podem permetre és que l'Estat, que fa quatre dies es vantava de tenir un superàvit de 4.000 milions, que fa tres dies repartia quatre-cents euros sense tenir en compte la renda dels seus destinataris, o fa tres dies..., o que diàriament es resisteix a aprimar-se i a intentar no envair competències invasives, es vulgui rentar les mans en una matèria tan sensible com aquesta. No podem permetre, en definitiva, que es reproduïxi allò que està succeint amb la Llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència: l'Estat fa els anuncis publicitaris, però a l'hora de la veritat no hi destina els recursos necessaris, i qui acaba assumint la major part de la despesa –tres de cada quatre euros– és el nostre Govern.

En definitiva, volem competències, però també els recursos, els nostres recursos. I els volem sense condicionants paternalistes. Què és això de dir que la millora del finançament s'haurà de vincular exclusivament a la política educativa i sanitària? I les polítiques socials? I la necessitat d'ajudar els més de 900.000 catalans i catalanes que viuen sota el llindar de la pobresa? I la urgència de desplegar polítiques d'acollida i integració per a les persones nouvingudes? I la necessitat de donar suport a les famílies i a les persones grans?

Senyors i senyors diputats, no volem almoïna. Volem els nostres recursos per fer polítiques socials que aquest país necessita i a les quals té dret. Volem, en definitiva, que els catalans i les catalanes puguin tenir allò que es mereixen per allò que paguen. En aquests moments –ho hem de reconèixer–, l'Estat és el principal obstacle, des d'un punt de vista competencial però també financer, per al desenvolupament de les polítiques que el nostre Govern vol impulsar i que el país necessita, sobretot en aquests moments de crisi econòmica. En definitiva, no té massa sentit que si trobem el punt de mira en l'administració asfixiada i deixem de banda la que asfixia, i deixem de banda que aquesta s'assegui còmodament al sofà mentre els altres li treuen les castanyes del foc. En tot cas, farem un flac favor al Govern del nostre país si propiciem que l'Estat es renti les mans en aquesta matèria i deixem que la pressió la suporti un govern que ni té les competències ni els recursos suficients per assumir-les.

Si fem una projecció a partir del límit del 80 per cent, un límit per evitar que es superin les pensions contributives, arribarem a la conclusió que el 2012 la Generalitat hauria de fer front a una despesa suplementària de més

de 50 milions d'euros per cobrir allò que no cobreix l'Estat. No es tracta, en definitiva, de defugir la qüestió, però sí de reclamar novament una actitud de responsabilitat i de lleialtat per part d'un Estat que, quan li convé, envaeix competències en temes de serveis socials, habitatge o altres àmbits, però que amaga el cap sota l'alta quan es tracta de respondre a les necessitats reals dels ciutadans i les ciutadanes.

Davant aquesta situació de precarietat de les pensions més baixes, des de fa alguns anys algunes comunitats autònomes han optat per complementar-les. El Govern del Partit Popular –i ho dic amb ànim de fer un xic d'història, no per cap tipus de retret– va aprovar posteriorment una reforma legislativa que impedia complementar les pensions no contributives. Tot i això, en l'anterior legislatura es va tornar a aixecar aquesta prohibició, però limitant-la al als supòsits en què els ingressos anuals de les persones no sobrepassessin el 25 de l'import, com a màxim, en còmput anual, de la pensió no contributiva. En definitiva, no reconeixia plenament el dret de les comunitats autònomes, i l'Estat acabava limitant un dret que en teoria es volia reconèixer.

Per la seva banda, el Govern d'esquerres va fer els deures en matèria de prestacions econòmiques i va afrontar per primera vegada el 2006 l'aprovació de la Llei de prestacions econòmiques. D'aquesta manera, i amb l'objectiu de fer realitat el compromís per a la igualtat d'oportunitats de les persones, la cohesió social i la lluita contra la pobresa, aquella llei garantia –garanteix– uns ingressos econòmics dignes per a totes les persones. Però la seva disposició transitòria novena establí que, per al còmput de les rendes dels beneficiaris de les pensions no contributives, s'havia d'aplicar allò establert per l'article 145.2 del text refós de la Llei general de la seguretat social, que avui es planteja modificar. Des del 2006, doncs, el Govern catalanista i d'esquerres va fer allò que no s'havia fet en vint-i-tres anys: regular les prestacions econòmiques i, en el cas concret de les no contributives, complementar-les amb els marges que permetia la legislació espanyola; un avenç prou important que les entitats del tercer sector i, en conjunt, la ciutadania van reconèixer en el seu moment.

El nostre grup parlamentari ha defensat reiteradament la millora de les pensions mínimes. Entre altres iniciatives, voldria recordar les esmenes als pressupostos generals de l'Estat per a aquest any, entre les quals hi ha la creació d'un fons específic per complementar les pensions mínimes, o la interpellació que va fer-se fa tres mesos a la ministra de Política Social, Mercedes Cabrera, en la qual el nostre grup li reclamava que les pensions no contributives s'augmentessin un 12 per cent, en comptes del 6 per cent anunciat pel Govern espanyol.

Igualment, el passat 13 de maig, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana - Izquierda Unida - Iniciativa per Catalunya va presentar una proposició al Congrés dels Diputats en la qual es demanava que es reconegui el ple dret de les comunitats autònomes a complementar les pensions. No cal més. Cal dir-li a l'Estat que, si no fa, deixi fer, i sobretot que deixi fer sense les seves

habituals tuteles, donant marge perquè les comunitats actuïn amb plena responsabilitat.

En qualsevol cas, estic convençut que aquells grups polítics amb representació a Madrid i sobretot aquells que tenen més força des d'un punt de vista numèric i aritmètic donaran suport a aquesta proposició i posaran en evidència, tal com s'ha expressat en aquesta cambra, la seva sensibilitat envers els perceptors de les pensions no contributives, i més tenint en compte que aquesta és la via més ràpida, més efectiva per assolir els objectius que es plantegen en la proposta que debatem. Com es pot comprovar, doncs, de reacció res, al contrari, acció i absolutament contundent.

En conclusió, doncs, no donarem suport a la proposta que se'ns planteja. I no ho farem per tres motius fonamentals, cadascun d'ells vinculats a les constatacions que feia en començar la nostra intervenció. En primer lloc, perquè la millora de les pensions no contributives i la resta de les pensions és una necessitat urgent. I, en aquest sentit, si bé resulta molt probable que la seva proposta no es substanciï al Congrés dels Diputats fins d'aquí a dos anys, i, si no, prenem com a exemple el cas del rescat de peatges, que ha tardat quatre anys per fer sis-cents quilòmetres, la proposició de llei presentada al Congrés dels Diputats pel nostre grup en aquella cambra es debatrà i, per tant, es resoldrà amb molta més celeritat, probablement en els propers mesos.

Per aquest motiu, i atès que de les intervencions dels grups parlamentaris se'n desprèn un acord prou ampli, vull fer des d'aquí una crida a la resta de grups perquè donin suport a la nostra proposició, amb el benentès que esdevé en aquests moments la millor eina, i no cap altra, la més ràpida, per arribar als objectius que es plantegen en aquesta proposta.

Segon motiu: perquè aquest factor temps hauria estat probablement esmenable o matisable si s'hagués volgut aconseguir un consens de base, si el grup proponent, en comptes d'agafar una drecera, hagués reunit la resta de forces polítiques i hagués plantejat una visió global i, en definitiva, consensuada.

I, finalment, perquè la proposta no incideix ni explícitament ni implícitament en allò que ens sembla fonamental, que és a l'Estat a qui hem de reclamar com a primera opció que adequi les pensions –i no només les contributives, el conjunt de pensions– per tal de permetre que els seus perceptors puguin viure amb dignitat i que si aquest, l'Estat, no assumeix les seves obligacions, com a mínim deixi fer als altres.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bosch Cuenca

En definitiva, el que volem és que se'ns permeti fer política social, però tota la política social: competències i recursos.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula en nom del Grup Mixt, per defensar l'esmena a la totalitat, l'il·lustre diputat senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustres diputadas y diputados, en la propuesta que nos plantea CiU para presentar a la Mesa del Congreso de los Diputados la Proposición de ley de supresión de la limitación a los complementos autonómicos de las pensiones no contributivas, nos enfrentamos a la tentación de romper la caja común de la seguridad social y por esos presentamos una enmienda a la totalidad. He escuchado con atención la propuesta, la misma enmienda del grupo parlamentario que apoya al Gobierno y en algunas cuestiones que resaltaré aquí estoy de acuerdo con ellos. Por lo tanto, en ese sentido vamos en la misma dirección.

Pero hagamos un poco de historia; contextualicemos la petición y el problema. Desde que en 2005 el Congreso de los Diputados derogó el artículo de la Ley general de la seguridad social que impedía a las comunidades autónomas complementar las pensiones no contributivas a nivel asistencial, cada gobierno autonómico puede ampliar la cuantía de estas prestaciones.

En nuestra comunidad autónoma de Cataluña se ha venido justificando la medida adaptada en la falta de medidas suficientes de las prestaciones no contributivas de la seguridad social. La Constitución española, en su artículo 41, impone a los poderes públicos la obligación de mantener un sistema público de seguridad social que otorgue prestaciones suficientes para la supervivencia de todos los ciudadanos. Es decir, tanto los poderes públicos estatales como los autonómicos deben velar por cumplir esos compromisos impuestos por nuestra Constitución.

Aquí, en Cataluña, algunos justifican el aumento de las pensiones a nivel asistencial en razones de equidad, pero lo cierto es que el complemento autonómico ha sido y sigue siendo un reclamo electoral. Señores de CiU, el Estado no da ese complemento pero la comunidad sí, aunque no lo tenga, para a continuación exigirle el dinero al Estado, que tampoco tiene. La eterna cantinela: sin el expolio fiscal en Cataluña viviríamos en un paraíso.

Si las prestaciones no contributivas son muy bajas, lo justo sería –y estamos de acuerdo– aumentarlas para todos los españoles por igual, evitando en todo momento la discriminación. Usted eso no lo ha dicho, pero lo digo yo. Es decir, en todo caso es el Estado el que tiene que aumentarlas y eso se lo debemos exigir al Estado. De lo contrario, estaríamos violando el artículo 14 de la Constitución, que establece que todos los españoles somos iguales en derechos y obligaciones. Las prestaciones económicas a cargo de la seguridad social comienzan a fragmentarse territorialmente y esto va en detrimento de la libertad de los ciudadanos. Estoy hablando, por ejemplo, del derecho de movilidad geográfica. ¿Les parecería lógico –les parecería lógico– que la pensión de un ciudadano de Girona fuera inferior a la de otro de Lleida? Me

temo que no les parecería lógico. Pues ¿por qué razón se debería justificar la desigualdad entre uno de Lleida y uno de Zaragoza?

Vamos a ponernos en una tesitura concreta, la de los catalanes con derecho a percibir una pensión no retributiva, es decir, aquellas que se reciben aunque no se haya cotizado al sistema público de protección social, y que pueden cobrar hasta el 25 por ciento más que el resto de los beneficiarios con residencia en otras comunidades autónomas. Dicho en otros términos, y por citar un ejemplo, mientras que en el conjunto de España, excluyendo a Cataluña, la pensión no contributiva media rozaba los trescientos euros –301,55 en el 2006–, en Cataluña esta prestación no podrá ser inferior a 375 euros –una miseria, en todo caso–, tal y como determina la Ley de prestaciones sociales de carácter económico, aprobada en el mes de julio del 2006.

Otro ejemplo. En el 2006 la Generalitat ordenó el pago de 1.055 euros con 43 céntimos a cada uno de los beneficiarios de una pensión no contributiva por jubilación o invalidez; esta cantidad se abonó en cuatro plazos, a razón de 263 euros con 86 céntimos cada vez, lo que unido a los ajustes para compensar el coste de la vida y otros complementos dio como resultado el pago de unos noventa euros por pensionista, prácticamente el 30 por ciento más que en el resto de España.

La decisión de Cataluña de elevar la cuantía de las pensiones no contributivas es consecuencia lógica de la sentencia dictada por el Tribunal Constitucional en diciembre de 2002, que legalizó la posibilidad que los parlamentos regionales pudieran crear complementos autonómicos. El argumento que el Tribunal Constitucional dio a favor se sustentaba en el hecho de que esos complementos tienen carácter asistencial –asistencial– y, por lo tanto, no afectarían a la caja común de la seguridad social.

Esta sutileza, sin embargo, provocó que el Tribunal Constitucional creara cierta confusión, que aún hoy se mantiene, al atribuir al Estado la probabilidad de que habilitase, entre comillas, «las medidas que resulten convenientes para evitar los posibles efectos disfuncionales que pudieran producirse en dicho sistema como consecuencia de la acción normativa de las comunidades autónomas». Es decir, los complementos autónomos son constitucionales pero al mismo tiempo se reconoce que pueden producir disfunciones con respecto al resto del territorio, lo cual es más significativo si se tiene en cuenta que se trata de prestaciones que salen de la seguridad social, aunque su gestión recaiga en las comunidades autónomas.

La inexistencia de diferencias relevantes en la cuantía de las pensiones no contributivas y las de naturaleza contributiva es uno de los problemas de mayor enjundia con que se encuentra el actual sistema de la seguridad social, tal y como se puso de manifiesto durante las negociaciones del Pacto de Toledo. Lo que temen los expertos y mi grupo parlamentario es que si se deja de cotizar a la seguridad social para percibir una pensión mínima contributiva, lo más probable es que muchos cotizantes opten por dejar de estar afiliados, máxime cuando las prestaciones sanitarias están garantizadas por ley.

Un ejemplo evidente. La pensión mínima de jubilación en el nivel contributivo para una persona con menos de sesenta y cinco años para el año 2006 se fijó en 6.091,61 euros. Pero tras la ley catalana de complementos mínimos un pensionista de nuestra comunidad que nunca haya cotizado habría cobrado 5.460 euros, lo que significa una diferencia de apenas 631 euros al año respecto al que sí lo hizo, o, lo que es lo mismo, cuarenta y cinco euros –estoy hablando de cifras del 2006– al mes median entre haber cotizado y no haberlo hecho nunca.

En la citada ley de la Generalitat se crea asimismo el llamado «indicador de renta de suficiencia», que viene a representar la cantidad mínima garantizada para un pensionista en el nivel contributivo. Para el año 2006 se fijó una cuantía de 7.137,2 euros, bastante por encima de los 6.537,72 euros que garantiza la seguridad social al resto de los cotizantes del Estado.

Frente a la indigna cantidad de las pensiones no contributivas actuales, parece razonable que las comunidades autónomas tengan capacidad para tomar medidas capaces de aumentar el bienestar de los ciudadanos, y volvemos a estar de acuerdo en ese sentido, pero las comunidades autónomas no pueden revalorizar la cuantía de las prestaciones no contributivas como parece que pretenden hacer con esta propuesta de CiU. Por el contrario, sí están capacitadas para establecer ayudas que complementen dichas prestaciones siempre y cuando las citadas ayudas se nutran de presupuestos destinados a asistencia social. Estamos hablando de ayudas que, por su carácter asistencial, no quedarán consolidadas en espera de que sea el Congreso de los Diputados –volvemos a estar de acuerdo– quien las dignifique y universalice, en este caso, usted para los novecientos mil catalanes, yo para todos los españoles.

Eliminar el límite de los complementos de las pensiones no contributivas para las comunidades autónomas puede consolidar subidas a cargo de la seguridad social y rompería la caja común de esta, y ese sería el principio del fin de la igualdad de todos los españoles en la prestación sanitaria y de las pensiones.

Estoy convencido, señores de CiU, que ese trato nunca lo permitirían aplicar entre catalanes; no permitirían que hubiese diferencias, he dicho antes, entre Girona, entre ciudadanos de Girona y ciudadanos de Lleida. Y no lo permitirían porque todos los catalanes con derecho a una pensión no contributiva tienen los mismos derechos en las mismas circunstancias. Mi grupo parlamentario tampoco lo permitiría. Por eso el sentido de esta propuesta a la Mesa del Congreso de los Diputados ha de convertirse en presión para que el Gobierno de España revalorice todas las pensiones no contributivas y las contributivas de todos los españoles por igual. Esta es una labor que sí que podemos hacer y que sí apoyaríamos.

En este sentido, estaríamos de acuerdo en muchas de las cosas que se han dicho aquí por parte del grupo parlamentario que apoya al Gobierno porque nos parece razonable, aunque, en fin, desconfiamos, porque, curiosamente, presentándolo una persona de Esquerra Republicana de Catalunya..., en este caso sí parece ser

que el Estado tiene competencias, competencias exclusivas, precisamente cuando hay que sacar dinero.

Pero desde luego estamos de acuerdo y estaríamos de acuerdo en presionar todo lo que pudiéramos al Congreso de los Diputados para que diera el dinero necesario para que todos los españoles –por tanto, nosotros también– pudiéramos tener unas prestaciones absolutamente adecuadas.

Gracias, señor presidente.

El president

El senyor Cleries vol fer un torn en contra?

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, a mi em sembla que, sentint els seus arguments, tant dels grups que donen suport al Govern com del Grup Mixt, el millor seria que retressin aquestes esmenes a la totalitat. I, a més, també sobta aquesta coincidència tan gran, doncs, entre el Grup Mixt i el tripartit en un tema com aquest, no? I, a més, el senyor Robles..., per una vegada coincideixo amb ell, no?, sense que serveixi de precedent: van en la mateixa direcció, el tripartit i el Grup Mixt, en un tema com aquest. I això, la veritat, no s'entén gaire. Però, bé, són coincidències del camí, no?

I el senyor Robles diu que els complements autonòmics són un reclam electoral. Jo li diria que els ho preguntí als pensionistes no contributius, si són un reclam o són una ajuda per poder viure una mica millor, que em sembla que en tot cas és el que són, no? I veig que el preocupa molt la caixa única de la seguretat social, que en cap cas, en cap de les mesures que proposem es toca, perquè, en tot cas, el que tocaríem és la caixa de la Generalitat. I aquí el senyor Bosch diu: «Qui té la responsabilitat és l'Estat.» Jo he començat així, senyor Bosch, he començant dient: «Pensions dignes per a tothom i qui té la responsabilitat és l'Estat.» Per tant, lamentem aquesta coincidència.

I després veig que aquí el que hi ha, a més, és un tema de protagonisme. Escolti, vostès diuen: «El que havia de fer Convergència i Unió és reunir totes les forces polítiques i arribar a un acord.» Per què no ho feien vostès? Nosaltres ens ha semblat que es podia fer una iniciativa, i una iniciativa que nosaltres hem presentat en el Congrés dels Diputats –que hem presentat en el Congrés dels Diputats–, i que jo puc buscar una iniciativa que ha presentat en el Congrés del Diputats Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya que són similars, redactades una mica diferent, però són similars. I aleshores ara quan vostès ens fan un discurs que volen diferenciar-ho, els he de dir: «Són similars.» I nosaltres votarem la d'Esquerra Republicana i Iniciativa i vostès votaran la nostra a Madrid, n'estic convençut. Però aquí, per un equilibri de cadires de poder, no arriben a votar la iniciativa de Convergència i Unió. Que és una iniciativa parlamentària, escolti. Però aquí qualsevol cosa que es presenta els fa por que es moguin les butaques del poder del Govern, i això és el que els preocupa, en lloc del servei a les persones. I això ens sap greu.

Perquè el senyor Bosch ens parla: «I els quatre-cents euros del senyor Zapatero, i el no sé què...?» Escolti, molt d'acord amb tot. I en el tema dels quatre-cents euros del senyor Zapatero nosaltres vam dir que s'ajuntessin tots aquests diners i que fossin per complementar les pensions més baixes –iniciativa de Convergència i Unió. Però expliqui als pensionistes no contributius això dels quatre-cents euros, quan no en van veure ni un, d'aquests euros. Per tant, nosaltres al que hem de donar resposta és a aquesta situació de necessitat, i no sortir amb excuses.

I diuen: «Home, aquesta proposta, si fos unitària...» Aquesta proposta quan l'aprovi el Parlament de Catalunya, si la volguessin aprovar amb nosaltres, seria una proposta del Parlament de Catalunya que va a Madrid. Diuen: «Es veurà el 2012.» No ho sé quan es veurà, però tant Esquerra Republicana i Iniciativa com Convergència i Unió, quan defensin la seva proposta, poden dir: «El Parlament de Catalunya ja ha votat una iniciativa similar.» I això té una força; si és que creiem amb la força d'aquest Parlament i, si no, no sé que hi fem aquí.

Per tant, si creiem en aquest Parlament, és un argument contundent dir: «El Parlament de Catalunya s'ha posicionat a favor que el 25 per cent de topall s'elimini.» I aquesta és la nostra proposta. I jo ja els vaig dir, també, en converses que hi ha hagut: «Escolti, de protagonisme, cap. En el moment en què nosaltres..., s'aprovi aquesta iniciativa, és una iniciativa del Parlament.» I nosaltres l'hem presentat, és clar, però és que nosaltres al Parlament venim a fer feina, venim a presentar iniciatives, i volem fer-ho i ja està. Per tant, escolti, és la nostra voluntat de fer això.

Però és que a més a més si jo..., els puc buscar alguna cita, només en buscaré una del que va dir el diputat d'Esquerra Republicana, el diputat Puig Cordon, el que va dir en el Congrés dels Diputats: «Por todo ello nos manifestamos de acuerdo en la anulación de esos artículos, porque, como independentistas, somos partidarios de la máxima soberanía en todos y cada uno de los aspectos de la vida cotidiana de los ciudadanos y ciudadanas de nuestro país.» I més endavant diu: «No solo nos opondremos a que se le quiten las competencias a la Generalitat de Catalunya, sino que queremos un mayor nivel de soberanía que nos permita ser más responsables delante de nuestros propios ciudadanos; más soberanía, más soluciones.» Escolti, hi estic d'acord, hi estem d'acord. Doncs votin, escolti, si hi estan d'acord, votin, perquè és el que estem presentant nosaltres, estem presentant aquesta iniciativa, no una altra, una que coincideix amb la seva a Madrid. Però són els seus equilibris a Catalunya, de «compte, les butaques del Govern que no es moguïn», el que fa que vostès avui no vulguin votar aquesta iniciativa de Convergència i Unió.

I a més a més, si em permeten, excepte el Partit Socialista, que m'he molestat a mirar tots els programes electorals, excepte el Partit Socialista, que no ho explicita en el seu programa electoral, Esquerra Republicana en el seu programa electoral diu exactament el que diem nosaltres a la nostra proposta de resolució i Iniciativa per Catalunya diu exactament el que diem nosaltres a la nostra proposta de resolució. Si avui això ho volen

amagar a la calaixera, doncs és una altra cosa. «Avui no ho mirem, no.» Els programes electorals es miren tots i cadascun dels dies de l'any, i són per complir-los. I, per tant, avui vostès són infidels al seu programa electoral no votant aquesta iniciativa de Convergència i Unió.

I és així, els sap greu, ja ho veig, no saben on mirar, la «làmpara» se'ls fa petita. (*Veus de fons.*) Però, escoltin, vostès avui es troben en aquesta situació... Miri que és gran, eh?, la «làmpara», senyor Ferran –és gran la «làmpara»; doncs, se'ls fa petita, perquè no saben on mirar. I aquesta situació, doncs, és la que es troben, que és la situació de la falta de coherència amb els seus plantejaments. I avui es troben així. I nosaltres els demanem ser coherents.

Després intervindrà el senyor Comín. El senyor Comín en un llibre ens va dir una gran frase, que va escriure amb en Raimon Obiols, que és el llibre de *Per a l'esquerra del demà*, que diu: «Des de l'esquerra estem persuadits de la superioritat moral dels nostres ideals a l'hora de fer les polítiques socials. Aquesta convicció en la nostra superioritat moral forma part de la nostra manera de pensar.» Escolti, avui és el dia de la superioritat moral. Amb iniciatives com aquestes és quan es veu la superioritat moral, perquè..., no mirant la «làmpara», sinó mirant els ciutadans i ciutadanes que cobren pensions no contributives i dient com els ajudem. I això és el que també els demanem: coherència amb la literatura i coherència amb el que fem dia a dia; també en la nostra actuació parlamentària, que és el nostre gran compromís avui en aquesta missió que tenim.

Per tant, nosaltres avui el que els demanem és aquesta coherència entre el que hem posat en els programes electorals, en el que algunes formacions hem presentat en el Congrés dels Diputats. I a alguns ja sé que se'ls fa difícil perquè aquest topall el va defensar una diputada del PSC, la senyora López Chamosa, i això ja sé que se'ls fa difícil ara de tirar-ho enrere, perquè és obra seva –és obra seva– aquest topall, aquesta limitació.

Com deia el senyor..., el diputat Puig, de Madrid, doncs, nosaltres també estem en què «autogovern» vol dir «sobirania», i vol dir aquesta capacitat de poder decidir com actuem, com obrem, i més en un tema tan important com les polítiques socials. I en això hi ha plena... És que, clar, jo escoltant el senyor Pere Bosch, dic: «Home, si ens està dient que sí –si ens està dient que sí–, el senyor Pere Bosch, però a l'hora de votar dirà que no.» Doncs ens agradaria que a part del discurs del sí, també a l'hora de votar es notés també aquesta coherència, no?

I també els demanem..., i vull destacar aquesta feina, que també es deia, de l'Associació de Perceptors No Contributius. Tots hem anat a actes d'aquesta associació, que, a més, avui ens acompanya, el seu president, i alguns membres de la junta i el seu president honorari. Doncs, home, ens agradaria que també, quan vam anar a aquells actes i els dèiem: «Escoltin, nosaltres estarem amb vostès», doncs que avui també ho notin, perquè, si avui anem a parlar dels quatre-cents euros que no vam veure del senyor Zapatero, malament.

Clar, en aquest país, el senyor Robles ens parla molt de les pensions, de la caixa de la Seguretat Social, però ara ens trobem des que hi ha Govern socialista que els augments de les pensions en lloc de dir-se en el Congrés dels Diputats cada estiu se'ns diu al mes de setembre –al mes de setembre més que a l'estiu–, se'ns diu des de dalt d'una muntanya allà a León, eh?, que surt el senyor Zapatero i proclama els augments de les pensions que hi haurà a l'any. Doncs ens agradaria que es fes en el marc del Pacte de Toledo i que, més que sortir a dalt de la muntanya com qui entrega les taules de la llei, sortís per dir que a l'Estat espanyol hi haurà pensions dignes. I en això estariem d'acord amb el senyor Robles i amb el senyor Bosch, perquè és cert que la Generalitat no ha de fer aquest esforç –no ha de fer aquest esforç presupostari–, perquè nosaltres ja paguem, ja cotitzem, ja paguem impostos, i el tema de pensions és, i ho volen així, una competència de l'Estat. Doncs, si és competència de l'Estat, que l'exerceixin, però bé.

I, per tant, la supressió d'aquest topall, com dic, és una acció també de sobirania, de respecte al nostre Estatut, perquè diu que tenim competència exclusiva. Però, com he dit, clar, també veient la posició dels grups que donen suport al Govern, per exemple, amb la Llei de dependència, que després el senyor Bosch ens torna a dir: «És que a la Llei de dependència ja ens hi hem trobat amb el tema econòmic.» Home, anem ensopegant amb la mateixa pedra, però en aquest cas vostès li van donar suport i també van aprovar tota la part de com es repartirien els diners, que està definit a la llei, i això també ho van votar.

Per tant, nosaltres el que volem és que el Govern de Catalunya, governi qui governi, tingui la capacitat de poder regular i establir el complement adequat a les pensions no contributives, a través de la Llei de prestacions socials, que no cal que recordi com es va gestar però que creiem que és una bona llei, que el que cal, per això, és aplicar-la bé, eh?

Jo..., per tant, des de Convergència i Unió els convidem que retirin aquestes esmenes a la totalitat. Jo crec que les persones que avui ens acompanyen marxarien amb una notícia positiva. Perquè, és cert, això tardarà, ja ho sabem, les iniciatives dels parlaments, com el Parlament de Catalunya, abans no arriben a Madrid, doncs, tarden. Però, en canvi, l'argument sí que hi és i la notícia que aquesta aprovació s'ha fet sortirà als diaris, arribarà que el Parlament de Catalunya es posiciona en un sentit. I, com he dit, això reforça i molt els plantejaments dels grups parlamentaris que després ho defensarem a Madrid.

Nosaltres els demanem aquesta coherència, sé que per a vostès és difícil perquè prioritzen altres coses. Jo els demanaria que avui prioritzessin aquest suport, aquesta atenció social a les persones amb pocs recursos. Els vull recordar que en la situació de crisi vostès segur que també s'han reunit, però nosaltres ens hem reunit els darrers dies amb totes les entitats que es dediquen a aquest àmbit social de la pobresa, dels pensionistes no contributius, etcètera. Hi ha una situació de gran dificultat que veuen que amb la crisi està creixent i creiem, doncs, que avui que el Parlament de Catalunya els faci costat no és una notícia en va; tardarà més o menys a arribar a Madrid, però el suport del Parlament hi seria

des d'avui. I, per tant, el Govern de l'Estat espanyol sabria que hi ha un parlament, el Parlament de Catalunya, que vol que es tregui aquest topall i a més a més això seria un estímul també per a aquestes persones, també per a aquestes associacions que lluiten, que ens vénen, que ens reclamen determinació, i avui el que cal no són grans discursos, sinó el que cal és una acció fàcil, que com a diputats és la màxima acció que fem cada dia que tenim Ple o que tenim una comissió, que és el nostre vot, un vot favorable per a aquelles persones que tenen baixos recursos, que cobren una pensió no contributiva. I els demanem, per tant, aquest suport decidit a aquesta proposta de resolució que no respon a res més que a ser fidels, des de Convergència i Unió, al nostre compromís amb les persones amb pocs recursos i el nostre compromís amb el global de la ciutadania de Catalunya perquè aquest va ser un compromís electoral i un compromís també pres davant de la gent, davant de les associacions i especialment davant de l'Associació de Perceptors de Pensions No Contributives. Esperem que per un dia siguem capaços també de tenir una certa generositat.

Per part nostra ja els ho he dit que, des del moment en què s'aprova aquesta iniciativa, per nosaltres la defensarem com una iniciativa, com no pot ser d'una altra manera, del Parlament de Catalunya, una iniciativa a favor de les persones i una iniciativa que esperem que tingui el màxim de vots possibles, perquè també tingui el màxim de força possible per..., que quan Esquerra, Iniciativa o Convergència i Unió defensin les seves iniciatives, doncs, hi hagi també la força d'aquesta votació del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch Cuenca

Per contradiccions. El que passa, que, si m'ho permet, esperaré trenta-cinc segons...

El president

Té un torn –té un torn.

El Sr. Bosch Cuenca

Ah!, tinc un torn després...

El president

Sí, pot intervenir. El que passa, que evidentment... Ara –ara.

El Sr. Bosch Cuenca

D'acord.

El president

Ara té el torn de rèplica.

El Sr. Bosch Cuenca

Des d'aquí?

El president

El pot fer des d'on vulgui; el temps és limitat, però, això sí.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Per remarcar alguna de les coses que s'han comentat. Home, de coincidència amb Ciutadans, una cosa és el que hagi pogut veure el grup polític de Ciutadans, però de coincidència política amb Ciutadans i de plantejaments, ja li puc ben assegurar que cap ni una. Perquè, si vostè ha escoltat amb deteniment el que hem dit, he parlat de traspàs de la caixa de la seguretat social i si vol parlarem més enllà. El nostre grup polític, lògicament, defensa que el nostre país tingui un estat propi i, per tant, el que no volem és anar a mendicar a sis-cents quilòmetres de distància. Per tant, de plantejaments i de similituds amb altres grups polítics i amb Ciutadans, cap ni una. Una cosa, ho repeteixo, és que un vulgui veure una cosa i que l'altre en vulgui veure una altra.

Curiosament vostè li dona un significat diferent al terme de cadires. Quan es tracta de Convergència i Unió no estem parlant de cadires i, quan es tracta d'Esquerra Republicana o altres grups que donen suport al Govern, sempre hi ha la defensa de les cadires. Home, jo crec que aquesta apel·lació es refereix sempre quan s'acaben els arguments, quan s'esgoten els arguments sempre un ha d'apel·lar que l'altre l'única cosa que el mouen són les cadires. Miri, a nosaltres no ens mouen les cadires, imagino que ens mou el mateix que a vostè que és el benestar dels ciutadans i de les ciutadanes d'aquest país. Imagino, ho repeteixo, que ens mou el mateix que a vostè. Perquè no vull pensar que en l'època en què vostès governaven el que els moguessin fossin les cadires; imagino, ho repeteixo, que no.

Respecte a la Llei de dependència, vostè confon dues coses, confon el que és la llei i el que és l'aplicació de la llei. I cito paraules textuais del president de la Generalitat: «L'Estat no està a l'alçada de les circumstàncies en l'aplicació de la llei», i la llei deia de forma molt clara que hi havia d'haver un repartiment 50 per cent, 50 per cent. Això no s'està produint i, per tant, el problema no és de la llei sinó de la mala aplicació de la llei que en fa el Govern de l'Estat.

Vostè comentava que no havíem donat prou arguments per justificar el no a la seva proposta. Home, jo n'hi he deixat molt clars tres, al final. I em semblen molt remarcables. Ho repeteixo, el que vaig comentar en el seu moment a l'associació de pensionistes, de perceptors de pensions no contributives, va ser el següent: que qualsevol proposta que sorgís d'aquest Parlament havia de sorgir des de la base amb una posició unànime o amb la màxima amplitud possible. I vostès han volgut seguir per una drecera, i si vostès segueixen per una drecera, doncs nosaltres encara en volem una de molt millor, de drecera, que és que en el Congrés dels Diputats d'aquí a pocs mesos es debati la nostra proposta.

En tot cas, manifestaré la meva satisfacció pel fet que no només comptarem amb el suport dels tres diputats que tenen els grups, sinó que, pel que veig, també tin-

drem el seu suport. Espero que la resta de grups polítics també tindran la mateixa actitud i que, en tot cas, aconseguirem, amb molta més celeritat que el que vostè proposava, allò que volem tots plegats, i és que les pensions no contributives es puguin millorar, en primer lloc, de qui en té la responsabilitat, però, si de cas, com a mínim, del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Me siento el patito feo. El señor Cleries casi –casi– le ha echado un cubo de basura encima del grupo parlamentario que apoya al Gobierno porque está de acuerdo en algunas cosas con Ciudadanos. Y después viene el señor Bosch y hace lo propio quitándose de encima con el señor Robles, con Ciudadanos, al señor Cleries, a CiU.

Hombre, yo qué quiere que le diga, pero yo no me avergüenzo en absoluto de estar de acuerdo con el señor Bosch, aunque sea de Esquerra Republicana, aunque me dice que, bueno, Esquerra no le importa para nada lo que pase en el resto de España, etcétera. A mí no me avergüenza estar de acuerdo con él cuando dice cosas sensatas o ideas justas. Y, de hecho, Ciudadanos estamos demostrándolo en las comisiones y también en esta cámara, constantemente, que estamos votando propuestas de resolución, iniciativas de diferentes grupos parlamentarios que no tienen nada que ver con nuestra ideología, con nuestra cosmovisión de las cosas.

Yo, sinceramente, les aconsejaría que miraran el vídeo de esta mañana y reflexionaran. Es de película –es de película. Ustedes no saben lo que están haciendo, pero están despreciando, como si fuésemos alguien con lepra, como el antiguo desprecio de la lepra, a personas y ciudadanos absolutamente normales que simplemente tenemos la osadía de vivir con ideas que no siempre coinciden con las suyas. Y yo les haría reflexionar a pesar de que todo esto que estoy diciendo nada tiene que ver –nada tiene que ver– con lo que nos ha traído en este caso, en esta propuesta de CiU.

Casi que no iba a decir nada más, pero le recuerdo, al señor Cleries, que si estuviera en el Gobierno, me temo, y por eso decía «reclamo electoral», que nunca hubiera hecho esta propuesta de la manera que la ha hecho. Y en ese sentido el señor Bosch tiene razón, el grupo parlamentario que apoya al Gobierno tiene razón. Seguramente no lo hubiera puesto de esta manera. Y seguramente hubiera tenido el discurso que ha tenido en este caso el Gobierno.

En todo caso, han tenido veintitrés años para intentar solucionarlo y no lo han hecho. No sé por qué vienen con tantos..., en fin, con tantas virtudes sociales últimamente. Señores de CiU, creo que en este sentido deberían también reflexionar.

Gracias, señor presidente.

El president

Senyor Cleries... Ha acabat? (*Pausa.*) Doncs, passem a la intervenció dels grups que poden fixar posició. I, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Cleries, vostè ja ho sap, nosaltres li rebutjarem la proposta per dos motius a més: per un motiu de contingut, un motiu de fons, i per un motiu de procediment de forma. Però abans deixi'm que li expliqui com a què parlo jo. Escolti, jo parlo com un dels grups que ha promogut la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic que ha permès la més important millora dels perceptors de pensions no contributives dels últims anys a Catalunya, perquè abans estaven en tres-cents i escaig euros i ara estan en quatre-cents euros. I això ho hem fet nosaltres.

I vostès..., quan vostès governaven, els beneficiaris de les PNC cobraven tres-cents i escaig euros. I sí, ja sé que vostè em dirà que això era culpa del Govern central, que el Govern central no permetia complementar les PNC i que quan vam arribar el tripartit al Govern de la Generalitat, sí que podíem fer-ho. Però, escolti, és que ho explica vostè en la seva exposició de motius. Vostè diu: «La Llei 52/2003, del 10 de desembre, senyor Zaplana, de disposicions específiques de la Seguretat Social prohibia la pràctica duta» —llegeixo la seva exposició de motius— «per la Generalitat de Catalunya.» I després explica vostè que la Llei 4/2005, del 22 d'abril, permetia reconduir, si bé parcialment, amb el topall del 25 per cent.

Escolti, doncs està claríssim, si la memòria no em falla, quan les pensions no contributives a Espanya estaven congelades, governava el Partit Popular, que era l'aliat de vostès, allà i aquí! I quan les pensions contributives a Catalunya van passar de tres-cents i escaig euros a quatre-cents i escaig euros era quan governava el Partit Socialista.

Per tant, escolti, quan les pensions no contributives... —que quedi clar d'una vegada, jo també sé fer història, senyor Cleries—, quan les pensions no contributives estaven congelades, a Madrid governaven amb vostès. (*Veus de fons.*) I quan les pensions no contributives han passat de 328 euros a 410, a Madrid governen amb nosaltres. Per tant, els perceptors de les prestacions tenen mot clar quin govern hi havia a Madrid i quin govern hi havia a Catalunya en cada moment quan les seves pensions estaven congelades i quan les seves pensions s'han incrementat. Nosaltres hem permès que les pensions no contributives..., nosaltres vull dir els socialistes amb els aliats del Govern tripartit i els socialistes a Madrid, hem permès que les pensions no contributives s'incrementin.

Senyor Cleries, no recolzarem la seva proposta, d'entrada, per una qüestió de fons, perquè vostès proposen superar el topall sense més condicions, sense condicions. I vostè sap perfectament que això és inviable, perquè

sense condicions es podrien donar situacions problemàtiques, es podria donar —ho hem explicat tots, vostè mateix ho sap, vostè no ho acaba de dir del tot— que les pensions no contributives acabessin cobrant tant com les pensions contributives més baixes.

I vostè sap que en aquests moments això no és possible —no és possible— per dos motius: primer, per un motiu d'equitat. Espanya en aquests moments a Catalunya no hi hauria el consens social que considerés equitatiu que les persones que no han contribuït acabin tenint la mateixa pensió que les persones que han contribuït. Vostè sap que no hi ha consens social per considerar que això és equitatiu. Potser en el futur hi serà, potser en el futur no hi haurà problema, però en aquests moments això no tindria..., no seria assumit socialment: que el nivell de la pensió fos independent d'haver contribuït o no haver contribuït.

Però és que, a més, i amb això coincideixo amb el senyor Robles, vostè estaria donant un senyal que podria acabar tenint una conseqüència molt negativa sobre la seguretat social. Perquè vostè li estaria dient a aquelles persones que estan contribuint en aquests moments amb l'expectativa de tenir la pensió contributiva més baixa, vostè els dona el senyal que deixin de contribuir. Perquè tant és —tant és— si contribueixen com si no, perquè al final tindran la mateixa pensió. I això, efectivament, podria generar un problema financer a la seguretat social. Jo suposo que vostè és dels que creu que amb les pensions no s'ha de jugar. I vostè suposo que és dels que pensa que la seguretat social ha de ser sostenible, ara i per a tota l'eternitat. Sí? (*Veus de fons.*) Doncs, llavors, no fem bromes amb aquest tema, si us plau, senyor Cleries!

Què vol dir això, que no podem fer res? No, no vol dir que no podem fer res. Podem fer coses, i nosaltres, de fet, intentem treballar i estudiem seriosament —i vostè ho sap— una alternativa viable, una alternativa que pugui tenir consens polític aquí i a Madrid, que és on s'ha d'aprovar. I aquesta alternativa per a on aniria? Molt senzill: vincular l'increment del complement a les pensions no contributives —escolti-ho bé, perquè aquest és el cor de la proposta que nosaltres estem treballant— a l'increment de les pensions contributives més baixes. Per exemple, dir que el complement a les pensions no contributives, sumat a la pensió contributiva, pot permetre que el pensionista se situï en un 80 per cent de la pensió contributiva més baixa. Per exemple, un topall del 80 per cent amb relació a la pensió contributiva més baixa. D'aquesta manera què aconseguiríem? Augmentar molt el complement que ara mateix les comunitats autònomes paguem als beneficiaris de pensions no contributives. Hi guanyem molt. Per què? Hi guanyem moltíssim, perquè està previst que les pensions mínimes de jubilació contributives, aquesta legislatura, s'incrementin molt per sobre de la inflació.

De fet, hi ha un compromís del Govern central que aquestes pensions al final de la legislatura se situïn als set-cents euros. I aconseguiríem, per tant, que aquestes pensions no contributives més el complement, si estan vinculades a la pensió contributiva de jubilació mínima, a final de legislatura atrapin pràcticament l'indicador

de renda de suficiència. Si vostè calcula, el 80 per cent d'una pensió contributiva de set-cents euros, si efectivament a final de legislatura la pensió contributiva es posa en set-cents euros, són 560 euros. Això vol dir que les pensions contributives mínimes hauran anat molt més ràpid, hauran cavalcant molt més ràpid que l'indicador de renda de suficiència, que ja ha explicat vostè que bàsicament s'actualitza d'acord amb la inflació, principalment.

Si les pensions corren més que la inflació i vinculem la pensió no contributiva, el complement a la pensió no contributiva a les pensions contributives, atraparem pràcticament l'indicador de renda de suficiència. I aquest és el tipus de proposta que pot prosperar, senyor Cleries, i no la que fan vostès. Però, a més, és un tipus de proposta que voldríem que poguéssim defensar tots junts. Perquè nosaltres no estem pensant, fixi-s'hi, ni tan sols en l'autogovern de Catalunya quan fem això. Hi ha una cosa que passa per davant fins i tot de l'autogovern de Catalunya, que és la situació de les persones que viuen amb 410 euros en aquests moments i amb 410 euros s'han de pagar: el lloguer, el menjar, el transport i la roba –i el transport si és que tenen possibilitat, efectivament, d'agafar mitjans de transport.

Per tant, senyor Cleries, siguem molt seriosos. Miri, jo li vull acabar fent una reflexió. Vostè diu: «Fem pinya.» Senyor Cleries, aquesta no és la manera de fer pinya. El que han fet vostès no és la manera de fer pinya, i vostè ho sap, senyor Cleries. Perquè, escolti, estan disposats a treballar amb nosaltres? Estan disposats a fer el que es van comprometre a fer davant d'ells en campanya electoral que és anar tots junts? Perquè llavors el que és fa no és presentar unilateralment una proposta al Parlament de Catalunya, el que es fa és trucar per telèfon i assegurar-se, i parlar-ne, i presentar una proposta conjunta.

Però vostès estan fent servir, senyor Cleries, els ciutadans més pobres de Catalunya per fer mèrits, per desgastar el Govern, per fer política partidista, per fer regat curt i per fer tacticisme, i em sembla molt greu fer això. Escolti, no es poden comprometre a no fer servir els ciutadans més pobres de Catalunya per polítiques partidistes, senyor Cleries? Vostè sap que jo, un cop vostès havien presentat aquesta proposició de llei per elevar al Congrés, li vaig oferir la possibilitat, quan vostès ja l'havien presentada, que estudiéssim una proposta conjunta, de tots els grups, amb aquestes condicions que la facin realista, i vostè constatarà que la resposta de vostès és perfectament descriptible.

Vostès entren una proposta al Parlament. Nosaltres els suggerim la possibilitat que esperin i que fem una proposta conjunta. I sap quina ha sigut la seva resposta? Entrar la seva proposta al primer Ple. Al primer Ple que hi ha hagut després de la conversa entre vostè i jo, vostès han entrat aquesta proposta. Escolti, no es mereixen –no s'ho mereixen– això els ciutadans, els beneficiaris de les pensions no contributives. Perquè, miri, senyor Cleries, és que jo no em cansaré mai de demanar-li, a vostè, de veritat, que anem junts en aquest tema. I no em cansaré mai de demanar-li, a vostè, de veritat, que no facin una utilització –una utilització– d'una cosa que

és sagrada, que són els ciutadans de renda més baixa de Catalunya. Perquè fer electoralisme amb aquesta gent, senyor Cleries, és un pecat, però un pecat dels grans, eh?, senyor Cleries... (*Remor de veus.*)

I miri, sap què passa, que això no es fa i menys, i menys per Nadal... (*remor de veus*) eh, senyor Cleries? Això no es fa, i menys per Nadal. I miri, com que em sembla que vostè, com jo, és una mica d'anar a missa, li recomano que per la missa del gall en sortir es passi un momentet pel confessionari.

Moltes gràcies, senyor president.

(*El Sr. Cleries i González demana per parlar.*)

El president

Senyor Cleries...

El Sr. Cleries i González

Per al·lusions, senyor president.

El president

Té un minut.

El Sr. Cleries i González

Bé, em sembla que aquest últim tros seria millor que el retirés perquè les conviccions personals de cadascú, doncs, són les de cadascú. I, evidentment, si alguna cosa no se'ns pot dir és que per presentar una iniciativa parlamentària estem utilitzant aquestes persones, perquè, si fos així, no podríem fer res.

Nosaltres presentem una iniciativa parlamentària que respon a un compromís. I li vull recordar que els seus socis de govern han presentat idèntica iniciativa, per tant, ja els ho pot dir..., el senyor Bosch el té al costat, la senyora Massana, doncs..., que han fet el mateix i que els estan utilitzant, perquè l'han presentada a Madrid, idèntica –idèntica. Per tant, els seus companys de viatge li poden dir això.

I vostè em diu: «Oh, vostè ha accelerat...» Escolti'm, aquesta proposta la tinc aquí, que està presentada el 8 de juliol del 2008.

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor Cleries...

El Sr. Cleries i González

Acabo, senyor president. Per tant, no em digui que hem accelerat res, sinó el que li demanaria és per què han demanat tantes pròrrogues, que hem tardat tants mesos a veure-ho, i no ha vingut fins a la vigília a dir-nos: per què no pactem alguna cosa? Perquè vostès actuen per reacció, no per acció, perquè vostès sí que utilitzen aquestes persones.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Montserrat Nebrera, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula. (*El Sr. Comín Oliveres demana per parlar.*) Senyor Comín...? (*Veus de fons.*) És que ja està tancat el debat, ja, deixem-ho aquí.

Senyora Nebrera, té la paraula.

La Sra. Nebrera i González

Gràcies, senyor president. Senyories, bé, la veritat és que jo no sé per on començar, després d'aquest creuament d'allusions nadalenques, però, en fi, jo tenia plantejat el debat en una perspectiva, i aquesta és la que mantindré. El fet de tractar-se d'una proposta per instar el Congrés dels Diputats a modificar una llei condiciona enormement el tràmit que ara ens ocupa, i crec que les raons que hauríem de posar sobre la taula són de molt diversa mena. Condiciona, en primer lloc, el posicionament de cadascun dels grups parlamentaris, i fins i tot crec que pel que diré es veurà que condiciona el nostre posicionament. En última instància, el que crec que farà és demostrar que el Partit Popular de Catalunya és en aquesta cambra el que el PSC ni tan sols en la seva executiva –molt menys en aquesta cambra– ha estat capaç de fer respecte del PSOE, que és tenir una posició pròpia. I m'explicaré.

És sabut –i s'ha dit aquí– que el Partit Popular, durant l'època de la seva majoria absoluta... Per cert, senyor Comín, quan es van congelar les pensions per part del Partit Popular, a la caixa –recordo que aleshores hi era el senyor Solbes, quan se'n va anar– no hi havia un duro; i quan no hi ha un duro, no és que es congelin: és que simplement no hi ha diners per apujar re. (*Remor de veus.*) Aleshores teníem el senyor Solbes, ara tornem a tenir el senyor Solbes... No m'estranya que vulgui dimitir, no m'estranya gens.

En tot cas, en aquella majoria absoluta es va dictar una norma legislativa, la Llei 52/2003, que pretenia entorpir o obstaculitzar els complements de pensions i, pel cas que ens ocupa, els complements de pensions no contributives que es poguessin acordar en seu autonòmica; això és cert. Era una legislació feta per raó d'una determinada interpretació dels principis de solidaritat i d'igualtat entre tots els espanyols –que després, amb referència al que ha dit el senyor Robles, intentaré justificar– i que, d'alguna manera, contradeia el que en la sentència de 2002, la 239, es deia respecte d'aquesta possibilitat, que es poguessin complementar aquestes pensions.

En el rerefons de tot això, evidentment, hi ha un dubte sobre la naturalesa d'aquests complements, perquè, al entendre que es tracta de pensions no contributives i que aquestes pensions no contributives formen part del sistema de la seguretat social, faria que qualsevol complement que estigués referit a aquestes pensions quedaria condicionat per aquesta consideració, i, per tant, aquesta interpretació que s'ha fet pel Grup Mixt de la caixa única els afectaria.

Sigui com sigui, el debat sobre la naturalesa d'aquestes pensions no contributives es manté i forma part es-

sencial, crec jo, del posicionament de Convergència i Unió també pel que fa a la justificació de la reforma legislativa que es va produir el 2005 i en què el topall es deixava en el 25 per cent del còmput anual. Era una reforma parcial, la que va fer el Partit Socialista Obrer Espanyol, perquè en ells també hi ha un dubte respecte d'aquesta naturalesa. Aquest complement de pensió es fa sobre pensions no contributives, i en el rerefons del debat que va existir en aquell moment, el 2004, a la cambra de diputats hi havia la relació..., el llinar que existeix entre una pensió, per tant, d'una part del sistema de pensions, i allò que anomenaríem «prestacions socials». Depenent del que entenem en aquesta perspectiva, de la naturalesa d'aquesta prestació, tindria o no tindria sentit aquest complement.

En el fons, per CiU, per Convergència i Unió, qualsevol complement autonòmic a les pensions té la mateixa naturalesa assistencial i, per tant, s'hauria de poder donar lliurement per raó del principi d'autonomia financera que existeix per raó de les pròpies competències. I, per tant, en aquest cas tenim competència exclusiva en matèria d'assistència social, tindríem també autonomia financera plena respecte d'aquesta part.

És obvi, pel que fa referència al sistema de pensions, que el sistema de pensions fa aigües. El primer indicador el van donar justament governants socialistes, quan van dir que ens hauríem de fer un pla de pensió privat, i, mentre el senyor Corbacho ens va dient que les reserves s'han allargat en el seu temps i podrien arribar fins al 2013, haurem de determinar el raonament més sensat en un tema tan delicat com aquest, en què es barregen qüestions de caire jurídic i una dimensió política clarament indestruïble d'aquesta dimensió jurídica.

La fotografia que han fet els diferents grups parlamentaris era força previsible; encara ens en queda per veure un, però és força previsible. A Convergència i Unió es vol anar estirant de mica en mica l'autogovern, i s'empara en aquesta competència exclusiva en matèria de serveis socials. Els socialistes ens parlen de pensions contributives tan baixes que tenim, i és veritat que les hi tenim, com si la responsabilitat en aquestes pensions contributives no la tingués un senyor que es diu José Luis Rodríguez Zapatero i del qual formen part, encara que sigui com a cosins germans; per tant, que aquestes prioritats en aquestes pensions contributives no els permetrien votar que sí, per raó d'aquesta proposta de Convergència i Unió. En el cas dels republicans, ens recorden que amb un estat propi, evidentment amb moltes més competències, amb competències exclusives sobre el tema de les pensions de la seguretat social, nosaltres tindríem molt millor aquesta qüestió, com si no fossin, en el cas de Catalunya, també les pensions de les vídues, unes pensions miserables. Els ecosocio-comupacifistes ens diran que ja aniran a una «mani» a defensar a crits el que no tenen «arrestos» per defensar aquí, perquè imagino que estaran d'acord amb el criteri que han adoptat els altres grups que donen suport al Govern, i, per tant, tot això és bastant avorrit. L'única cosa que em resulta sobtant és haver vist la voluntat lleial d'aplicar la llei i la Constitució que ha tingut el representant d'Esquerra Republicana de Catalunya; felicitats, senyor Bosch.

Mentrestant, la gent no entén re. Està clar que ni en això ni en el tema del finançament ens posem d'acord. Ens hem fet un fart de parlar del que es deu a Catalunya, però ni una paraula de parlar de la responsabilitat que cada governant té respecte del que es gasta. I això mateix és el que passa en aquest tema: en què ens gastem els diners a Catalunya?

El Grup Parlamentari Popular no ha presentat una esmena a la totalitat, com no podia ser d'una altra manera, donada aquesta barreja de temes jurídics i polítics, i fins i tot socials, que hem esmentat abans. Però cal fer-se dues reflexions: una de caire jurídic, una de caire polític.

La primera: pot defensar-se aquesta proposta sense entrar en contradicció amb els postulats de caixa única de la seguretat social, que sempre ha defensat el Partit Popular al Congrés dels Diputats? Doncs, sí. Sí, i ho dic mirant sobretot els diputats socialistes. Sí, perquè ells, que han estat amagant, en llançar la pedra dels pressupostos generals de l'Estat durant mesos..., per després dir que per Espanya no votaran en contra, haurien d'explicar-nos per quina Espanya ho van fer i, sobretot, si no han de tenir en compte que també aquesta Espanya i la pluralitat de regulacions que en matèria d'assistència social hi ha a Espanya també segurament rebran amb molt de profit que diguin «sí» a una proposta com la que ha fet Convergència i Unió; per Espanya, segurament.

Aquesta proposta que el senyor Comín ens ha dit que estan treballant té solament un mal. Podríem estar absolutament d'acord que les pensions contributives no quedessin per sota de les pensions no contributives, només faltaria!, encara que fos amb els complements. El problema és solament el verb; els pensionistes saben des de fa molt de temps que el verb que sempre reben és el de: «Hi estem treballant.» Passa com a la gran obra pública: «Hi estem treballant», i mai s'acaba, mai s'acaba de fer.

El Partit Popular ja ha establert complements a pensions de tota mena en altres comunitats autònomes: a La Rioja, a València, fins i tot a Madrid. El mecanisme no és ben bé aquest, i en el tràmit parlamentari de les Corts, si la proposta prosperés, temps tindria el nostre partit d'introduir-hi els matisos, mitjançant les corresponents esmenes, per tal que no hi hagués contradicció entre les formes jurídiques i les finalitats del mecanisme. Però anem justament a això, anem a les finalitats del mecanisme.

La pregunta política que avançava és aquesta: el pensament lliberal podria admetre no sols els complements, sinó també la mateixa existència de les anomenades «pensions no contributives»? Doncs, no; la formulació originària, probablement, el pensament lliberal, no hauria admès això. Però el liberalisme, que és la ideologia que ha fonamentat el creixement i el progrés d'Occident des del començament, és a dir, des de la Revolució Francesa, aquest liberalisme ha fet una modulació com no..., evidentment, els comunistes o els socialistes en saben molt, de modular, però els lliberals també han fet modulació dels seus postulats, sobretot gràcies a les posicions conservadores.

I aquestes posicions conservadores què fan? Reclamen a les polítiques públiques no sols la persecució del delictes..., que això és el que diria un lliberal: «Asseguri'm la meua indemnitat física i la meua propietat.» Però els conservadors diuen més coses; diuen que les polítiques públiques han d'assegurar també la cohesió de la comunitat i el foment del progrés econòmic. Una pensió no contributiva probablement és menys pensió que cap altra, però és una oportunitat de contribució al consum per part de qui la rep i una aportació a la demanda de productivitat, però és a més, també, una demanda, un factor de manteniment del mínim equilibri social, que redunda en la seguretat de la convivència.

Senyors de Convergència, el que no cal, el que no val, des del meu posicionament, és parlar de nivell de vida per complementar les pensions. La diferència entre Extremadura i Catalunya existeix, però també existeix una diferència molt gran entre comprar-se un pis o haver de comprar en un supermercat en alguna de les capitals de comarca catalanes, i no és tot el nivell de vida el nivell de vida que tenim a Barcelona. El que cal veure és com la misèria que ja tenim de pensió no contributiva s'ajunta amb les misèries possibles que es poguessin determinar amb aquests complements, misèria més misèria, segurament seria una misèria no molt més petita.

I cal dir que no votarem a favor de les esmenes presentades, i no les votarem, en última instància, per un tipus de raó que sembla expulsada del debat polític per raó del tacticisme...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nebrera González

Es diu clarament «justícia social». Deia Ulpià, el romanista de fa gairebé vint segles, que és donar a cadascú el que és seu.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies president. Senyores diputades, senyors diputats, membres de l'associació, salutacions. Efectivament, hem debatut..., i gairebé a darrera hora i al final hi havia uns quants diputats que em preguntaven si em tocava parlar. Doncs, sí, em toca parlar, i intentaré ser breu, malgrat que el tema sigui important. I, de fet, sí, té raó la senyora Nebrera: la meua proposta serà la mateixa que els grups que donen suport al Govern. I podria ser breu, perquè, realment, en aquest sentit se li ha exposat ja al senyor Cleries que el nostre grup, conjuntament amb el Grup d'Esquerra Republicana, tenim presentada una proposta i creiem que és allà on s'ha de fer la batalla en aquest sentit, i és on més ràpidament podem fer aquesta batalla.

Però, bé, nosaltres entenem que les pensions no contributives, que són uns ingressos econòmics mensuals que dona l'Estat..., i és en aquest sentit..., i és el que es garanteix a les persones que no tenen els recursos per a la subsistència, doncs, poder tenir aquests ingressos, aquests recursos per a pensions que no estan legalment establertes; en alguns casos, senyores d'una determinada edat que no van treballar i es van dedicar a la família, i també persones afectades, doncs, per un cert comportament liberal del mercat a les èpoques franquistes, a les quals se'ls van escatimar cotitzacions. En aquest sentit, va ser així, eh?

Llavors, nosaltres entenem que el Reial decret sobre la revalorització de les pensions del sistema de seguretat social i les prestacions socials públiques del 2008, és que, com sempre, va ser injust amb les no contributives, i aquí és on diem que l'Estat té una responsabilitat, perquè va augmentar únicament en un 5 per cent les no contributives, un 8 per cent les de viudetat..., un 24 per cent les de viudetat amb càrregues familiars i un 8 per cent les del SOVI, i l'any anterior havia passat exactament el mateix. Per això, i a més a més atenent que a Catalunya paguem a més a més la diferència..., i això, senyor Robles..., és que el nivell de vida és més alt, i això és així, per la inflació, i és així, i aquest nivell de vida és més alt; per tant, suposa una despesa més alta a les persones. Llavors, ens trobem que les no contributives pateixen del fet que, a més a més de ser les de l'import més baix, són les que menys han incrementat en les darreres quantitats, i a més a més són les que han d'atendre la ciutadania amb més risc i amb més fragilitat i amb més vulnerabilitat.

Per tant –i és el que li deia, senyor Cleries–, aquestes batalles estan presentades al Congrés, i aquí ja s'ha dit, ja portem molta estona de debat, i és on l'instem a veure, doncs..., a votar les nostres propostes quant al topall.

Però és que nosaltres hem dut altres propostes al Govern de l'Estat, i són les propostes programàtiques que dúiem amb relació a les pensions, i no només les no contributives, i són les que defensem en el marc del Congrés, que es tractava d'un augment de la pensió mínima contributiva amb 700 euros, amb catorze pagues, i després, a la resta del mandat del senyor Zapatero, quan es van gastar aquests 400 euros, aportar un salari mínim de 1.000 euros; això era una proposta nostra. I, pel que fa a les no contributives, millorar-les, unificar-les, ja que ara em sembla que són de 328 euros amb catorze pagues, augmentar-les i crear una pensió bàsica per sobre de l'índex de suficiència. I, en aquest sentit, amb els increments que proposàvem de les no contributives, passaríem de 4.598 euros a 7.622.

Aquí m'apuntaria a la reflexió que feia també el senyor Bosch sobre competències i recursos. Per fer-nos també càrrec, doncs, de segons quines competències i aportar segons quines millores, hem de tenir també els recursos.

Ara bé, i aquí sí, atenc a les seves responsabilitats: vostès, quan governaven, van entendre que la situació que patien ciutadans del país s'havia, en aquest sentit, de resoldre, apaivagar la situació precària en què vivien, i es van complementar les pensions. I, fins al

moment que el Partit Popular, per la llei, les va derogar i va prohibir el complement d'aquestes pensions, nosaltres hem treballat i treballarem sempre a favor d'eliminar aquest topall. I això ho hem fet i és el que estem fent.

També s'ha esmentat aquí –seré breu i ja no diré moltes dades–, des de Catalunya, amb la Llei de prestacions, és veritat que es posa remei a l'intentar garantir amb l'índex de renda uns mínims, però és que continuem, és cert, topant, doncs –mai millor dit–, amb el topall. I aquí compartim, senyor Cleries, el que vostè diu, que sí que som madurs per saber fins on podem o volem o l'economia ens permet complementar. No tenim per què patir en aquest sentit.

Però el sentit darrer del perquè, doncs, del rebuig de la proposta l'hem esmentat, en el sentit que jo crec que no hem fet aquest treball conjunt que demanava l'associació, no l'hem fet, no l'hem treballat. Tampoc hem pogut estudiar bé la proposta del senyor Comín, és a dir, també que la posi en valor i l'estudiem, la podríem posar també en valor. Però el treball que ens demanava l'associació de proposta conjunta vostè ha aparegut amb coses que ja tenim plantejades en el marc del congrés i que, en aquest sentit, seran més ràpides de discutir i més ràpides de decidir. No sé si es perdrà la força institucional que pot tenir el Parlament de Catalunya, però la batalla, que és la que s'ha de guanyar, serà més ràpida si la tenim en el Congrés.

I, en aquest sentit, doncs, també, jo no voldria acabar sense dir que –i, de fet, ara ha marxat la consellera– sí que podríem emplaçar, per això, el Govern de Catalunya a fer el que pot fer en el marc de les possibilitats que té, si ens arriba aquest nou finançament. I, en aquest sentit, potser és treballar fins que puguem canviar i fins que puguem treure el topall de les formes, en què sí que l'associació ens ha comentat en les trobades que hem fet, i que tots coneixem, en el sentit d'avançar, doncs, en altres recursos i en altres prestacions, que serien altres ajuts que no tindrien perquè ser castigats com a complements. I això el nostre grup es compromet, doncs, a treballar-ho i a tenir-ho en compte.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació les esmenes a la totalitat que han presentat els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i la del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 71 vots a favor i 60 en contra.

Atès que han estat aprovades aquestes esmenes a la totalitat de devolució de la proposició de llei, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a un quart de cinc.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Manifestació

de solidaritat amb les víctimes de l'accident del dia 3 de desembre de 2008 a Gavà

Abans de donar la paraula al secretari quart de la Mesa perquè llegeixi la declaració institucional amb motiu del Dia Internacional de Persones amb Discapacitat, permetin-me que expressi, en nom de tota la cambra, la solidaritat del Parlament de Catalunya amb les víctimes del dissortat accident a Gavà, i que desitgi una ràpida recuperació a les persones que encara estan hospitalitzades.

Alteració de l'ordre del dia

El senyor secretari quart de la Mesa...

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat (tram. 401-00028/08)

...té la paraula per llegir la declaració institucional amb motiu del Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat.

El secretari quart

Moltes gràcies, president.

«El Parlament de Catalunya dona suport a la celebració del Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat, promogut per l'Organització de les Nacions Unides amb l'objectiu d'adoptar mesures per a la prevenció, la rehabilitació i la participació plena en el desenvolupament social d'aquest col·lectiu i, d'aquesta manera, treballar per la consecució de la igualtat d'oportunitats.

«El Parlament de Catalunya, en refermar el seu suport a aquesta jornada, manifesta la intenció de lluitar, tant des de la seva acció com des de la seva capacitat d'influència en la societat i en el Govern, contra les situacions d'exclusió social i la vulneració dels drets de les persones amb qualsevol tipus de discapacitat.

«El Parlament de Catalunya comparteix els postulats de la Convenció internacional de les Nacions Unides sobre els drets de les persones amb discapacitat i manifesta la seva voluntat de vetllar perquè es garanteixi la igualtat d'oportunitats per a les persones amb discapacitat, com a ciutadans de ple dret.

«Així mateix, el Parlament de Catalunya refusa i condemna la violència dels principis i les disposicions contingudes en la Convenció internacional i qualsevol altre acte que vulneri el dret fonamental de la no-discriminació.

«El fet de garantir la màxima qualitat de vida a les persones amb discapacitat ha d'ésser una prioritat per a qualsevol societat democràtica. Com a conseqüència, cal treballar per la plena inclusió d'aquest col·lectiu en tots els àmbits de la societat. Aquesta fita ha d'anar acompanyada de mesures que els garanteixin una autonomia personal que els permeti prendre decisions lliurement sobre tot allò que els afecta directament. És per aquest motiu que cal assegurar l'accés de les persones amb discapacitat a l'educació, al treball, a la participació ciutadana, a la informació i a la comunicació.

«El Parlament de Catalunya recorda que cal continuar treballant perquè l'accessibilitat universal sigui una qüestió efectiva de país, amb l'objectiu d'avançar cap a un món més amable i assequible per a tothom.

«Aquests àmbits són clau per a assolir una veritable societat inclusiva, integradora i cohesionada que permeti a les persones amb discapacitat exercir els drets que els són inherents com a ciutadans de ple dret. Alhora, cal incidir en la perspectiva de gènere, tot actuant d'una manera transversal en les mesures que garanteixin la igualtat i les oportunitats, per tal d'eradicar la doble discriminació que pateixen les dones discapacitades pel fet simplement d'ésser dones.

«La discapacitat comprèn molts de graus i tipus. Per aquest motiu, cal avançar cap a una atenció personalitzada i de qualitat. En aquest sentit, Catalunya té un marc legislatiu, encapçalat per la Llei 12/2007, de l'11 d'octubre, de serveis socials, que ha de garantir la qualitat dels serveis prestats a les persones amb discapacitat i a les seves famílies. El Parlament de Catalunya demana que es faci un bon desplegament de la Llei de l'Estat 39/2006, del 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i l'atenció a les persones en situació de dependència.

«El Parlament de Catalunya reconeix igualment la tasca que aconsegueixen entitats, associacions i famílies per a la sensibilització de la societat i per a la plena integració de les persones amb discapacitat, la tasca en l'atenció i l'acompanyament de les famílies i, en especial, la creació de serveis i espais de promoció de les persones amb discapacitat.

«Palau del Parlament, 18 de desembre de 2008.»

El president

Moltes gràcies.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els resultats del seu viatge al Japó i sobre la seva negativa a comparèixer per a informar-ne (tram. 317-00206/08)

Comencem la sessió de preguntes al president de la Generalitat. I la primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Nosaltres volíem..., ens agradaria conèixer l'opinió del president, atès que el propi Govern no ha demanat comparèixer en aquesta cambra, que crec que hauria d'haver estat així, i ja que no hem tingut tampoc suport a la nostra proposta que fos així aquesta compareixença per part d'altres grups de la cambra, ens agradaria conèixer l'opinió del president sobre el viatge que va fer amb altres consellers del Govern al Japó, suposadament, doncs, per aconseguir paliar la situació de deslocalització, i sobretot la situació de pèrdua de llocs de treball de molts i molts catalans.

I ens agradaria conèixer-la, sobretot, perquè en tornar del Japó, justament el que s'havia dit el dia anterior, les pròpies empreses ho van desmentir, i van, doncs, lamentablement dir que el 23 per cent, per exemple, de la plantilla de Sony, doncs, patiria un ERO i, per tant, contradient absolutament el que havia dit el mateix Govern.

Ens agradaria conèixer quins..., quines coses s'han aconseguit en aquest viatge, quines coses positives per a Catalunya, i com valora, des de la Presidència aquest viatge, i també –per què no dir-ho–, per què vostè, senyor president, no ha cregut convenient que la principal preocupació dels catalans avui dia, que és tenir i mantenir el seu lloc de treball, no sigui una prioritat, i hauria estat bé que *motu proprio* vostè hagués demanat comparèixer en aquesta cambra.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, respecte a la seva pregunta, la valoració que fa el Govern d'aquest viatge, que no és el primer que un president de la Generalitat fa al Japó. El Japó..., d'empreses japoneses instal·lades a Catalunya n'hi ha de l'ordre d'unes cent cinquanta; més de quinze mil llocs de treball justifiquen de sobres un viatge del Govern, tal com s'ha fet, i la valoració que en fem, tenint en compte el context econòmic internacional en què ens trobem, és positiu.

El president

Senyor Rivera, pot pregar.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor Montilla, amb la seva resposta ja m'ha dit per què no va venir a comparèixer voluntàriament en aquesta cambra, perquè no té res a dir, o perquè el que s'ha de dir és massa dur i massa realista per dir-ho en aquesta cambra, que representa tots els ciutadans de Catalunya.

Potser no m'ha entès la pregunta, potser es pensava que estava jo qüestionant aquest viatge. No el qüestiono, em sembla fantàstic. És més, el que critico del seu viatge és que no l'hagi fet abans. El que critico d'aquest viatge és que no hagin tingut una política industrial que faci tenir relacions periòdiques amb les empreses japoneses a Catalunya. Aquest és el problema d'aquest Govern, que no té una política industrial determinada, que no té una línia clara respecte a les empreses i els treballadors d'aquestes empreses a Catalunya. Precisament no li estava jo qüestionant aquest viatge, n'hauria d'haver fet molts i abans. No comparem aquest viatge amb la feina que no fan les famoses ambaixades, que això és un altre tema. Aquest viatge és absolutament necessari i l'hauria d'haver fet aquest Govern molt abans perquè no s'hagués produït la situació.

El problema que tenim avui és que Catalunya és la comunitat autònoma espanyola, juntament amb Andalusia, que més feina destrueix, més llocs de treball. I Espanya és el país d'Europa que més llocs de treball destrueix: 4,1 per cent de destrucció de treball aquest any, 0,9 la mitjana europea. És a dir, som els pitjors dels pitjors. I aquest és el problema de Catalunya. I aquest Govern el problema que té és que no ha posat a sobre la taula ni una sola mesura en aquesta cambra, ni al debat de política general ni al debat de pressupostos ni avui, última sessió d'aquest període, per donar solucions. Els ciutadans de Catalunya esperen; i la prioritat és el treball, no les bosses de plàstic, i no es despistin amb altres debats.

Gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat. Si vostè pensa que no prenem mesures, segurament és que està dedicat a altres coses i no a conèixer els acords del Govern. Sense anar més lluny, els d'ahir, diguem-ne, que tenen relació amb les seves preocupacions –entenc. Certament que hi ha una important destrucció de treball, de llocs de treball a Catalunya i a Espanya. També hi va haver un moment en què érem el país d'Europa on se'n creaven més. Ara és on se'n destrueixen més. Segurament tenen relació una cosa i l'altra, com vostè comprèn.

Miri, jo no sé quina relació té vostè amb les empreses japoneses. Jo fa temps que m'he vist amb totes pràcticament. Fins i tot amb una associació de directius d'empreses japoneses que existeix aquí, a casa nostra. No sé si vostè la coneix. Si no, aniria bé que un dia s'assegués amb ells. Segurament, entre altres coses, perquè així

parlaria amb una mica de solvència i de credibilitat, perquè les seves propostes –no sé quines són les seves propostes, per cert– respecte a la crisi i a la política industrial de què vostè parla.

En qualsevol cas, aquest Govern està fent el que cal, precisament, per mantenir les empreses japoneses i les no japoneses. Per mantenir les empreses i els llocs de treball al nostre país, en un context internacional que és el que vostè sobradament coneix, que no és gens fàcil.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions del Govern per aconseguir un bon acord de finançament i fer front a la crisi econòmica (tram. 317-00208/08)

...per formular la pregunta en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, president. President Montilla, preguntem sobre finançament i crisi, dues qüestions relacionades. La crisi afecta totes les comarques i sectors socials, especialment la gent treballadora: 400.000 aturats, hipoteques, preus i sous que retallen poder adquisitiu, i més problemes per emancipar-se la gent jove. Acomiadaments i tancaments a serveis i a la construcció, a l'economia social i a autònoms i, és clar, a la indústria.

En aquest context volem mostrar la solidaritat amb els treballadors de Sony, i expressar que davant de la flexibilitat que vol l'empresa compartim la fermesa dels treballadors i treballadores.

President Montilla, hi ha unanimitat social i política que calen més recursos per fer front a la crisi i posar l'economia al servei de les persones, i per això és tan important el finançament.

Vostè va dir fa uns dies que estava «en temps de descompte». Doncs s'acaba el partit. I el Govern espanyol vulnera repetidament el reglament, ens dóna puntades als turmells i juga brut. Però més enllà del símil esportiu, políticament és intolerable que el Govern espanyol vulneri la llei. Políticament és irresponsable l'actitud del Govern espanyol envers el Govern català i el Parlament. I políticament és temerari que el Govern espanyol tensioni les relacions Catalunya i Espanya, amb conseqüències també per als partits, com va mostrar l'executiva del seu.

I, sobretot, social i políticament és injust l'incompliment de Zapatero, ja que castiga els catalans i les catalanes en posar dificultats a les seves necessitats d'avui, als nous drets de demà, i la recuperació econòmica.

Senyor Montilla, el 31 de desembre és a prop. Volem conèixer les actuacions del Govern català per aconse-

guir un bon acord, aplicable l'1 de gener, per incrementar les partides aprovades ahir i contribuir a fer front a la crisi.

Moltes gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, crec que tots sabem que la crisi econòmica s'agreuja per moments, i si em permet l'expressió, que davant d'això el Govern ha d'actuar i ho està..., i està actuant. Vostè sap que aquest Govern ha estat dels primers a prendre la iniciativa de reconèixer i de fer front a la crisi econòmica. El mes d'abril ja vàrem aprovar un paquet de quaranta-dues mesures, el mes de juliol, en un ple extraordinari, es va presentar un nou paquet d'actuacions al Parlament, i hem continuat i continuarem prenent iniciatives, com les d'ahir mateix, no?, que va aprovar el Govern.

Per tant, el Govern de la Generalitat, tot i tenir pocs instruments, ha intervingut i ho continuarà fent al límit de les seves possibilitats, eh? Fa pocs dies, precisament, amb motiu del viatge al Japó de què es parlava abans, vaig dir que anirem on calgui per, precisament, mantenir les empreses i defensar els llocs de treball; els d'avui, i també, els de demà.

Necessitem que les principals empreses que operen al nostre país confiïn en la nostra economia, perquè –no ho dubti–, l'empresa que marxi ara ja no tornarà, i això no ens ho podem permetre. Tot i això, som conscients que aquí i a tot arreu –aquí i a tot arreu– es tancaran empreses i es perdran llocs de treball. De fet, ja fa temps que això està passant.

Vostè em parlava del cas concret de Sony, amb qui em vaig reunir al Japó, també amb moltes altres. Li he de dir que confiem en el futur de la planta de Sony a Viladecavalls. I confiem també en el procés de negociació obert entre les empreses, entre l'empresa i els treballadors, i en la maduresa i l'autonomia de les parts negociadores. Per cert, és un procés obert fa mesos, no hi ha cap novetat, excepte per als que no segueixen, segurament, molt de prop aquests temes.

Bé, sobre els expedients de regulació, vostè sap també que hem manifestat que, com a autoritat, no donarem llum verda a cap expedient que no estigui plenament i degudament justificat, justificat d'acord amb la legislació vigent.

I finalment, i per acabar, vostè apuntava un tema rellevant, no?, Catalunya ara més que mai necessita un nou sistema de finançament. Ara més que mai perquè ara caldrà fer front, també, a algunes situacions afegides, incrementades de caire social que s'accentuen, òbviament, amb la crisi, no? Sabem que el temps s'acaba, i així ho he dit, però la negociació encara no s'ha acabat, i l'obligació del Govern és negociar...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i negociar l'acord.

El president

Gràcies.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les seves declaracions relatives als resultats assolits en el viatge al Japó (tram. 317-00204/08)

La tercera pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, honorable president. Senyor president de la Generalitat, tornem, si m'ho permet, al Japó, perquè vostè fa uns dies va estar de viatge amb dos consellers, amb el senyor Carod-Rovira i amb el conseller d'indústria, i va reclamar a l'empresa Nissan a veure si podia aconseguir que un nou vehicle es construís a la fàbrica que té a la Zona Franca, i el resultat, després del seu viatge, és que aquest nou vehicle no es fabricarà a la Zona Franca i, a més a més, 1.680 treballadors poden perdre la seva feina. Vostè també va reunir-se, com ha dit ara, amb la gent de Sony al Japó, i el resultat després de la seva visita és que aquesta empresa ha anunciat un ERO a la planta de Viladecavalls que afecta 275 treballadors.

Vostè mateix va dir des de Tòquio que estava molt satisfet amb el seu viatge i amb els resultats d'aquesta visita. Ens ho pot explicar? Perquè, sincerament, si vostè està satisfet després d'anar, de parlar amb Nissan, de parlar amb Sony i el resultat és el que és, nosaltres, i tots aquells treballadors que poden perdre la seva feina, no entenem, senyor president, com pot estar vostè satisfet d'aquest viatge.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, entre altres coses ara recordo unes declaracions..., el Japó, òbviament, ha estat un país visitat per altres presidents de la Generalitat, i recordo unes declaracions d'un altre president, del president Pujol, tot just després d'un viatge de l'any 90, on deia, primer: «No sóc un viatjant que torna amb les comandes sota el braç, el resultat d'un viatge d'aquestes característiques són a mitjà termini.» Faig meves aquestes paraules, entre altres coses perquè, miri, l'objectiu fonamental d'aquesta visita, entre altres coses, és consolidar la presència de les empreses japoneses a Catalunya. I dic això perquè d'empreses japoneses a altres països n'hi ha moltes que estan tancant. Vostè parla de Sony. I Sony va anunciar tot just aquella setmana que tancava sis fàbriques en altres llocs del món, no precisament la de Catalunya.

Per cert, els temes que hi ha damunt de la taula en aquest moment respecte a Sony són temes que no són nous, són de l'estiu, i els sindicats els coneixen, i els estan negociant. I estic segur que, a més a més, hi haurà un acord pactat entre els sindicats i l'empresa, com també vostè sap que tot just un dia abans de marxar al Japó els 1.680 acomiadaments que hi havia previstos a Nissan s'han reconvertit en un expedient de regulació d'ocupació de caràcter temporal. No és per casualitat tampoc, senyor Sirera.

El president

Senyor Sirera, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, gràcies, senyor president. Miri, és allò que diuen, no? «Mal de muchos...», i, senyor president, vostè per la resposta que ens acaba de donar ha reconegut que ha tornat del Japó amb les mans buides. Vostè no ha arribat a cap compromís de res amb ningú de les persones que ha anat al Japó, no? És cert que vostè, a més a més, s'ha reunit amb altres dues empreses, i estic convençut que els treballadors d'aquestes empreses tremolen veient el que ha passat amb Nissan i amb Sony, no?

En qualsevol cas, nosaltres el que hem pogut saber des de Catalunya, els que no hem tingut el plaer d'acompanyar-lo, és el que hem pogut veure a través dels mitjans de comunicació, senyor president. I el que hem vist és que vostè el que ha fet és reunir-se amb gent que estava rodant una pel·lícula. I la pel·lícula, senyor president, que hi ha a Catalunya és una altra, i no és una pel·lícula de ficció, és la crua realitat de Catalunya: 400.000 aturats, 14.000 autònoms que estan tancant i que han tancat ja els seus negocis i tenim a milers de treballadors pendents d'ERO. Vostè no ha aconseguit res en aquest viatge, ha aconseguit una cosa, està aconseguint una cosa: posar Catalunya al capdavant d'Espanya, al capdavant en atur, al capdavant en deslocalitzacions, al capdavant en fracàs escolar, en inflació..., vostè està convertint Catalunya en líder de tot el dolent que pot tenir un país...

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

...senyor president, faci alguna cosa.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Miri, senyor Sirera, l'objectiu principal en aquest context en què vivim és mantenir les empreses a casa nostra, les japoneses i altres. I aquest és l'objectiu, i per això vaig anar jo al Japó, no vaig anar-hi a buscar cap cotxe nou. Això són altres coses, si de cas importants, però no fonamentals, assegurar la presència de les empreses japoneses aquí, i per això vaig veure en quaranta-vuit hores un munt d'empresaris: el ministre d'Exteriors i el ministre d'Economia. Per això em vaig reunir

també amb els principals bancs del Japó, entre altres coses. No vaig, precisament, a fer altres coses que no, precisament, treballar.

Miri, hi ha empreses que sí que em van anunciar nous productes que faran aquí a casa nostra. Yamaha, sense anar més lluny, farà tres nous models de motos aquí a casa nostra, d'aquí al 2011, tres models nous... Hi ha de tot, malgrat el context de crisi. Per tant, mantenir...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...les empreses, entre altres coses, perquè puguin –ja acabo, senyor president–, per no permetre que l'impacte de la crisi, diguem-ne, entre altres coses, pugui ser...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...excessiu i preparar-nos per al futur.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la solució als problemes del barri de l'Estació, de Sallent (Bages), i sobre les mesures de pressió perquè el Govern de l'Estat solucioni el problema del finançament (tram. 317-00205/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyor president, aquests dies, i crec que estarem uns quants mesos, per no dir fins a final de legislatura, amb un diàleg permanent entre el que és urgent i el que és necessari. És necessari el model de finançament, després m'hi referiré, però deixi'm parlar del que és urgent.

Miri, hem parlat de dates, de la votació al Congrés dels Diputats, dels pressupostos generals de l'Estat, la data del mes d'agost... Però jo li posaré una altra data damunt de la taula que potser segurament ara no li dirà res a vostè, que és l'11 de desembre. I l'11 de desembre al barri de l'Estació de Sallent va haver-hi un tremolor i l'Institut, en aquest cas, Geològic de Catalunya deixa clar que hi ha un problema al barri de l'Estació. Em consta que una part important dels veïns ja tenen un acord amb el Govern, amb el Departament de Medi Ambient i Habitatge per la solució, una altra part no. Són veïns que fa molt temps que reivindiquen una solució. Això és urgent. Perquè quan en aquest país vam

tenir una situació com la del Carmel aquest Govern i altres administracions van tenir una actitud diligent per solucionar els problemes. Els veïns de Sallent i del barri de l'Estació mereixen el mateix tracte que els veïns del Carmel de Barcelona. Dit això, anem al que és necessari.

Escolti, jo no sé quina ha de ser la relació entre el seu partit i el Partit Socialista Obrer Espanyol. Però el que és evident és que les relacions entre dos partits no han d'influir ni han de condicionar la decisió del Govern de Catalunya. Perquè el Govern de Catalunya, i vostè mateix com a president, es deu als ciutadans d'aquest país i als interessos d'aquest país, i no necessàriament coincideixen els interessos generals de l'Estat amb els de Catalunya.

Jo no sé, ni sóc ningú per dir-ho, quina ha de ser la decisió del PSC finalment..., dels diputats i diputades del PSC en els pressupostos. Però sí que sé una cosa, segurament aquesta era una eina molt important, n'hi haurà d'altres, president, d'altres eines per condicionar el Govern espanyol perquè solucioni el problema del finançament. No varem ser nosaltres qui va lligar pressupostos i finançament. Sempre qui els parla estarà molt atent del que diu una persona important com el conseller d'Economia, i va ser el conseller d'Economia qui va relacionar aquests dos fets. Però tinguem clara una cosa, hi ha instruments per pressionar i condicionar el Govern espanyol perquè compleixin l'Estatut. De moment, el senyor Zapatero no ho ha fet; fins quan abusarà de la nostra paciència? Sabem que en algun moment sempre estarem pendents del pacte entre el Partit Socialista Obrer Espanyol i el Partit Popular.

Miri, *El Periódico* d'avui deixa ben clar que una situació com la de l'aeroport del Prat sembla que ja l'han esbandida, ja l'han solucionat amb un pacte entre el PSOE i el PP perquè AENA formi part d'un conglomerat en el qual el Prat no es pugui desagregar...

El president

Senyor Puigcercós...

El Sr. Puigcercós i Boixassa

President, com pensa solucionar i pressionar perquè el Govern espanyol solucioni el problema del finançament?

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè sap que el tema de..., el primer de què ha fet menció, el del barri de l'Estació és un tema que el Govern segueix amb atenció, que estan actuant diferents departaments de la Generalitat, tot i que és un tema que no és responsabilitat directa del Govern de Catalunya, no és per causa, no és per accions del Govern de Catalunya que s'ha provocat aquest problema.

Vostè sap també, respecte a la segona qüestió que planteja, que el Govern de Catalunya ha estat negociant i ho segueix fent respecte al tema del finançament, tal com ho vàrem acordar en el debat d'orientació de política general. I mantenim el nivell d'exigència allà on el vàrem situar, en el primer moment, en allò que és necessari i és just per a Catalunya, no? Vostè ho sap, només acceptarem un acord que sigui bo i que ens permeti obtenir els recursos que ens corresponen, sense renunciar a la nostra ambició. Si no fos així, ja tindríem un acord.

Tampoc ens negarem a ser solidaris i a col·laborar en la qüestió social dels diferents territoris de l'Estat. Catalunya sempre ha estat solidària, i ho continuarà sent. Però hem de garantir el progrés i la cohesió social al nostre país, com a primer objectiu.

Hem dit en tot moment que per aconseguir un bon acord de finançament calia voluntat política, rigor i fermesa en els nostres plantejaments, i, a més a més, unitat. Vull pensar que aquesta continua sent la voluntat del conjunt de les forces polítiques catalanes. I, en tant que president de Catalunya, la meua responsabilitat és defensar els interessos del present i del futur dels catalans i les catalanes, no és tampoc donar satisfaccions a exigències tàctiques de ningú, no?

Per tant, senyor diputat, la negociació per al nou sistema de finançament no està ni perduda, ni tancada, ni trencada. Ja vàrem advertir que negociaríem fins al darrer minut per obtenir un bon acord. No acceptarem qualsevol acord, només un bon acord per a Catalunya per difícil que sigui, per dur que sigui, per nerviosos que es posin uns i altres. Però ja hem dit, i avui ho repetim, que no tenim ni tot el temps del món ni una paciència infinita tampoc, eh?

Per tant, el president del Govern central va adquirir un compromís amb el president de la Generalitat, pel que fa referència al temps, a arribar a un acord abans que finalitzi aquest any. Un compromís que ha de complir perquè és un compromís, a més, amb el conjunt de Catalunya (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*)...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i aquesta és la nostra força i la força que representem...

El president

Senyor president, s'ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...i crec que sabrem com usar-la.

El president

Té la paraula, per formular...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures d'ajut a les empreses aprovades pel Govern (tram. 317-00207/08)

...la següent pregunta, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere Rodrigo, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, gràcies, president. Molt honorable president, nosaltres avui no li preguntarem sobre el sistema de finançament. I no ho farem no perquè no creguem que és un tema de vital importància per a Catalunya –això que quedi ben clar–, sinó que no ho farem perquè confiem en vostè. (*Remor de veus.*) Confiem en vostè com a president de Catalunya, de tots els catalans i totes les catalanes (*remor de veus*)..., com el president que encapçala una negociació que ni està tancada, ni està perduda, ni està trencada. Vostè ho acaba de dir, i jo diré més: és una negociació que no tan sols està oberta, sinó que està en les millors mans possibles, que són les seves. I és sota aquest convenciment que nosaltres, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, volem, avui, preguntar-li per un altre tema que també és clau per a Catalunya, per al seu present i per al seu futur.

Crec que la gran majoria de diputats i diputades d'aquesta cambra estarà d'acord si diem que per combatre la crisi econòmica és necessària una combinació de mesures a curt i de mesures a llarg termini, de mesures conjunturals i de mesures estructurals, un..., si em permeten l'expressió, un còctel de medicaments antibiòtics per curar-se del tot, però també antitèrmics per reduir la febrada.

Nosaltres creiem que aquest Govern, amb una inversió rècord, recollida en els pressupostos que vàrem aprovar ahir, i amb una transformació del nostre patró de creixement amb mesures com l'acord estratègic, ja treballa per al futur del nostre país; però també amb mesures com les que es van anunciar ahir està treballant per al present del nostre país, per donar més oxigen al sector productiu en un moment que ho necessita.

Per tant, ens agradaria, president, que ens pogués explicar millor aquestes mesures que el Govern va aprovar ahir.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el Govern continua prenent mesures, tot i la limitació, com he dit, i el poc marge de maniobra amb què comptem. I, com vostè diu, ahir mateix es van fer públiques una sèrie de mesures per ajudar les empreses catalanes i els seus treballadors a fer front a les dificultats econòmiques actuals.

Les mesures preses estan dotades amb més de 500 milions d'euros, i a tall de resum li podria concretar: en primer lloc, una línia d'aval de 500 milions d'euros. El Govern ha aprovat la creació d'una nova línia d'aval dotada amb 500 milions d'euros, a través de l'Institut Català de Finances, per ajudar les empreses a superar les dificultats derivades de la situació financera i del mercat. Aquestes actuacions s'adrecen a qualsevol sector i especialment a empreses auxiliars de l'automòbil, a sectors també intensius en mà d'obra i aquells que puguin tenir un gran impacte sobre l'atur en el territori on s'ubiquen, no?

En segon lloc, un protocol de mesures per anticipar i reduir l'impacte de les reestructuracions i tancaments. Aquest protocol és una iniciativa pionera a l'Estat i s'emmarca dintre de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la millora de la competitivitat de l'economia catalana. El protocol aporta solucions concretes i combina tant actuacions preventives com reactives. S'hi podran acollir empreses, amb garantia de confidencialitat: empreses, companyies de 250 o més treballadors en situació de risc objectiu; petites i mitjanes empreses d'entre 50 i 249 treballadors que es trobin en una situació econòmica o financera complicada que pugui provocar un volum important d'acomiadaments; qualsevol empresa, també, immersa en un procés concursal que pugui tenir com a conseqüència una afectació a més de 50 treballadors; així com empreses, també, amb una plantilla inferior a 50 persones si es considera que per la seva tipologia està justificat que se'ls permeti gaudir d'aquestes eines de suport.

En tercer lloc, suport a la recerca i a la internacionalització del sector de l'automòbil, amb un conjunt d'incentius als centres tecnològics, destinant-hi més de 15 milions d'euros; amb mesures, també, que tenen relació, en aquest cas, amb la formació, amb el nou centre del pla FPCAT, a Martorell, i la formació dels treballadors amb suspensió temporal de contracte, que ha de permetre formar més de 1.400 persones l'any, amb un volum de recursos de més de 10 milions d'euros.

Aquestes són algunes de les mesures que tenen relació amb l'objecte de la seva pregunta.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva disposició a canviar d'estratègia en la negociació del finançament amb el Govern de l'Estat (tram. 317-00209/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, aquest és el darrer plenari del Parlament de

Catalunya d'enguany, d'aquest any 2008. És un moment en què s'ha de parlar de resultats, de balanç. Els seus socis han parlat del tema del finançament; jo també m'hi vull referir.

Vostè avui, la constatació és evident, es presenta en aquest darrer Ple del Parlament sense poder-nos explicar quin resultat tenim en el tema del finançament, que, recordem-ho, era un instrument molt potent per lluitar contra la crisi econòmica i les conseqüències socials d'aquesta crisi econòmica. Quina és la realitat avui, més enllà dels discursos, més enllà de les paraules? Vostè compareix a davant del Ple del Parlament i no pot explicar res; és una trista realitat, senyor president, que no ens complau, òbviament.

Deu ser que el president Montilla no ha tingut suports importants per arribar a aquest acord? Els ha tingut tots. Té la llei. Ara ens deia una cosa sorprenent, senyor president. Ens deia: «Confiem en la paraula del president del Govern espanyol.» Es pot confiar en la paraula del president del Govern espanyol quan el mateix president del Govern espanyol no compleix la llei, que deu ser molt més important que la paraula, en aquest cas? Aquesta és la realitat. Ha tingut el suport de la llei, de l'Estatut, té el suport dels expresidents de la Generalitat, dels expresidents del Parlament, del teixit associatiu d'aquest país, dels municipis d'aquest país, de la majoria de les forces polítiques parlamentàries, també de l'oposició de Convergència i Unió. Tenim una resolució unitària del..., unitària, molt majoritària del Parlament de Catalunya, del dia 2 d'octubre; Convergència i Unió al costat del Govern, i al seu costat. I la pregunta que ens fem és: tot això quin resultat ha donat? Què ens pot explicar, senyor Montilla? No ens pot explicar gairebé res, simplement que està negociant.

Per tant, jo, que tampoc em fico en l'estratègia de cada partit, però sí que en un sentit: sobre els pressupostos de l'Estat, vostè, de fet, ha trencat la unitat d'acció dels partits catalans, perquè és que no ens ha ni convocat per definir una estratègia conjunta a Madrid. La podem haver definit si haguéssim volgut, però vostè no tenia marge de maniobra, perquè les seves obligacions amb el PSOE potser passaven per davant de les obligacions amb Catalunya.

I, per tant, la pregunta és: vostè està disposat a canviar d'estratègia o simplement venir aquí a explicar que no hi ha resultat?

El president

L'honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, cal parlar clar i català: vostè sap que votant el veto als pressupostos amb això no aconseguiríem el finançament que necessitem; vostè ho sap. Cal, per tant, no enredar la gent. Ho dic perquè, si votant el veto dels pressupostos tinguéssim el finançament, el compliment de l'Estatut, segurament demà el resultat seria un altre, a la votació al Congrés dels Diputats. Però això no és així i vostè ho

sap. I vostès han fet també una tàctica una mica confusa a aquest respecte. Cal dir les coses amb el seu nom.

Miri, vostè certament té raó en una cosa: aquest Govern té un suport important per negociar, començant, a més a més de les formacions que donen suport al Govern, per vostès, per Convergència i Unió; i jo li ho agraeixo –jo li ho agraeixo.

Vostè sap també, per experiència, que no és fàcil negociar amb el Govern central. Per tant, miri, ara estem negociant i en aquesta etapa, que és la de negociar, és l'etapa en la qual el Govern ha d'actuar. Estem en temps de descompte? Certament, però el temps no ha acabat i jo estic segur que obtindrem un bon acord, sense hipotecar el país –sense hipotecar el país–, perquè, ja ho he dit abans que segurament per obtenir un acord de qualsevol manera això ja ho hauríem pogut fer, però seria deixar una hipoteca al país i no ho volem fer; massa hipoteques tenim, entre altres coses, com vostè sap, si estem com estem, entre altres coses és perquè tenim un sistema de finançament que no va preveure ni l'actualització automàtica de la població ni la revisió –entre altres coses. No volem anar per aquest camí. Volem fer les coses bé i això a vegades porta temps i esforç i pressions i baralles. Tot això.

Però estem en temps de negociació i encara aquest temps no ha acabat. I tingui la seguretat que estic convençut que arribarem a un bon acord perquè, si no és un bon acord...

El president

Senyor president, s'ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...aquest Govern no ho signarà.

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Permeti'm, senyor president, que li digui una cosa: no és cert que pressionant en els pressupostos no s'hagués aconseguit una cosa millor, perquè si vostè em diu això és que vostès estan reconeixent que no tenien força per canviar aquests pressupostos. No que no hi fossin, no li estem dient això; per canviar-los.

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Deixi'm acabar, senyor president, dient-li que qui no arrisca no pisca. I vostè és el president de la Generalitat i si vostè no arrisca de veritat Catalunya no pisca.

El president

Passem a les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre la sequera que pateix l'Alt Empordà (tram. 310-00260/08)

La primera la formula l'illustríssim senyor Alfons Quera, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Quera i Carré

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, les precipitacions a la comarca de l'Alt Empordà han estat durant l'any pluviomètric 2007-2008 d'un 40 per cent menys de la precipitació mitjana, essent qualificat pel Servei Meteorològic de Catalunya com a any sec. Immersos en un continu descens de les reserves envasades, la conca de la Muga s'ha situat en fase d'excepcionalitat 2 des del novembre de l'any passat i ha afectat un total de quaranta-nou municipis, que no poden utilitzar l'aigua de boca per regar, netejar carrers... Si en els propers mesos es continua amb aquesta tendència i en cas de no registrar-se pluges destacables a la capçalera de la Muga, aquesta conca podria entrar en emergència durant la primavera del 2009.

En situació menys greu però no per això menys preocupant tenim la conca del cap de Creus i costa nord, que es troba en fase d'excepcionalitat 1. Segons la Unió de Pagesos la sequera ha afectat més del 60 per cent de la collita i ha afectat els conreus greument amb unes pèrdues de gairebé 5 milions d'euros. Altres activitats econòmiques, com ara el turisme, també s'han vist afectades. Diversos organismes públics, sectors afectats coincideixen que es tracta d'un problema estructural. El Govern de la Generalitat hi està treballant i d'una manera ferma.

L'embassament de Boadella és dels que té menys aigua de Catalunya i la població de la zona s'ha incrementat molt en aquests darrers anys. Les previsions de creixement que marca el pla director de la comarca fan del tot necessari, creiem des del nostre grup parlamentari, l'adopció de mesures que vagin més enllà d'accions com ara l'estalvi, la utilització responsable dels aqüífers, l'obertura de nous pous o la utilització d'aigua regenerada de les depuradores.

És per tot plegat, senyor conseller, que des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana li formulem la següent pregunta: davant la situació d'excepcionalitat de sequera que estem vivint a la comarca de l'Alt Empordà, quines accions hi pensa dur a terme el Govern?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, justament vostè explicava i deia molt bé que en aquests moments ha entrat en excepcionalitat 2 la conca de la Muga

i estan en excepcionalitat 1 tant el que se'n diu la conca del cap de Creus com la de la costa nord.

En aquests moments, davant d'això, hem de fer –ho fem ja, però ara ho hem d'accentuar– encara dos tipus d'actuacions, unes a curt termini i unes altres a mitjà termini. Actuacions a curt termini que en aquests moments estem portant a terme: concretament aquest estiu es van posar en marxa ja una sèrie de pous a Pont de Molins. Aquests pous de Pont de Molins, el que farem ara és connectar-los a la xarxa que abasta la potabilitzadora concretament de Figueres. Aquesta obra està adjudicada i té una durada de més d'un mes i un cost de 2 milions d'euros.

Per una altra banda, vostè sap també que en el terme municipal de Peralada conflueixen tres tipus de xarxes: la de Peralada, la de la Mancomunitat de Garriguella i la pròpia, del mateix municipi, perquè n'hi ha una altra que provindria..., la xarxa Peralada - la Jonquera. En aquest cas el que estem fent és la captació de nous pous, justament, que van en paral·lel al terme de Cabanes i a l'al·luvial de la Muga, justament per aconseguir una nova captació.

Un tema a part és el municipi de Portbou. En el municipi de Portbou, conjuntament amb l'ajuntament, en aquests moments estem portant a terme la recuperació en uns terrenys d'Adif, que segurament finalment hauran de ser expropiats, per part de l'Agència Catalana de l'Aigua, d'un pou que, a més, tindrà una planta d'osmosi inversa immediata per poder potabilitzar l'aigua i evitar tota mena de salinitzacions. Això ho tindrem en l'immediat i és una inversió de 650.000 euros.

Conjuntament amb tot això, m'agradaria també poder dir-li que en aquests moments s'han fet reunions amb el consell comarcal, amb el Consorci Costa Brava i amb el conjunt dels municipis de l'Alt Empordà perquè, com deia molt bé vostè, no solament hem d'atendre les mesures avui conjunturals per evitar justament l'entrada en emergència i, per descomptat, la garantia de l'abastament, que ho farem en tot moment, sinó sobretot per veure solucions estructurals. En aquest sentit, temes com regeneració, temes com dessalinització estan damunt de la taula i en aquests moments hi ha grups d'estudi formats per poder determinar solucions estructurals també a la manca d'abastament possible, en aquest cas, al conjunt de la comarca de l'Alt Empordà i concretament a les seves conques i subconques...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...corresponents.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre el cost de l'acte sobre cooperació del Departament de la Vicepresidència del 4 d'octubre de 2008 (tram. 310-00259/08)

...en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyor Carod, li pregunto pel cost de la Festa de la Cooperació que va tenir lloc a l'octubre d'aquest any.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Senyor diputat, el cost és el que es considera adequat al volum i a les finalitats de la festa i s'ajusta escrupolosament al que va sortir publicat al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, amb una singularitat, i és que al final el cost va ser inferior a la licitació per concurs que hi sortia publicada i inferior també al cost de la festa de l'any passat.

El president

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyor Carod, com que no ens diu vostè el que va costar, nosaltres li diem el que hem vist a la premsa, que ens diu entre 250.000 i 270.000 euros.

Jo no sé si quan van vostès fer organitzar la festa sabien que Catalunya estava en crisi, com la resta d'Espanya, i com la resta d'Europa, com la resta del món. Jo crec que sí que ho sabien. Però malgrat això es van gastar entre 250.000 i 270.000 euros, és a dir, el que guanyen 270 joves en un mes a Catalunya o el que guanyaria una pensionista amb una pensió no contributiva en, no s'ho perdi, setanta anys de la seva vida –el que guanyaria. I mentre vostès es gasten prop d'aquests 300.000 euros en una festa, resulta que per al proper any veiem com redueixen en 38 milions d'euros la cooperació que vostès fan, segons el Pla director de cooperació, que vam aprovar entre tots, per unanimitat –entre tots–, a aquest Parlament.

Mentre vostè, per exemple, augmenta un 8 per cent les despeses de personal de l'Agència Catalana de Cooperació, només dóna un 8 per cent de tot el que gasta en cooperació per a les ONG per a l'any que ve, per a projectes. I mentre vostè augmenta, fixi-s'hi, un 27 per cent les despeses en informes i estudis a l'Agència Catalana de Cooperació, el que veiem és que elimina els programes pluriennals per a les ONG per a l'any que ve.

Miri, senyor Carod, en política internacional i en cooperació, més val ètica que estètica –més val ètica que estètica– i és quelcom més, si em permet l'expressió, que «xupar» càmera. I, si em permet que li ho digui, quina casualitat que aquelles polítiques més de comunicació, aquelles polítiques més mediàtiques, vostès no les redueixin! I li puc recordar no només la Festa per la Cooperació, sinó per exemple les ambaixades que vostè continua inaugurant. I vostè continua inaugurant unes ambaixades que, si em permet dir-li-ho, són unes ambaixades fetes a imatge i semblança d'Esquerra Republicana de Catalunya, que algunes ja semblen casals del Tio Canya. (*Rialles.*)

I, mentre fem tot això, el Programa mundial d'aliments demana un fons de rescat per combatre la gana al món. I fixi's, mentre ho demana, la Generalitat de Catalunya és l'única administració que retalla de forma..., com vostès ho han fet, la cooperació al desenvolupament. I mentre vostè segueix inaugurant ambaixades, senyor Carod, sap quants programes deixaran de funcionar l'any que ve?, sap quantes persones al Tercer Món es quedaran sense que s'apliquin aquests programes l'any que ve?, sap quantes ONG a Catalunya hauran d'endeutar-se, perquè no tenen recursos suficients per tirar endavant els programes que vostès van signar amb elles, l'any que ve?

Per això li demanem des del nostre grup parlamentari, senyor Carod, que en política internacional i en política de cooperació tingui més solidaritat i menys patriotisme.

Gràcies, senyor president, senyor Carod.

El president

Té la paraula l'honorable vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern

Gràcies, senyor president. El Govern de la Generalitat té solidaritat, precisament, perquè té patriotisme i sentit de la responsabilitat. Vostè miri el que inverteix i el que destina el Govern de la Generalitat en cooperació ara i el que s'hi destinava fa uns quants anys; vostè compari el que fa ara el Govern de la Generalitat en cooperació (*remor de veus*) i compari-ho amb la resta de comunitats autònomes de l'Estat, algunes de les quals, per exemple, governades pel partit que vostè representa.

És molt fàcil fer demagògia amb aquests temes, i em sorprèn que una persona del seu perfil, que a més a més va donar suport al pla director en nom del seu grup parlamentari en la comissió corresponent del Parlament, caigui en arguments de tan poca volada com el que vostè ha dit.

Perquè d'entrada, diguem-ne, dir el que s'inverteix en cooperació o no i dir que com és possible que en un moment de crisi econòmica el Govern de la Generalitat faci determinats passos..., escolti, d'entrada, a veure si adoptem una mica més de rigor quan fem referència a allò que fa la Generalitat utilitzant l'article 199 al 200 de l'Estatut. Les ambaixades són una altra cosa, senyor López, i vostè ho hauria de saber, això; entre altres coses, perquè el seu partit ha governat

l'Estat durant uns anys, uns quants, segurament..., no sé quan hi tornaran, probablement hi ha gent que desitja que això tingui un horitzó bastant llunyà, entre els quals li he de confessar que en conec alguns de molt propers que s'hi compten, però una ambaixada és una altra cosa.

El Govern de la Generalitat compleix escrupolosament l'Estatut. I el compleix tant, que digui'm vostè una altra comunitat autònoma de l'Estat que al llarg d'aquests anys, d'aquests dos anys d'aquesta legislatura, hagi invertit en projectes de cooperació al desenvolupament com ha fet el Govern de Catalunya a Guatemala, a Nicaragua, al Salvador, a Hondures, a Colòmbia, a Bolívia, a l'Equador, a Moçambic, al Marroc, al Senegal, al Camerun, a Etiòpia, a Algèria, a Palestina, a Hondures, al Perú, al Sàhara Occidental, a Kenya o al Txad. Digui'm vostè, senyor López, un sol govern autònom de l'Estat espanyol que tingui signats, com el Govern de Catalunya, dotze acords multilaterals amb les Nacions Unides en matèria de cooperació i desenvolupament.

Quan m'ho hagi dit, li acabaré de respondre la pregunta que vostè feia, perquè vostè sap que aquesta pregunta té la resposta que jo li he donat. Sensibilitzar la societat catalana era l'objectiu...

El president

Senyor vicepresident...

El vicepresident del Govern

...de la festa de la solidaritat, i per això l'hem feta.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el nou espai destinat al Centre d'Art Contemporani de Barcelona (tram. 310-00263/08)

...la formula la il·lustre senyora Carme Vidal, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, president. Dimecres de la setmana passada, conseller de Cultura, vostè va comparèixer a la comissió, i tots els grups, excepte Esquerra Republicana, li vam retreure que encara no tingués un espai per a un nou centre d'art. Vostè ens va manifestar que sí que en tenien un però que no en podia dir el nom perquè només el tenien aparaulat.

Vostè, d'aquella compareixença, en va sortir abatut, no només perquè els grups de l'oposició li vam fer retrets, sinó també perquè els grups que donen suport al Govern li van fer molts de retrets i va haver d'escoltar moltes coses i moltes consideracions que no li va agradar gens haver de sentir. Però, per a sorpresa de tots, l'endemà, de tots els grups d'aquesta cambra –Esquerra Republicana també–, l'endemà vam llegir als diaris que la

nova *Kunsthalle* s'ubicaria al 22@, a l'edifici Imagina de Mediapro. Els grups parlamentaris, tots, llegim l'endemà, però..., i sabem que secretari general del seu departament, si a nosaltres no se'ns va informar de res, a la sessió d'artistes visuals, vostès, molt tard al vespre, cap a les deu del vespre, els van telefonar per donar-los la notícia, quan la resta de grups ens n'assabentem pel que llegim als diaris.

Voldríem saber, conseller, per què no ens n'informa a la comissió, i voldríem saber també què en pensa la resta de grups que donen suport al Govern.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, senyor Joan Manuel Tresserras.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, efectivament, en aquesta compareixença vaig poder donar-los el que en aquell moment era una cosa nova, acordada amb l'empresa que és la propietària del local en el qual tenim pensat de tirar endavant aquest nou centre dedicat a l'art emergent, i en aquell moment vaig donar unes referències de caràcter general, perquè em va semblar que era el substancial; és a dir, explicar que, després d'una recerca relativament àmplia i de diverses possibilitats que s'havien anat contemplant, n'havíem trobat una que complia els requisits de poder-se posar en marxa ràpidament i de ser assequible des d'un punt de vista econòmic. Aquesta va ser la qüestió.

Arran d'aquesta compareixença i del que jo vaig dir allà, aquella tarda la premsa va treballar intensament, i al vespre alguns mitjans de comunicació es van adreçar al departament per tal de sol·licitar la ratificació de la ubicació del local. Per no dir cap cosa que no poguéssim dir, ens vam posar en contacte amb la mateixa empresa, i, d'acord amb l'empresa, després es van ratificar o es van confirmar les sospites que alguns periodistes van plantejar.

Aquesta és la raó per la qual vostès demà ho van trobar a la premsa, però la raó per la qual jo no ho vaig dir abans és que qualsevol avançament d'aquesta informació més aviat tendeix a dificultar la negociació que duu a terme el Govern per trobar les millors condicions possibles.

El president

La senyora Vidal pot repreguntar.

La Sra. Vidal i Huguet

Gràcies, senyor president. Vostè no podia, conseller, tancar la negociació tan ràpidament, si no és que vostè no volia contrarestar la informació que vostè preveia que podia sortir l'endemà, de tal com havia anat la seva compareixença en comissió; no només per allò que li vam dir els grups de l'oposició, sinó sobretot per allò que li van dir els seus socis de govern. Vostè el que va fer va ser voler contrarestar la notícia, perquè sabia que no li convenia.

Altrament, com és que no va pensar a trucar els grups d'aquesta cambra? Com és que va trucar a l'Associació d'Artistes Visuals, al seu secretari general, i no va pensar a trucar-nos a nosaltres? L'endemà, en aquesta cambra, hi va haver un daltabaix per part de tots els grups; un daltabaix, i vostè ho sap. Perquè vostè digui que després, al migdia, ens van trucar per si volíem informació, vostè..., jo vaig rebre una trucada del departament i vaig dir que no –que no, que no–, que ja li demanaríem explicacions aquí en aquesta cambra.

Sap què ha aconseguit, vostè? Sap què ha demostrat, conseller? Vostè ha demostrat una profunda deslleialtat institucional. Però sap què ha demostrat també, conseller? Un gran menyspreu polític pels diputats de la comissió de Cultura i pels diputats d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Moltes gràcies, president. D'això que ha fet vostè se'n diu «judici d'intencions». Respecte a les habilitats de cara a preveure el comportament dels mitjans i de suplir titulars amb uns altres titulars, la veritat és que jo crec que sobreestima les meves possibilitats. Realment, no hi ha cap intenció d'aquesta. Simplement, és veritat que a la nit hi va haver aquesta oportunitat d'haver de concretar un espai que preferíem des del departament no fer-ho perquè no hi havia un contracte tancat, no hi ha encara de fet un contracte tancat, ho estem negociant. Per tant, el que vaig fer va ser avançar-me a donar notícia als membres de la Comissió de Cultura en el Parlament de la feina que s'estava fent per tenir també a Barcelona una peça dins de la xarxa d'art contemporani dedicat a l'art emergent, que és el tema substancial, aquest és el tema substancial. Vaig donar, per tant, la informació que en aquell moment vaig creure que podia donar i al cap d'unes hores, a la vista que havia ja circulat l'adreça exacta del local en què ens proposàvem treballar, el que vam fer va ser confirmar-ho, per no enganyar pas a ningú...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre el parc temàtic Port Aventura
(tram. 310-00264/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per formular la següent pregunta, l'il·lustre senyor Carles Pellicer.

El Sr. Pellicer i Punyed

Senyor conseller, davant les informacions persistents respecte al fet que s'estan estudiant diferents ofertes amb relació a la venda d'accions del complex d'oci Port Aventura, i atenent que estem parlant també d'una inversió estratègica, per la seva projecció com a instrument de transformació econòmica i social per a Catalunya, i també per a la demarcació de Tarragona, d'unes comarques; atès que això podria comportar també un canvi d'orientació o una disminució del compromís en el projecte que, en data d'avui, manté Port Aventura, d'excel·lent qualitat, la pregunta que li fem és la següent: quina valoració en fa el Govern i quines gestions està duent a terme per conèixer l'abast i les repercussions d'aquesta possible venda? Perquè entenem que el Govern hauria d'estar fent gestions al respecte.

Gràcies, senyor president, senyor conseller.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa
(Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Està clar que ens trobem davant d'una notícia que pertany a l'esfera privada, però que per l'impacte que podria tenir, doncs, de fet repercuteix en la política turística. Port Aventura ha estat i és bastant més que un parc temàtic. Estem davant d'un autèntic *resort* que inclou Port Aventura Park –que és el parc temàtic en sentit estricte–, el parc aquàtic Caribe Aquatic Park, tres hotels de quatre estrelles, tres camps de golf i Beach Club. O sigui, estem tractant d'una autèntica instal·lació ludicoturística que ha estat determinant en el turisme de la Costa Daurada. Per tant, estem davant d'aquesta història.

La voluntat de l'accionista majoritari de pensar-se si és possible vendre..., o una part de la seva participació, fa que el Govern s'interessi pel tema, òbviament davant de les instàncies adequades, que són els propietaris, que són la gerència, per posar-se a la disposició..., perquè, si hi ha aquesta opció, sigui la millor per la continuïtat de Port Aventura.

El president

Senyor Pellicer, pot repreguntar.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, president. Bé, aquesta és una empresa privada, conseller, però cal que es facin tots els esforços per mantenir «la Caixa» i Criteria Corp dins l'accionariat,

per tal que no es perdi el control de Port Aventura. I vostè ho ha dit: estem davant d'una operació estratègica i molt important, perquè Port Aventura és més que un projecte rendible, conseller. Des de la seva creació, el 1995, per un govern de Convergència i Unió, ha estat una inversió estratègica avui que, quinze anys després, podria perillar, i seria un tema que lamentaríem tots.

Port Aventura va costar molts esforços, conseller, per crear-lo, i ara cal que el Govern també faci molts esforços per mantenir aquesta inversió. Perquè no és el mateix que el projecte empresarial estigui en mans d'una empresa del país, en aquest cas, com «la Caixa», que entén el país, que té sensibilitat de país, que en capital estranger, com s'està parlant, com per exemple Blackstone. És a dir, no és el mateix, conseller, invertir amb sentiment productiu des de casa que possiblement buscant només la rendibilitat o només l'especulació i no deixant vincles que al territori és important que hi puguin disminuir el compromís amb el projecte, canviant..., fins i tot es podria canviar l'enfocament en la concepció del parc temàtic Port Aventura. I Port Aventura, com vostè deia molt bé també, va més enllà i va també..., molt més que tot això. És un projecte econòmic, és un projecte social, i també de cohesió territorial, i, per tant, cal que el Govern faci la seva feina.

I per això ens preocupa, com també ens preocupa que vostès, que no són –deixin-m'ho dir d'aquesta manera– cap garantia de respecte a l'empresariat català, ni de respecte al manteniment de projectes sòlids i consolidats, puguin mirar cap a un altre costat, quan aquest tema és un tema important que preocupa el sector, que preocupa la Costa Daurada...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pellicer i Punyed

...que preocupa el sector turístic i a tot Catalunya. I és per això –acabo, senyor president– que els demanem que facin tot el possible que estigui al seu abast...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pellicer i Punyed

...per al seu manteniment, perquè, amb la que està caient, només faltaria que això ens anés malament.

Gràcies, senyor president.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. No en dubti, senyor diputat, que farem tot el que estigui a les nostres mans perquè tot el que significa la instal·lació Port Aventura tingui continuïtat i aquesta continuïtat sigui garantida al màxim per capital d'aquí.

Vostè sap que, malgrat tot, els governs, en una economia de mercat, tenen unes limitacions; no cal que els digui que en els seus vint anys, desgraciadament, molts capitalistes catalans van vendre's la seva empresa, eh?, per anar a buscar diners fàcils.

Per tant, estem treballant, nosaltres creiem que «la Caixa» hauria de romandre com a accionista, ni que fos minoritari; estem treballant en aquesta direcció. Crec que si entra un altre soci hauria de ser que no fos de la competència a Europa, òbviament; hauria de ser, en tot cas, del ram, però que no tingui altres competències a Europa, perquè llavors ens trobaríem amb un risc de deslleialtat. I, com a mínim, aquests dos conceptes –permanència de «la Caixa», ni que sigui minoritàriament, per tenir un nucli dur d'accionariat, i dos, que el soci que es busqui sigui alternatiu a fora d'Europa, i en aquest sentit també hem fet arribar algunes idees– serien fonamentals per garantir això que vostè i que tots volem: fer que Port Aventura continuï sent..., i encara augmenti més el seu impacte com a gran *resort*, com a destinació turística de les comarques del sud de Catalunya. I, en aquest sentit, crec que per al turisme, per sort, i la identitat que està entorn del turisme, no es deslocalitza –això és un avantatge–, i per tant, l'hem de cuidar.

El president

Honorable conseller... Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre les sancions disciplinàries imposades a mossos d'esquadra (tram. 310-00262/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. *Conseller*, el estado de ánimo de la mayoría de los integrantes de la policía autonómica no es bueno. La última sentencia dictada por la Audiencia Provincial de Barcelona, por la que se condenaba a algunos *mossos d'esquadra* por un delito de torturas y lesiones y que ha originado la suspensión de empleo y sueldo de los implicados, ha caído como un mazazo en la policía autonómica.

Pero no solamente es esa sentencia, otros acontecimientos también están poniendo en entredicho el ánimo de los integrantes de los Mossos. Usted, que es defensor del principio de baja intensidad represora en manifestaciones y concentraciones ilegales, sin embargo, aplica la política del palo y tentetieso con los Mossos d'Esquadra. El uso de la sanción disciplinaria no debe ser utilizado como factor de amedrentamiento y nos da la impresión de que la reiterada aplicación de la misma en los Mossos está generando y contribuyendo a perder su confianza en el colectivo. En los últimos meses se han aplicado sanciones absolutamente desproporcionadas, dos meses de suspensión de empleo y sueldo por beberse un vaso de vino, cuatro meses por poner los pies

encima de la mesita, tres meses por llevar el pelo largo. Es decir, todo ello faltas graves.

Lamentablemente, la gota que ha colmado el vaso a nuestro juicio es la sanción a un *mosso* de tres meses de empleo y sueldo y traslado forzoso de Girona a Girona, por el empleo de la lengua castellana en unas diligencias policiales. ¿Le parece razonable condenar a la pérdida de su puesto de trabajo, de su residencia, del contacto con su familia, de hacer cientos de kilómetros cada día sencillamente por utilizar en las diligencias el castellano, en las diligencias policiales?

Muchas gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació té la paraula, el senyor Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat. Vostè no sé com coneix l'ànim dels Mossos d'Esquadra. Jo crec que el conec més que vostè. I no estan desanimats. Miri, en primer lloc, perquè les denúncies dels Mossos d'Esquadra des del 2006 han anat disminuint a un ritme d'un 15 a un 16 per cent. En segon lloc perquè les sentències fermes només són el 2 per cent condemnatòries, la resta són totes absolutòries, amb unes dades de gestió que els Mossos gestionen 576.000 incidents a l'any o detenen més de 45.000 persones.

Vostè em parla de moltes sentències, però especialment de dues. La primera, la darrera sentència de condemna ha estat una sentència que hem pres no sancions disciplinàries, hem fet tres coses: mesures cautelars, suport jurídic, oferint als mossos d'esquadra que si volien fins i tot donaríem suport jurídic a advocats que no fossin de la Generalitat. I en tercer lloc, recurs.

Però vostè va a parar a un tema que ja havíem discutit, no?, a la sanció a una persona que es va negar a parlar..., a fer l'atestat en català. Miri, el maig del 2006, aquesta persona va fer un atestat en castellà. Se li va dir que hi ha un decret de 1987 que diu que les comunicacions internes de la Generalitat han de ser en català. No va fer-hi cas. El juny del 2006, ho va tornar a fer. El desembre del 2006, ho va tornar a fer. El gener del 2007, ho va tornar a fer. L'abril del 2007, ho va tornar a fer. I sempre se l'advertia que estava incomplint la normativa catalana. El maig del 2007, ho va tornar a fer. L'agost del 2007, quinze mesos després d'advertiments, va demanar que li donessin la instrucció per escrit –que no se li hauria hagut de donar, perquè hi ha un decret que s'està aplicant fa vint-i-un mesos... I amb aquesta instrucció va anar al contenciós administratiu de Girona, vint-i-un anys, i va perdre el contenciós. El va perdre, el contenciós, i, per tant, després de quinze mesos, hi ha una persona que incompleix reiteradament la normativa.

Li faig una pregunta, senyor Domingo: vostè està disposat a complir les lleis i els decrets, o no? I si hi està disposat, el que ha de fer no és venir aquí a dir-me que... intentar fer-me oposició a partir que intento complir la

lleï, sinó a dir-li a aquest mosso, si el coneix, que ha de complir la lleï i que Catalunya és l'únic país on els funcionaris d'Espanya i els Mossos d'Esquadra, si tenen una pregunta en castellà, han de contestar en castellà, però el tràmit normal de comunicació interna...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

És el català, senyor Domingo.

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Usted ha perdido el norte y el problema de su brújula está llevando al desánimo de todos los policías. Mire, esa política de terror lleva por ejemplo al hecho de que hoy hemos sabido de que muchos mandos tengan que acudir a sus comparecencias y a sus conferencias de manera obligada, por instrucciones de su departamento. Es así, señor *conseller*, que evidentemente usted ha confundido su política con la institución. Usted cree que tiene una guardia pretoriana y la policía está al servicio de los ciudadanos, también en materia de lenguas y libertades. Por eso creo que ha de mejorar la imagen, la imagen de la policía, y sobre todo eso pasa por un paso previo: su dimisión.

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Por responsabilidad política.

El president

Senyor Domingo, s'ha acabat el temps.

El Sr. Domingo Domingo

Ya acabo, señor presidente...

El president

No, no, ja s'ha acabat el temps, senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Sí, però altres han tingut catorze segons, senyor president.

El president

Doncs, miri, vostè, no. (*Remor de veus.*) No, és que a veure si ho entenen; no, no, l'ordenació dels debats la fa aquesta presidència. Per tant, el temps el determina aquesta presidència. Quan s'ha acabat el temps, jo aviso, aviso i aviso. I, en fi, una vegada pot passar una mica més, una vegada pot passar una mica menys. S'ha acabat el temps, senyor Domingo.

Pregunta

al Govern sobre la gestió de recursos hídrics a les comarques de Girona (tram. 310-00261/08)

La següent pregunta la formula el senyor Postigo, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Postigo i Garcia

Molts gràcies, senyor president. Honorable conseller Baltasar, com vostè sap, perquè hem tingut ocasió de parlar-ne aquestes setmanes abans, volia aprofitar l'ocasió per preguntar-li per l'acció del Govern a les comarques gironines i, més concretament, per l'acció del seu departament amb relació a la gestió dels recursos hídrics en aquest territori.

A mesura que els embassaments han anat recuperant la seva capacitat de reserva, que l'esforç d'estalvi dels ciutadans també ha anat donant els resultats desitjats i que les actuacions d'emergència endegades pel seu departament s'han anat executant, l'escenari d'excepcionalitat que dibuixava el Decret de sequera d'ara fa un any i mig aproximadament, doncs, ha canviat d'una manera substancial. S'ha recuperat progressivament la situació de normalitat, millor dit, de quasi total normalitat, atès que l'acord de govern d'ahir manté l'excepcionalitat 2 a la conca de la Muga i l'excepcionalitat 1 al cap de Creus i costa nord.

A aquests dos darrers casos, a aquests dos darrers temes, tot i que també volien ser objecte d'aquesta pregunta, no m'hi referiré, malgrat que ens preocupen tant o més com en el que intentaré centrar-me; em sembla, doncs, que han estat degudament respostos en la pregunta que s'ha contestat anteriorment, fent un repàs de les obres d'emergència que ha fet el departament i fent també un repàs de l'estudi de les diferents alternatives que el seu departament vol realitzar.

A mi, si em permet, intentaré concretar la meua pregunta en la recuperada normalitat del sistema Ter-Llobregat i en el retorn progressiu del cabal cap a la conca del Ter, perquè no voldríem –i ens consta que vostè tampoc no ho vol– que aquesta situació de normalitat a la qual ara hem entrat novament comporti l'oblit d'una reivindicació històrica. Senyor conseller, el que voldríem és saber quines previsions tenen i com afecta la recuperació d'aquest escenari de normalitat.

Tenim també coneixement de la creació de la comissió tècnica entre l'ACA i el Consorci Alba-Ter per tal de planificar i calendaritzar el retorn d'aquest cabal. I també sabem que existeix una voluntat de prioritzar les necessitats de la pròpia conca. En aquest sentit, el que voldríem és conèixer i si ens pot concretar quines són les línies de treball que el seu departament segueix.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, dues coses. Una primera: aprofitar justament el que vostè ha alludit a dues zones per comportar una part del que abans no havia pogut fer per manca de temps a la seva pregunta. És a dir, em faltava justament explicar un moment les solucions estructurals. Dic, en aquest sentit, en aquest sentit, gairebé entenguin que els contesto als dos, respecte a la reutilització, en aquest sentit, s'anirà al que és l'EDAR de Figueres, les EDAR de Colera, el Port de la Selva i Llançà i altres a definir tant a Roses com a Portbou.

Pel que fa a connexions, ja n'he parlat abans, el punt de ròtula que fa per una banda el municipi de Peralada i, per l'altre, la interconnexió justament cap al nord. També la millora de l'eficiència en el reg, en aquest cas estem treballant amb el Departament d'Agricultura, justament, i les comunitats de regants per mirar l'eficiència.

I després estem plantejant algun tipus de petites obres hidràuliques, en aquest cas amb el propi embassament de Boadella, un nou embassament *off-stream* a Ricardell, d'aproximadament uns 7 hectòmetres cúbics, i un altre a l'Orlina, exactament a Rabós, que podria comportar uns 10 hectòmetres cúbics. Justament en això, a més, amb tots els agents institucionals del territori, estem estudiant la possibilitat d'una planta dessalinitzadora específica. Aquests són elements que m'agradaria contemplar.

En tot cas, també parlar del Ter. Evidentment, en aquests moments, amb la recuperació de la normalitat, en aquests moments està clar que no és que decaiguin, sinó al contrari, es posen en primer pla i es posen amb totes les seves lletres les mesures que varem anunciar abans d'entrar justament en l'episodi més dur de la sequera, que era el com es produiria una recuperació de cabals del riu Ter a partir justament de menor aportació cap al Llobregat.

En aquest sentit vull dir que s'han fet ja diverses reunions, concretament està convocada la tercera entre el Consorci Alba-Ter i l'Agència Catalana de l'Aigua. Quins són els indicadors? En primer lloc, els cabals ambientals. Conjuntament amb això, el reg agrícola. En tercer lloc, l'abastament urbà i com a recàrrega de l'aqüífer del baix Ter, de manera que només es derivaran cabals cap a la regió metropolitana de Barcelona una vegada s'hagin satisfet aquestes necessitats.

Aquests són els principis amb els quals anem a treballar. A la vegada, vull afegir que vostès saben que el primer compromís de materialització, en aquest cas de cabals, es produirà també en el moment de la implantació de la dessalinitzadora del Llobregat, que vostès saben que té prevista l'entrada en vigor la propera primavera.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Estem...

Alteració de l'ordre del dia

...al desè punt de l'ordre del dia.

(Pausa llarga.)

Procediment

per a elegir un membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00022/08)

El desè punt de l'ordre del dia és el procediment per elegir un membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances. El nom del candidat proposat pel Grup Mixt és el senyor Xavier Tribó Boixareu. Aquesta presidència proposa que la votació es faci per assentiment. Ho podem fer per assentiment? (Pausa.) Doncs, si és així, entenc que la podem fer per assentiment, eh? (Pausa.)

Doncs, si és així, queda designat membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances el senyor Xavier Tribó Boixareu.

Procediment

per a elegir un membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00024/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és el procediment per elegir un membre del Consell Assessor de Ràdio Televisió Espanyola a Catalunya. El nom del candidat proposat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió és la senyora Joaquina Mis i Cabeza. Aquesta presidència també proposaria fer-ho per assentiment. Podem fer aquesta designació per assentiment? (Pausa.)

Procediment

per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat de Girona (tram. 284-00014/08)

I tornem al punt novè, que havia quedat enrere, que és el procediment per a elegir un membre del Consell Social a la Universitat de Girona i el nom del candidat proposat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió és el senyor Jaume Viladecans i Bonbardó, que proposaríem que fos, doncs, també aprovat per assentiment. Podem fer-ho així? (Pausa.)

Doncs, si no hi ha cap objecció ni oposició, queda designat membre del Consell Social de la Universitat de Girona el senyor Jaume Viladecans i Bonbardó.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació del mercat de treball (tram. 300-00166/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la situació del mercat de treball presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

(Pausa.)

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies... Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera de Treball, les coses no van bé, consellera, les coses no van bé i el Govern no reacciona. Estem aquí per fer una interpellació sobre treball, i penso que seria millor que vostè l'haguessin fet ministra. Sincerament ara estàvem comentant aquí darrere, si a vostè l'haguessin fet ministra, poder haguéssim tingut la sort que a la senyora Chacón l'haguessin fet consellera de Treball en lloc de fer-la ministra, perquè encara ressonen per totes les parets les frases de la ministra Chacón dient-nos fa pocs mesos, no fa divuit mesos, que crearia a Catalunya més de 300.000 llocs de treball. Ho recorda? Fa poc, a les últimes eleccions generals; no fa pas tant, d'això. Si la tinguéssim avui a ella de consellera, li podríem dir: «Escolti, on són aquests 300.000 llocs de treball que havia de crear?» Vostè no ho va dir, no va donar una xifra, però sap perfectament que aquesta és també una responsabilitat de la consellera de Treball i sap perfectament què és el que està passant.

Penso, en aquest cas, concretament, que el Govern tripartit i Partit Socialista pràcticament hauria de demanar disculpes per les coses que va dir, perquè els ciutadans comencen a estar una mica tips que les persones que ostenten la màxima representació política del país diguin coses que després no tenen res a veure amb el que passa en la realitat. Iestic parlant concretament del mercat de treball, estic parlant de la creació d'ocupació, o de la destrucció d'ocupació, que és el que està passant en aquests moments, com fa un moment ens recordava el mateix president de la Generalitat, el senyor Montilla.

Novament, consellera, una interpellació sobre aquesta matèria. No fa gaire temps en vàrem tenir una, fa sis mesos, concretament el mes de maig, i vostè recordarà que quan vaig sortir aquí li vaig dir: «Parli vostè, quan surti aquí dalt, i adreci's a les 300.000 persones catalanes que estan a l'atur.» Això li vaig dir fa sis mesos, exactament. Doncs, bé, avui tornem a estar aquí i ja no parlem a les 300.000 persones catalanes que estan a l'atur; sis mesos després, senyora consellera, parlem a les 402.000 persones catalanes que estan a l'atur, sis mesos després. Des del mes de maig fins aquí, quan jo li vaig fer tota una sèrie de plantejaments sobre el que estava passant en el mercat de treball, i vostè va sortir, al meu entendre, de manera decebedora, a dir que no calia prendre mesures extraordinàries perquè tot anava raonablement bé, sis mesos més tard, repeteixo, cent mil aturats més a Catalunya, que és aviat dit, cent mil persones més, per tant, cent mil famílies més catalanes afectades per aquesta situació.

En aquella moció que vaig defensar després de la interpellació que vostè va respondre, li demanàvem mesures concretes en l'àmbit de les mesos locals d'ocupació per fer una correcta planificació de l'oferta formativa a Catalunya; sobre l'Observatori del Mercat de Treball per fer una correcta observació de les necessitats; sobre els aturats en sectors en crisi per fer accions concretes adreçades a ells; sobre els emprenedors, i em referia, en aquella ocasió, a la importància de l'esperit emprenedor i com el Govern de la Generalitat els estava donant l'esquena, parlant molt però fent poc, és a dir, al contrari del que el senyor Montilla diu que hem de fer.

També li vaig parlar de la importància de la immigració, i de com afectaria aquesta situació, que fa més d'un d'any que advertint del que el mercat de treball amb aquesta situació actual afecta la població immigrada, i com això afectaria també els serveis públics del Departament de Treball. I també li vaig parlar sobre la necessitat que habilitessin vostès, en el Govern, mecanismes concrets d'avaluació de resultats de les polítiques actives en matèria de foment de l'ocupació.

Quina va ser la resposta del Govern aquell mes de maig, fa poc, fa sis mesos? La resposta va ser que no calia aprovar absolutament res del que el Grup Parlamentari Popular li va proposar, res. Per què? Perquè, com sempre, el departament ja ho fa, ho està fent o ho farà. O sigui, fins al dia d'avui hem viscut, millor dit, vostè ha viscut del «ja ho fem», «ja ho estem fent» o «ja ho farem».

I ara què ens trobem? Ens trobem durant el mes de novembre, a Catalunya, que cada dia hi han hagut 1.242 persones que han anat a l'atur, que s'ha traduït en un augment de l'atur de 24.837 persones només en aquest darrer mes, aquest és el ritme que portem, la pujada més gran en nombre absolut del conjunt d'Espanya i que situa en 402.822 persones, dades de novembre, les persones aturades a Catalunya. Un increment del 6,57 per cent, el pitjor mes de novembre des de 1996. Hauríem d'anar deu anys, dotze anys enrere. I per sobre de l'increment estatal, que ha estat del 6 per cent. En termes interanuals l'atur ha registrat un creixement del 55,4 per cent, és a dir que des del novembre del 2007, fa un any, fins al novembre del 2008, 143.666 persones catalanes més a l'atur. I pel que fa a la contractació, els mesos de novembre, que acostumen a ser bons perquè ve la campanya de Nadal i hi ha un cert increment, mobilitat de la contractació, només s'han signat a Catalunya 163.473 contractes, és a dir, un 34,6 per cent menys que el mateix mes de l'any 2007. La contractació indefinida a més a més ha estat mínima, només ha significat un 16 per cent del total de la contractació en el que portem d'any, que ja està finalitzant, s'han signat en total un 12,4 per cent de contractes menys que el mateix període de l'any anterior, això en un moment..., en un període en què l'atur creix un 55,4 per cent anual.

I deixi'm fer, tan sols, un breu apunt, referència a l'atur juvenil, que fins ara preocupava poc, però que la situació ha canviat radicalment. La taxa d'atur juvenil del tercer trimestre del 2008 s'enfila fins al 16,1 per cent, és

a dir, sis punts més que el primer trimestre del 2008 que era del 10 per cent, és a dir, en un mateix període entre un trimestre i l'altre, amb un període pel mig només, un increment de sis punts. I com vostè sap la crisi colpeja molt més els joves, que són els que la noten més tard, però els que triguen més a sortir d'aquesta situació per molts motius.

I també deixi'm fer una referència a l'atur dels treballadors autònoms, una cosa molt important que li vaig referir en el seu moment. De gener del 2008 fins a novembre del 2008 a Catalunya hi han 12.518 treballadors autònoms menys en termes absoluts. Caldria tenir en compte quants s'han donat d'alta del règim, i quants s'han donat de baixa del règim; se n'han donat moltíssims, però el saldo net és que s'han perdut 12.518 treballadors autònoms. Al gener n'hi havia 593.610, i avui n'hi han 581.000; 123 treballadors autònoms s'han perdut cada dia durant el mes de novembre, 123 autònoms cada dia deixen de treballar a Catalunya durant el darrer mes de novembre.

Catalunya ha estat tradicionalment territori amb un gran nombre d'autònoms, vostè ho sap; dintre de l'Estat érem els principals, els capdavaners. L'any 2008 Catalunya s'ha convertit en el líder de la destrucció d'autocupació, tal com deia abans el nostre president del grup parlamentari. Així, doncs, de gener a novembre de 2008, fins ara, com he dit, 12.518 menys, el doble que al País Valencià, onze vegades més que a Andalusia. A Madrid la crisi durant el 2008 només s'ha traduït amb una pèrdua de 600 treballadors autònoms, la Comunitat Autònoma de Madrid. Aquesta és la realitat i això és el que passa a Catalunya.

I vostè ja ha de començar a retre comptes, consellera. Li han donat un marge de dos anys, però, clar, la legislatura només en dura quatre. Vostè porta dos anys dient-nos què fa, que està fent i que farà, i ara començarà a dir què ha fet i els resultats, perquè no pot arribar fins a finals de legislatura dient què fa, què farà..., no, ja ha de començar a donar resultats ara. Perquè a vostè no la jutjaran pel que ha dit què faria, la jutjaran pel que ha fet, i pels resultats del que ha fet.

Quan vostè va ser nomenada consellera –novembre del 2006–, la taxa d'atur a Catalunya: 6,9 per cent; avui: 9 per cent. Quan a vostè la van nomenar consellera el novembre del 2006, l'atur registrat a Catalunya: 257.800 persones; avui: 402.822. Ja sé que tota la responsabilitat no és seva, Déu nos en guard! Però vostè té una responsabilitat molt important per evitar que això tingui la dimensió que està tenint, i li recordo informes com el del Consell de Treball Econòmic i Social, que diu que hi ha un problema de planificació estratègic en el Servei d'Ocupació de Catalunya, o declaracions que han fet en aquesta cambra catalana responsables, màxims dirigents de la UGT i de Comissions Obreres, dient que el model de formació del Servei d'Ocupació Públic de Catalunya estava en una necessària revisió i que calia modificar; cosa que vostè, aquí, des de la tribuna ens ha negat, o sigui, ens ha dit, i dit i redit que no calia.

Jo li faig deu preguntes, en aquests moments; intenti contestar-ne alguna, perquè normalment a les mocions que fem aquí el que fem és traduir la nostra interpel-

lació en propostes, però en la interpel·lació es tracta que vostè ens doni alguna resposta, ràpidament, i em queda un minut.

Sobre el nombre d'aturats i la cobertura: vostè creu realment que hi ha un increment de dotació de pressupostos pel que fa al 2009 que la cobertura per aturat de Catalunya serà suficient, amb l'increment que hi ha?

Dos. Sobre la planificació estratègica del SOC, Servei d'Ocupació de Catalunya, creu que és la correcta realment a la vista dels resultats?

Tres. Quina és actualment la dada autèntica d'intermediació; és a dir, del total de contractes que es fan a Catalunya, quants passen pel servei d'intermediació públic? Quin percentatge?

Quatre. Es fa bé la detecció de necessitats en les mesos d'ocupació i a l'Observatori de Treball? Vostè creu que sí? Quina és la seva opinió?

Sobre l'afectació dels immigrants: alguna cosa a dir? Alguna iniciativa?

Sobre els emprenedors: què en farà del Pla Inicia, que va anunciar a bombo i platerets el mes de gener, que va treure l'ordre el mes de juliol i que a hores d'ara encara està per veure com funcionarà?

I sobre els concursos que queden deserts al Departament de Treball, que treu un concurs per fer formació i queda la meitat de la dotació pressupostària deserta? O sobre les beques als aturats, seran realment efectives? O sobre el programa de préstecs que vostè ha informat, o que ha dit públicament que farà, trigarem un any? Com funcionarà exactament, això?

Final, acabo. Reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya, de la llei. Sí o no?

Contesti, que estarem amatents a la seva resposta.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Millo. Honorable consellera, senyora Serna, té la paraula.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Senyor president... Senyor diputat, miri, el que volia fer en primer lloc és dir-li, al senyor diputat, que aquesta consellera no se sent responsable de l'atur; em sento responsable dels aturats i de les empreses que hi ha a Catalunya, però de l'atur no. Estem vivint una situació difícil, una crisi complicada, una crisi global. Vivim temps difícils, i viurem segurament temps encara més difícils els propers mesos, però senyor diputat, ens en sortirem com ens n'hem sortit altres vegades d'aquesta situació econòmica. I voldria, si més no, quan faci referència a les dades, que les utilitzi adequadament. Segurament les estadístiques es poden utilitzar de diferents formes, jo li agrairia que les utilitzés amb responsabilitat. És cert que s'ha incrementat un 55 per cent més el nombre total d'aturats a Catalunya, de fa un any a ara, això és cert. Això és cert, però a la vegada no em pot dir

que l'increment de les taxes d'atur a Catalunya és més alt que a altres comunitats. Miri percentualment el que ha crescut a comunitats autònomes com la de València, percentualment, i la de Múrcia, perquè no pot comparar peres amb pomes, i no pot comparar una situació com la de Catalunya, en la qual tenim més ocupació, hem creat més ocupació i, per tant, a nivell de destrucció ens afecta més que altres comunitat autònomes, però percentualment, senyor diputat, no ens afecta més. Faci una utilització responsable de les dades, li ho agrairia molt aquesta consellera.

I també he de dir que quan comparem dades hem de fer referència també a l'EPA, l'enquesta de població activa, taxa d'atur a Catalunya. A Catalunya estem al voltant del 9 per cent –creixerà–, i estem per sota la mitjana espanyola, més de dos punts, gairebé dos punts i mig, i també creixerà, i creixerà a totes les comunitats autònomes. He de dir, també, que l'any 94 la taxa d'atur duplicava la taxa d'avui en gairebé 1 milió i mig més de persones ocupades en el nostre país, i això és utilitzar les dades de forma realista, i no utilitzar-les de forma indiscriminada.

Miri, li volia fer referència a la importància que té en aquests moments la nostra economia, i la importància que afecta sobretot..., com està afectant l'atur determinades persones, està afectant majoritàriament les persones que tenen més baixa qualificació, les persones amb una formació d'estudis primaris, o gairebé amb estudis secundaris, i per això des del Govern de Catalunya, des del Departament de Treball hem posat l'accent, i no d'ara, no dels últims mesos, ja fa més d'un any, en la formació, en la formació de les persones ocupades, però prioritàriament de les persones que han perdut la seva feina.

I volia explicar part de les mesures. Segurament no li podré donar respostes, i vostè sap senyor diputat que a petició pròpia tinc demana una compareixença que per raons de salut, afectava la meua veu, no vaig poder venir fa unes setmanes, però ha de saber que dilluns li podré explicar amb més detall totes les mesures i donar resposta a moltes d'aquestes preguntes que m'està plantejant; allà en tindrem temps, i el meu compromís és d'explicar-les-hi.

Miri, no esperem..., el Govern no pot resoldre la crisi, com sap vostè, perquè no està al nostre abast. Sí que hem de fer dues coses: acompanyar les persones que es queden sense feina i acompanyar les empreses, perquè aquesta és la nostra obligació, i posar en marxa mesures que afavoreixin la sortida de la situació actual i que l'afavoreixin en millors condicions que les que tenim en aquests moments.

I volia fer referència a dues qüestions: una, les empreses i els sectors que en aquests moments estan patint més la situació actual, i segona, les persones..., que estem fent per a aquelles persones que estan patint més, perquè afecta majoritàriament, com li he dit, les persones amb baixa qualificació.

A Catalunya concentra el sector de l'automoció, que és el més afectat, el 40 per cent de l'ocupació, de tota l'ocupació que tenim a tot l'Estat. A Catalunya el sec-

tor de l'automoció –i sobretot, especialment, el sector auxiliar– és competitiu, flexible i fort. I en aquests moments és el que està patint amb més impacte, després del sector de la construcció, l'efecte d'aquesta situació econòmica.

El passat 25 de novembre, recollint la proposta feta des de Catalunya, es va fer la reunió amb el ministre d'Indústria i les nou comunitats autònomes per treballar en els eixos fonamentals d'un pla integral del sector de l'automoció, que haurà de ser aprovat el proper mes de gener per totes les comunitats autònomes i el Govern de l'Estat. Perquè, en definitiva, hem d'evitar el tancament d'empreses del sector de l'automoció a curt i a mitjà termini i el seu impacte, i especialment hem d'enfortir el sector auxiliar de l'automoció a Catalunya, que és molt productiu i flexible i té una importància cabdal.

I volia fer referència que, fruit de la comissió interdepartamental que es va constituir el 27 d'octubre, ahir es van anunciar mesures per a les empreses, especialment per al sector de l'automoció, però també per a altres empreses d'altres sectors i d'altres territoris que tinguin un impacte important en la generació d'ocupació. I aquestes mesures que es van presentar ahir feien referència, per una banda, a enfortir les empreses, donar-los la liquiditat necessària, i també els treballadors i treballadores afectats per aquesta situació.

Es va crear una línia d'aval de 500 milions d'euros per a empreses amb un pla de viabilitat. Aquesta línia d'aval ajudarà les empreses amb dificultats derivades de la situació financera i de mercat. Aquesta no és una mesura aïllada; aquesta és una mesura complementària a totes aquelles que pugui portar a terme el Govern de l'Estat i que puguin venir des d'Europa.

En particular, posarem mesures també pel que fa referència a la formació, formació dels treballadors no només amb suspensió temporal de contracte, sinó també formació dels treballadors al centre de l'FPCAT de Martorell. Els propers dies esperem i confiem que l'Ajuntament de Martorell aprovi la cessió dels drets sobre el terreny on anirà el proper centre de formació, i mentrestant comencem ja a treballar amb empreses del sector de l'automoció, amb el CIFO de Sant Feliu de Llobregat.

I per a les persones, protocol de mesures per anticipar i reduir l'impacte de reestructuracions i tancaments. Senyor diputat, estem pensant en mesures de caràcter preventiu i estem pensant en mesures de caràcter reactiu. I mesures de caràcter preventiu i reactiu són aquelles que es tenen en aquest pla de recol·locació; pla de recol·locació pioner en tot l'Estat, pla de recol·locació consensuat i acordat amb els agents socials i econòmics del nostre país, pla de recol·locació en el qual treballlem i ja estem treballant conjuntament el Departament de Treball i el Departament d'Innovació, Universitats i Empresa. Això ens situarà en millors condicions per evitar tancaments innecessaris, per enfortir les empreses que estan en situació de crisi, i també per reduir l'impacte dels possibles tancaments. Perquè, senyor diputat, no ens enganyarem: hi haurà tancament d'empreses, hi haurà treballadors afectats. I per això posarem l'accent en totes les polítiques actives d'ocupació, les que pugui

fer el Servei d'Ocupació de Catalunya, les que pugui fer en col·laboració amb els ajuntaments, amb els territoris, i la que pugui fer, si no hi podem arribar, amb empreses de recol·locació.

En aquest moment, toca sumar esforços, sumar esforços i prioritzar, parlant de mesures a curt termini, que són les que afecten els sectors més afectats per aquesta situació econòmica i les persones més afectades per la situació econòmica. La responsabilitat del Govern de la Generalitat de Catalunya, senyor diputat, és no deixar soles ni les empreses ni els treballadors i treballadores afectats per aquesta situació d'atur. I per això la formació ha de ser un element clau i està sent un element clau perquè quan sortim d'aquesta situació econòmica puguem tenir un altre mercat de treball, amb persones formades, persones reciclades i que s'estan formant ja en aquests sectors emergents que creen ocupació i que creen ocupació de qualitat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor Millo, té la paraula per al seu torn de rèplica.

(Pausa.)

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. La consellera, molt amablement, ara m'agafa al passadís i em diu: «Després, en els últims minuts, et contestaré les preguntes.» Després jo ja no podré tornar a intervenir... (*L'orador riu.*) Bé, jo sé que vostè després farà un esforç per contestar, però, com que no ha contestat re en la primera intervenció, després, per molt d'esforç que faci, no podrà ja.

Efectivament, el dilluns dia 22 de desembre vostè compareixerà en la Comissió de Treball i jo allà li podré fer preguntes i podrem tenir més temps per conèixer les seves respostes. Però m'hauria agradat, sobre alguna de les qüestions que he plantejat aquí, tenir alguna dada, no?, perquè estem una mica sorpresos de la poca capacitat que està tenint el departament per afrontar la situació, per afrontar la crisi. És que vostè, a més a més, amb les poques, poquíssimes respostes que ens ha donat avui, ja, d'alguna manera, torna a repetir el que jo li he demanat que no fes, no?, des d'aquí. Diu: «Ens en sortirem.» Ah!, doncs, ja està; si ens en sortirem, ja podem estar tranquils, escolti... «Ciutadans de Catalunya, no es preocupin: només som 400.000 a l'atur, però ens en sortirem. —Com? Ja ho veurem.» Home, això és poc seriós, em sembla a mi, no?

El tema de les estadístiques..., jo intento utilitzar-les tan bé com puc, però jo m'he referit abans, quan hem comparat comunitats autònomes, als treballadors autònoms, no al total de l'atur. En qualsevol cas, vull dir, a mi em preocupa el que passa a Catalunya en aquests moments, eh?, i l'evolució, suposo que no em deu estar dient amb això que va bé; l'evolució és negativa, eh? Per tant, vull dir, no ens escapem d'estudi fent alguna comparació i, sobretot, fent referència quan ens convé a l'EPA i quan ens convé a un altre tipus d'estadística. No, la realitat és la que és i el nombre de persones que estan actualment aturades a Catalunya és el que és, i

això em sembla que no hi ha estadística que ho pugui desmentir. Per tant, jo no la utilitzo malament; vostè m'ha demanat que utilitzés l'estadística responsablement, jo penso que ho faig.

L'any 94, diu vostè, això anava pitjor encara. Sí, home, és clar, i poder trobaríem algun any, molts anys enrere, que anava pitjor encara. Ara, jo li recordo una cosa, en tot cas: anava pitjor quan governaven els socialistes, eh?, a Espanya. L'any 94, teníem un atur a tot Espanya tremend, que és quan governaven els socialistes i hi havia el que hi havia, vostè ho recorda. Ara, això ha anat canviant. I jo li faig la comparació amb relació a l'època en què vostè entra i vostè assumeix la conselleria. I això vostè no m'ho pot negar, eh?

«El Govern no pot solucionar la crisi», ens diu. Home, aleshores, clar, si el Govern no pot solucionar la crisi, el Govern què ha de fer? O sigui, què podem esperar d'un govern que ens diu que no pot solucionar els problemes que tenen els ciutadans? Els ciutadans avui tenen un problema que els preocupa molt, que és la situació de crisi que tenen, que viuen, i moltes famílies viuen amb angoixa la situació de veure com membres de la seva família perden la seva feina, i alguns estan sota l'amenaça d'un possible expedient de regulació d'ocupació, que això capta molt l'atenció i mediàticament és molt important. Però el nombre de persones que perden la feina no estan precisament en aquests expedients de regulació d'ocupació, que són importants; els nombres de què estem parlant són molt més grans, i els que perden la feina cada dia no són només aquests. El que passa, que aquests capten l'atenció mediàtica perquè són grups importants, no? Però, és clar, si vostè diu que no pot fer-hi res i que l'única cosa que pot fer és acompanyar-los, els aturats, els que es queden sense feina, acompanyar-los, i les empreses que van malament, acompanyar-les, els deu acompanyar en el sentiment, perquè no sé què més pot fer.

Però, és clar, això, si és així, és d'una resignació tremenda. En lloc de..., no ho sé, poder que modifiquem el nom de la conselleria: en lloc de ser conselleria de Treball, diguem-li «conselleria d'atur» i acompanyem els aturats. No, no, no: el que hem de fer és demostrar que les polítiques actives que fem serveixen perquè aquesta gent trobi feina. I vostè, quan puja aquí, o el proper dia, quan pugui fer-ho i em doni dades de quants diners inverteix, de quants alumnes passen per les aules de formació, de quanta gent rep una atenció personalitzada, de quanta gent rep una atenció d'un orientador professional del Departament de Treball, el que ens ha d'explicar és quants d'aquests després troben feina, quants d'aquests després estan treballant, quants d'aquests després es reincorporen en el món del treball. És aquesta, l'estadística que vostè no ens dona. No sé si la té, però no ens la dona, i aquesta és la que ens hauria de donar.

«Mesures de caràcter preventiu o reactiu...», escolti, plans i plans i plans. Fa dos anys que ens parlen de plans —fa dos anys que ens parlen de plans. Jo li he demanat resultats; és a dir, en data d'avui, de la feina que han fet, quins resultats. I vostè, d'això, no ens en parla.

Polítiques actives i ajuntaments. Abans li he fet una pregunta també: què passa amb els programes que li he comentat, del pla Inicia i d'altres programes que estan encara per explotar?, que no n'hi ha ni un sol de signat, ni una resolució signada de programes que fa un any que ens en parlen, o concursos que surten a la llum i que després resulta que queden vacants, perquè els fan malament, de pressa, corrents, amb opacitat... Això no pot ser.

Les xifres són les que són. Vostè diu que ens contestarà algun dia; ja ho farà. Nosaltres li presentarem una moció, en la qual li tornarem a fer propostes concretes. M'agradaria que hi hagués receptibilitat. Però, en tot cas, si no hi és, com ha sigut fins ara, després vostès no demanin tampoc col·laboració, perquè vostès això, al nostre entendre, segons la nostra opinió, ho estan fent malament. I els demanem, per favor, que siguin valents, que admetin quina és la situació que té Catalunya, que les coses no van bé, que es poden fer molt millor les coses, que vostès tampoc són infal·libles. Perquè vostès són el Govern que ho fa tot bé. No és veritat, hi han coses que no les fan prou bé. La cosa no està com per fer-ne broma, és molt seriós, és molt greu el que està passant. I, realment, l'autocomplaença i aquesta mena de situació del Govern que tot ho fa bé, al meu entendre, ja són ridícules. De fet, donaria una mica de vergonya que un govern, amb la situació i amb el que està caient, que tenim i que vivim, encara vingui aquí a dir que les coses les està fent prou bé, que tot va raonablement i que ja ens en sortirem. Diguem les coses pel seu nom, que l'assumpte, com dic, és molt important...

I, ho repeteixo, jo no havia mai situació com la d'ara. O, per exemple, no recordo que un departament de treball s'hagués ocupat per part dels treballadors, com ha passat avui mateix, sense anar més lluny...

El vicepresident segon

Il·lustre diputat, si us plau...

El Sr. Millo i Rocher

...en el seu departament, per queixar-se de la manca d'iniciatives del Govern davant de la situació de crisi i de la pèrdua de llocs de treball que està patint Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable consellera senyora Mar Serna.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, començo pel que vostè ha acabat; si més no li amplio la informació: els treballadors que han ocupat..., d'un sindicat minoritari en aquest país, han ocupat..., especialment perquè avui s'aprovava o es rebutjava en el Parlament Europeu la directiva de les seixanta-cinc hores. I si més no, si no ho sap, per això l'informo.

I el que li he de dir és que en aquests moments jo he dit que ens en sortirem i en sortirem reforçats, en funció del que hem de fer. Segurament hem de fer més coses, però les estem fent.

I volia fer referència..., i vostè em deia abans: «Parli dels aturats», sí, i als aturats a més a més els estic dient, des d'aquesta tribuna i d'on em sigui possible: «Vinguin a les nostres oficines de treball, els atendrem. Formin-se, hi ha polítiques, hi ha actuacions.» Si vostès no hi creuen, jo crec en les oficines de treball. Que són millorables, clar que són millorables, eh?, clar que són millorables, però en aquests moments, com li deia al senyor diputat del seu grup parlamentari, encara no hem tingut cues, igual que en altres comunitats autònomes.

Això..., no cal dir que en qualsevol moment, en l'increment de les persones que vinguin a l'atur, haurem de fer mesures extraordinàries, que ja les estem fent. Ajuntament de Barcelona: estem fent en col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona mesures d'informació, orientació, formació, i entrevistes a les persones aturades, totes les persones. I hem començat per Barcelona i continuarem per tot Catalunya, perquè aquesta és la forma de fer, sumant esforços. I això..., i el temps no s'acaba, senyor diputat, perquè estem fent coses i posant les bases per sortir millor d'aquesta crisi.

I volia fer referència al pla Inicia. Tenim ja cent cinquanta entitats treballant en el Pla d'emprenedoria, amb sis-cents tècnics. Ja els tenim, estan a la disposició. Ja estan assessorant els futurs emprenedors.

M'ha fet referència a l'Observatori de Treball, que és cert que era fruit d'una moció, que vostè havia posat en una moció, el decret aprovat de l'Observatori de Treball. Però abans d'aprovar el decret de l'Observatori de Treball aquest Departament de Treball ja s'havia reunit, ja ha tingut dues reunions amb els agents socials i ja té el seu pla de treball, que s'aprovarà —espero— demà, en la reunió que tinguem. I ja estem treballant en l'Observatori de Treball. Gràcies pel seu suggeriment, senyor diputat.

El contracte per a la formació, o crèdits per a la formació: espero i confio que la setmana vinent estigui publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat* l'ordre. El Govern ja ha aprovat el conveni amb l'Institut Català de Finances, i l'ordre, jo tindrè molt de gust d'explicar-li la propera setmana en quins termes està publicada aquesta ordre del contracte o crèdit per a la formació.

Estem planificant i planificant polítiques per a tots els aturats, immigrants i no-immigrants. Perquè aquest Govern està fent polítiques d'igualtat d'oportunitats i, on ja hi ha diferències, promou la igualtat d'oportunitats, per a les persones que en aquests moments patiran encara més: les persones discapacitades. Fa uns moments es llegeix per aquest Parlament, per la Mesa del Parlament, una declaració per al dia de les persones amb discapacitat. I aquest Govern ja ha posat en marxa una iniciativa, amb setanta tècnics, per acompanyar gairebé mil persones en la inserció en el mercat de treball. Perquè som conscients que hem de treballar amb tots els aturats, però específicament treballarem amb aque-

lles persones que tinguin més vulnerabilitat en el nostre mercat de treball.

I, miri, si abans era important la formació, en aquests moments encara és molt més important; per això, la voluntat del Govern. L'any passat van haver-hi, només en la formació ocupacional, més de cinquanta mil persones que es van formar. La voluntat del Govern és que l'any vinent cap persona que vulgui formar-se es quedi sense formació. Aquesta és la voluntat.

I la reforma de la llei. La reforma de la llei, senyor diputat, el que hem dit, i s'ha aprovat, i s'ha aprovat per tots els grups d'aquest Parlament, és reformar el decret del Servei d'Ocupació de Catalunya, perquè, si més no, com deia abans, l'hem de fer més eficient, més àgil i més adaptat a les circumstàncies actuals. Espero i confio que tinguem el suport de tots els grups d'aquest Parlament. I confio que també en la propera compareixença, a petició pròpia, del Govern, d'aquesta consellera, a la Comissió de Treball i Indústria, pugui explicar i respondre amb més detall totes aquelles preguntes que m'ha fet avui en aquesta interpellació.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre l'edat de jubilació dels mossos d'esquadra (tram. 300-00167/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'edat de jubilació dels mossos d'esquadra. La interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, per a la seva exposició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputats, il·lustres diputades, el Grup d'Esquerra Republicana presenta aquesta interpellació per determinar, doncs, quin és el capteniment del Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya amb relació a l'edat de jubilació del Cos de Policia Nacional - Mossos d'Esquadra.

Els antecedents d'aquest assumpte, com molt bé coneix el conseller són els següents: en primer lloc, els *integrantes* del Cuerpo Nacional de Policía no estan adscrits al règim general de la seguretat social, com vostès saben, sinó a un d'específic i diferent anomenat «classes passives». Això implica que poden jubilar-se amb seixanta anys amb una pensió del cent per cent de la base reguladora. Els mossos d'esquadra estan subjectes al règim general de la seguretat social, per tant, solament poden jubilar-se amb el cent per cent de la base reguladora a partir dels seixanta-cinc anys d'edat. Si opten per una jubilació avançada, la llei els preveu l'aplicació d'uns coeficients correctors que impliquen una reducció del 8 per cent per any anticipat en l'import de la pensió. Si fem un càlcul ràpid, un 8 per cent

per cinc anys, doncs, el que implica és una reducció del 40 per cent.

En segon lloc, la llei d'acompanyament dels pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2002, va introduir en la disposició addicional 32 d'aquesta llei un nou marc de jubilació gradual i flexible per a les policies autonòmiques per tal d'equiparar aquesta edat de jubilació a la dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, tot i que val a dir que aquesta disposició mai ha estat desenvolupada ni aplicada.

Posteriorment, el 6 de juny del 2006, el Congrés dels Diputats aprovà una resolució en què instava el Govern espanyol a portar a terme les reformes pertinents per reduir l'edat de jubilació de les policies autonòmiques. I així, en la recentment modificada Llei de la seguretat social s'ha incorporat un nou article, el 161 bis, en què s'estableix que l'edat mínima de jubilació pot ser rebaixada per reial decret per a aquells grups o activitats professionals amb treballs de naturalesa perillosa, com és el cas dels mossos d'esquadra. Malgrat aquestes habilitacions legals, l'edat mínima no ha estat rebaixada pel Cos de Policia Nacional - Mossos d'Esquadra.

I, finalment, cal destacar que l'Ertzaintza ha aconseguit que la desigualtat en matèria de jubilació anticipada que també patien com a policia autonòmica sigui corregida per mitjà d'un pacte polític entre el Govern basc i el Govern espanyol. Bé, i aquests són els antecedents sobre la taula amb relació a aquesta qüestió

Coneixen perfectament que la Policia de la Generalitat de Catalunya, creada l'any 1983, és, després de vint-i-cinc anys, doncs, ja, de la seva creació, una policia integral, que té assumides totes les competències o pràcticament totes les competències en els àmbits d'actuació relacionats amb la seguretat pública: vetllen pel ple desenvolupament dels drets i les llibertats dels ciutadans de Catalunya i asseguren el compliment de les normes bàsiques de convivència.

En aquests moments, els Mossos d'Esquadra, tenen atribuïdes les mateixes funcions i responsabilitats que els cossos i forces de seguretat de l'Estat. I, a més, doncs, com bé saben, el passat mes de novembre, la policia catalana ja s'ha desplegat per tot el territori del Principat de Catalunya.

És per aquest motiu que creiem que han de gaudir dels mateixos drets laborals i socials que les forces i cossos de seguretat de l'Estat. És a dir, una jubilació avançada als seixanta anys, sense que òbviament es generi, com en aquests moments passa, una greu desigualtat, una greu, al nostre entendre, discriminació que en aquests moments pateix la policia de casa nostra.

Els diferents estudis que s'han realitzat en aquest àmbit, d'àmbit universitari a Catalunya, i pel Centre d'Investigació Becket, han destacat diferents aspectes de la salut laboral de la policia, amb relació als riscos físics i psíquics i la perillositat del treball de la policia. Ens declaren o ens diuen aquests estudis que el treball policial té efectes negatius sobre la salut dels agents –i això és un fet objectiu i constatable–, i, per tant, doncs, que no es poden pressuposar unes característiques físiques a partir dels seixanta anys, que facin que la feina de

la policia tingui la mateixa eficàcia, tingui la mateixa qualitat d'aquests serveis policials.

És per això, conseller, que avui, des d'Esquerra Republicana l'interpel·lem, perquè ens preocupa que la nostra policia no tingui les mateixes condicions sociolaborals que la resta de cossos i forces de seguretat de l'Estat. Sabem perfectament que qui ha de moure fitxa és el Govern de l'Estat. És el Govern de l'Estat el que ha d'actuar d'una manera positiva, perquè és qui té les competències sobre la matèria, sobre la seguretat social, sobre les pensions.

Però, des d'Esquerra, en tot cas, l'instem que pressioni davant del Govern espanyol per poder fer efectiu aquest canvi. L'accés a la jubilació té dos principis bàsics: edat i cotització. I aquestes dues premisses han de ser les mateixes per a tots els cossos policials. No pot haver-hi discriminació en col·lectius que fan treballs amb característiques similars. I, a més a més, doncs, partint d'aquest precedent que ara tenim sobre la taula, de l'acord a què ha arribat la policia basca.

Per tant, li demanem, conseller, que iniciï les negociacions pertinents per arribar a un acord similar al basc. Estem en la mateixa situació i volem una policia eficient, que pugui jubilar-se als seixanta anys d'edat amb una pensió digna, sense aplicació de coeficients correctors. Creiem que és fonamental superar aquestes asimetries que són font de desigualtat sense cap base objectiva i raonable. I, per tant, s'han d'adoptar les mesures necessàries i pertinents per garantir l'equiparació, tenint en compte que el cost econòmic d'aquestes mesures ha de ser assumit pel Govern de l'Estat.

A Madrid, els grups parlamentaris amb representació al Congrés, concretament el Grup de Convergència i Unió, el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup d'Iniciativa - Izquierda Unida, han presentat diferents propostes també al respecte, propostes que van ser debatudes i rebutjades la setmana passada, amb el vot del Partit Socialista i del Partit Nacionalista Basc.

Per tant, decaigudes aquestes propostes en seu parlamentària al Congrés, li demanem que utilitzi la força del Govern català com aquella mesura..., com aquella solució immediata per posar fi a aquesta situació. Recordo que era el mateix portaveu del Grup Socialistes, el senyor Alonso, el que va declarar que calia solucionar la desigualtat que s'establia amb relació a l'Ertzaintza. Per tant, això és perfectament aplicable a la solució que cal buscar per acabar amb la desigualtat, doncs, també que pateix el Cos de Mossos d'Esquadra.

Tan sols, des d'Esquerra Republicana, doncs, li diem que ens sumarem a aquest esforç, a l'esforç del Govern de la Generalitat, per poder assolir un acord que permeti aplicar les condicions homogènies en la protecció social de les jubilacions, i per això li demanem, conseller, el seu compromís, el compromís del seu departament i el compromís del conjunt del Govern de la Generalitat de l'Estat. Creiem que és una qüestió de justícia, i ha arribat l'hora que es faci justícia.

Res més, moltes gràcies per la seva atenció; gràcies, conseller.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre diputada. En nom del Govern, per respondre a aquesta interpellació, té la paraula l'honorable conseller senyor Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Ciutadans i Participació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, tal com vostè planteja, existeix una discriminació amb relació al tema de la jubilació entre els mossos d'esquadra i les forces i cossos de seguretat de l'Estat. És una discriminació que, com vostè també ha dit molt bé, té la competència..., és competència del Govern central, del Congrés dels Diputats o del Govern central.

Vostè em pregunta quina és la voluntat del Govern català. La voluntat del Govern català és explícita. Volem que desaparegui aquesta discriminació, i després m'hi referiré, en la part que hem fet de la segona activitat amb els sindicats apareix explícitament aquesta voluntat.

També ho deia vostè, que no és nou ni és recent aquest debat. La disposició addicional de la llei d'acompanyament del 2002 ja ho deia. I la resolució del mes de juny del 2006 també ho diu, no? Nosaltres hem explicat com a govern el nostre compromís, el nostre desig, la nostra voluntat que la jubilació dels mossos d'esquadra sigui als seixanta anys.

Des d'aquest punt de vista, en l'acord que vàrem signar abans de l'estiu amb tots els sindicats de mossos d'esquadra de segona activitat, diu explícitament –i li ho llegeixo–, diu que explicitem..., «explicita la seva voluntat de treballar per l'equiparació de l'edat màxima en servei actiu dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra en consonància amb la realitat existent, amb els cossos policials i de seguretat europeus, i amb aquesta voluntat impulsarà la modificació de l'actual edat de jubilació dels funcionaris del Cos de Mossos d'Esquadra per ajustar-se als referents del nostre entorn». Per tant, a l'acord, que vam signar abans de l'estiu, de segona activitat, hi ha un compromís escrit, signat pels sindicats i pel Govern català.

He de dir-li que ahir vam aprovar en el Govern català una llarga reivindicació dels mossos d'esquadra, que és el tema de la segona activitat. Com vostè sap, està pendent des de 1994, i ahir el Govern va aprovar un decret que en definitiva és el decret de traducció de l'acord polític signat amb els sindicats. És un decret que diu que, a partir d'ara, a partir dels cinquanta-set anys... Per cert, val la pena saber, no?, que mossos d'esquadra de més de cinquanta-set anys en tenim tretze, només, i que l'any que ve en tindrem vint-i-tres, és a dir que tenim un cos molt jove, i, per tant, que la segona activitat ja dona resposta a aquestes persones, però que també tenim un cert temps. Amb això no vull que ho entenguin com que s'allargui..., ho vull allargar de la negociació que hem de fer amb el Govern central.

El decret de segona activitat, com vostè sap, no només parla de l'edat, de més de cinquanta-set anys, sinó també de persones que hagin tingut disminució psíquica o física, amb un compromís de buscar uns llocs de treball que no siguin estrictament policials, i que perme-

ti l'adequació d'aquestes persones que per edat o per disminució puguin fer aquestes funcions. He de dir-li, i saludo i felicito el fet, el poder de negociació dels sindicats, que ens ha permès arribar a un acord que va estar llargament, en definitiva, en discussió.

Què és el que hem fet? Vàrem demanar ja en l'anterior legislatura de l'Estat la compareixença nostra en la Subcomissió del Pacte de Toledo del Congrés, perquè, com vostè molt bé ha dit, hi poden haver necessitats de reformes de la Llei de la seguretat social. He tornat a demanar, abans d'aquest acord entre el Partit Nacionalista Basc i el Govern central..., un acord que tinc encara certs dubtes, de confusió de, exactament, la magnitud del contingut exacte, eh?, de les declaracions; de les informacions que tinc, tinc alguns dubtes que espero en les properes setmanes aclarir, no? Però he demanat, d'una banda, la compareixença en la comissió del Congrés dels Diputats del Pacte de Toledo i al mateix temps he demanat obrir converses amb el ministre de l'Interior amb relació a aquest tema.

Evidentment, aquest tema no és només en comparació amb les forces i cossos de seguretat de l'Estat, sinó que, com vostè molt bé sap, a Itàlia, Alemanya o Noruega està regulada la jubilació als seixanta anys, no?, i fins i tot a la Gran Bretanya la tenen als seixanta els inspectors però la poden rebaixar als cinquanta-set els agents normals.

Per tant, senyora diputada, estigui convençuda que la nostra voluntat, igual que hem fet amb la segona activitat és arribar que la jubilació dels mossos d'esquadra s'equipari a la jubilació dels cossos i forces de l'Estat. Estic segur que ho aconseguirem, tant sigui via la comissió del Pacte de Toledo, com sigui via el Govern. I donarem un pas més en el que crec que ha estat, en aquesta legislatura, donar resposta a demandes i a reivindicacions del món sindical dels mossos d'esquadra històriques. Crec que l'acord laboral que hem signat en tres anys ha estat un acord laboral signat per tots els sindicats importantíssim, no només per als mossos d'esquadra sinó per al mateix funcionament i estabilitat del Departament d'Interior, i crec que l'acord de segona activitat va en la línia també de facilitar, evidentment, un acord amb el Govern central amb relació als seixanta anys.

Res més, i espero, dintre de poc, poder-la informar positivament de les gestions fetes.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. La diputada ha renunciat al torn de rèplica.

Interpel·lació

al Govern sobre les inversions empresarials estrangeres (tram. 300-00168/08)

Per tant, passaríem al punt número 14, que és la interpellació al Govern sobre les inversions empresarials estrangeres. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

(Pausa.)

La Sra. Borràs i Solé

No, no, m'espero, m'espero..., davant de l'èxit clamorós...

(Pausa.)

Doncs, començarem; em sap greu, però. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, conseller absent, el motiu de la interpellació és sobre les inversions empresarials estrangeres. És un element, evidentment, aquest, clau, vital; a l'hora de plantejar les polítiques industrials –això és evident–, el pes de les indústries estrangeres a Catalunya és important, i a més a més hi ha un fort lligam i una interconnexió amb el que és la indústria pròpia del país.

Jo estava segura que ens posaríem d'acord amb el conseller, li ho haurem d'explicar després, que és necessari –és necessari– que, per a una bona política industrial, hi hagi anticipació... Potser si el conseller Saura després li ho explica al conseller, doncs, li podrà fer saber l'opinió dels grups de l'oposició, que es menysté d'aquesta manera, des de... (Veus de fons. Pausa.) Celebro que arribi.

Deia, conseller, que és necessari que hi hagi anticipació, que no n'hi ha hagut –en aquesta interpellació ha quedat clar–, anticipació en la política industrial per preveure les coses, ser capaç de veure, d'intuir per allà on aniran, de saber, de veure-les a venir, i per tant poder reaccionar amb el temps i en el moment adequat, en el moment adequat i també amb el lideratge i la força necessària, dos elements absolutament necessaris i imprescindibles que creiem, vaja, amb tota rotunditat que aquest Govern no té.

I per què diem que aquest Govern no té aquesta capacitat d'anticipació i de reacció? Doncs, perquè els fets ens ho demostren, i ens ho demostra ben recentment el viatge al Japó. I posarem els dos exemples més clars: la Nissan i la Sony.

La Nissan té una història que no comença només en aquest viatge al Japó; ha estat marcada per errors, per despropòsits, per manca de lideratge del Govern d'una forma clara. És evident que hi ha una crisi mundial que afecta també Catalunya, que estan disminuint d'una forma important les vendes de cotxes, i especialment la de tot terreny, però també és evident que davant d'una companyia que anuncia que vol fer un ERO, un acomiadament pròpiament, de pràcticament el 40 per cent de la seva plantilla, aquí haurien de saltar totes les alarmes, si és que no haurien d'haver saltat abans que s'anunciés aquest possible ERO. Molts ho varen qualificar, doncs, que podia ser l'inici de la fi. Pateix el futur de la Nissan i les empreses subministradores, i això la premsa ho titlla a l'entorn d'unes set mil persones, no només de les 1.680 que l'empresa diu.

En aquest sentit hi ha l'anunci per part del grup Renault-Nissan que el futur és complicat, i això s'esdevé en totes les companyies de l'Estat. I davant del que ens cau el Govern de Catalunya resta desaparegut, es palesa la ineficàcia, la inexistència de política industrial en aquells moments, no es dona cap tipus de resposta i pren la iniciativa el Govern de l'Estat, el ministre Sebas-

tián, que se'n va a França a parlar precisament amb el senyor Carlos Ghosn per veure què n'obté de bo. Però, oh mala sort, se'n despista, de la nostra factoria, de la de Nissan, i resulta que des del Govern de Catalunya, o no se li va dir, o no se'l va pressionar, i el seu antecessor, el nostre president Montilla, l'antecessor en el Ministeri d'Indústria, resulta que no li recorda que seria bo que li diguessin que la Nissan està també afectada.

La Generalitat admet el seu malestar i lamenta l'ocasió perduda –lament a l'ocasió perduda–, i tant és així que reben, vostè ho sap, una munió de crítiques per part no només dels grups de l'oposició sinó també dels sindicats i des del mateix equip de Govern. I en aquest sentit, per exemple, el senyor Guillot manifesta: «Sin tejido industrial, este Gobierno no tiene futuro.» Home, més aviat el qui no té futur són els treballadors i les treballadores del país; veig que es preocupen més del Govern que no pas dels treballadors. Diu: «Un *govern d'esquerreres* no puede tener una actitud pasiva ante una crisis de esta envergadura; es necesaria una actitud más activa liderada por Montilla ante un sector tan estratégico.» Hi estem d'acord: no hi havia lideratge, no hi havia la presència del president Montilla i no hi havia tampoc la presència d'una forma valenta i belligerant per part del conseller d'indústria.

El president Montilla resta desaparegut; la influència sobre el Govern central és zero; el discurs, que en certa manera puc entendre, de la consellera Serna, doncs, és un discurs de retòrica: «Mirarem l'expedient amb lupa quan ens arribi, serem molt rigorosos, comprovarem exactament els motius...» Vaja, suposo que això es deu fer sempre, no? O és que només es fa amb el de la Nissan? És que això és d'obligat compliment, entenem nosaltres. I comença a produir-se l'efecte dòmino, que en diuen, l'efecte dòmino que es va produint arreu de Catalunya, i després de tot això sembla que el Govern reacciona i es crea un grup de treball sobre el futur de la Nissan. Vostès diuen que la Generalitat arrenca al Govern central un grup de treball sobre el futur de la Nissan.

Molt bé. Ens trobem aquí, es transmet tranquil·litat, se'n van a París i de París torna el president dient que tranquils, el president i vostè, dient que tranquils, que tot ha funcionat, que podem estar ben tranquils. Però quan vostès es troben aquí, al cap de poques hores, sobre la taula ens trobem amb l'ERO de 1.680 persones, fraccionat.

És desconcertant, francament, que vostès arribin de París dient que podem estar tranquils i a l'hora de la veritat es troben sobre la taula amb aquest, hi insisteixo, ERO, que es materialitza d'una forma fefaent.

Davant d'aquest fracàs a la visita a París, organitzen un viatge al Japó; un viatge al Japó que, com els deia, arriba tard, i és d'aquestes de les necessitats que en política industrial no ens podem permetre. I vostès diuen: «Montilla anirà al Japó per exigir a la Nissan el pla industrial per a la planta de Barcelona.» Molt bé, vagin al Japó i exigeixin aquest pla industrial per a la planta de Barcelona. I el president Montilla ens diu que ningú podrà dir que aquest Govern no fa el que està en les seves mans. Doncs, miri, o podem dir que no fa el que està en les seves mans, o que ho fa tard, o que, fran-

cament, és molt ineficaç en allò que estan fent, perquè cada vegada que tornen d'un viatge, al cap de pocs dies, ens trobem al damunt de la taula l'ERO: la Pirelli, la Nissan...; seguim, i ja seguirem.

A la vegada que planifiquen el viatge al Japó, els deia, hi ha aquell grup de treball, i a més a més, doncs, quan tornen del Japó ens trobem que ens diuen que la Nissan adverteix que la factoria de Barcelona no és viable sense acomiadaments, i la direcció condiciona que hi hagi nous models de productivitat a la planta, en funció, precisament, d'aquests acomiadaments.

On és aquell pla que vostès pensaven exigir? Van treure pit aquí, però, al Japó, on el van obtenir, aquell pla que deien que exigirien? Bé, aquí segueixen novament, doncs, el Govern, el president Montilla, satisfet pel compromís de les empreses japoneses, es veu que està satisfet, però Iniciativa, Esquerra Unida i sindicats, a més de l'oposició, critiquen l'escàs resultat, per no dir nul resultat, que vostès treuen al Japó. I en un altre diari ens trobem que Álvarez i Gallego critiquen el viatge de Montilla a Tòquio perquè no en surten mesures i només fotos. Per tant, el que és tot el que fa referència a la Nissan que ens preocupava tant, doncs, molt negatiu.

La Sony, una altra pedra a la sabata que teníem i que ens preocupava i en gran mesura; cinc mesos de negociació, una situació difícil, i vostès es veuen amb els màxims dirigents de la companyia en el Japó, el president i vostè mateix, i surten amb el compromís de la congelació dels salaris, de la reducció dels sous. No em digui que no, conseller: «Sony propone congelar los sueldos de Viladecavalls para evitar despidos.» Aquí sembla que tothom diu una cosa, inclús vostès quan són de viatge, a excepció de quan tornen i es tornen a trobar l'ERO damunt la taula..., perquè allà la moto que ens van vendre va ser aquesta. Allà ens van dir que amb la reducció dels sous i amb la congelació dels salaris n'hi hauria prou, i això va crear una expectativa als treballadors que després, lamentablement, no s'ha generat. El *Telenotícies migdia* de fa quaranta-vuit hores ens deia que la Sony, a més a més de la congelació i de la reducció salarial, havia presentat l'ERO de 275 persones, i els sindicats diuen que això és una presa de pèl, i és lògic que se sentin així, perquè a part de la congelació i la reducció els demanen acomiadaments.

Davant de l'anunci d'això, conseller, les declaracions que vostè fa al cap de vint-i-quatre hores, francament, ens fan dubtar, perquè, conseller, vostè diu: «Hubiera sido peor un cierre.» Oh, és clar! I seria pitjor que tanqués tothom, i tant! Però, escolti'm, a què anaven vostès al Japó i què van obtenir? No van dir que hi hauria congelació i no hi haurien acomiadaments? Què ha passat amb la traducció? Perquè aquí sembla que algú no s'ha assabentat de com han anat les coses.

Sony, ens consta que fa temps que li reclamen coses a la Generalitat, entre elles la realització del quart cinturó, a dia d'avui encara sense materialitzar, perquè puguin, precisament, doncs, connectar amb el seu centre logístic intel·ligent de mercaderies de Castellar del Vallès, i, al cap de dos anys d'haver-se produït aquesta reunió, això encara no és una realitat; o l'enllaç directe del Japó amb Catalunya, i això avui encara...

El vicepresident segon

Il·lustre diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...no és una realitat.

Molt ràpidament. Escolti'm, conseller, què se n'ha fet, del comitè anticrisi? Quantes vegades s'han reunit? Quines decisions han pres? Quines mesures positives per, precisament, poder sortir de tot plegat? Hi ha hagut avanços respecte a allò que anaven a presentar al Japó?

El vicepresident segon

Si us plau, senyora diputada, acabi.

La Sra. Borràs i Solé

Què ha passat amb la Nissan, amb la Sony?

Conseller, esperem les seves respostes, perquè malauradament cada vegada que se'n van de viatge vostès ens tornen, sota el braç, amb un nou ERO.

Gràcies, senyores...

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. En nom del Govern, per respondre aquesta interpellació, té la paraula l'honorable conseller senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, jo entenc que vostè fa el seu paper, i jo faré el meu. Vostès han governat durant vint-i-tres anys, per tant, saben perfectament com abordar i com els ha tocat abordar crisis, no d'aquestes dimensions; és la primera crisi *global* –la primera crisi global–, i, per tant, que afecta tot el món, governs de tots colors, amb governs de tots colors i a totes les latituds.

En aquesta situació, Europa, amb l'acceleració provocada per la crisi financera i immobiliària, es veu obligada a reestructurar a curt termini unes línies de producció que inevitablement hauria hagut de reestructurar a mitjà termini. El lamentable és que una colla d'especuladors a Wall Street ens hagin provocat una acceleració d'un problema que s'hauria pogut resoldre més tranquil·lament de forma estructural.

I a Europa, concretament, algunes línies de producció de consum estaven en risc. I estaven en risc estructural, i tots ho sabíem, perquè els emergents asiàtics picaven cada cop més fort i estaven a l'espera –i encara ho estan– que si s'acaben liberalitzant les fronteres duaneres, estan en disposició de penetrar encara molt més els mercats europeus.

En circumstàncies com les actuals una multinacional qualsevol, aprofitant una conjuntura crítica, analitza les seves plantes, les seves vint, les seves trenta, les seves quaranta plantes que té al món, i les analitza amb criteris freds: productivitat, temps de producció, qualitat, cost. I les que estan al final del rànquing les tallen; el

món funciona així. Per tant, quan estem en aquestes circumstàncies, què podem fer tots plegats? –«tots plegats» vull dir tots plegats; vol dir Govern, vol dir una certa responsabilitat per part de l'oposició, vol dir sindicalisme i treballadors. Analitzar quins punts febles tenim per evitar que la nostra planta, la d'aquí, sigui la que estigui al capdavant perquè, si no, inevitablement, ens la tancaran.

I, per tant –i això sí que no es va fer en el seu moment–, alguns dels problemes que tenim són perquè vam captar plantes productives, és veritat, gran feina als anys vuitanta i part dels noranta, però a darrere no vam fer les aliances suficients perquè aquestes plantes passessin a ser centres d'R+D i disseny, gràcies a la qual cosa en aquest moment els rànquings estarien més amunt. Perquè ens trobem que en cost laboral estem fotuts i quan mirem centres de disseny, no estan aquí, estan a la Gran Bretanya, estan a Itàlia o estan a Alemanya. Per tant, les plantes catalanes tenen un problema afegit, en molts casos, que no hi ha prou potents centres d'R+D perquè des del passat ni les empreses ni els governs han estat capaços –repetixo que la responsabilitat és compartida– de generar aquí centres d'aquest tipus. En alguns casos s'han produït pel seu compte. Hi han plantes que els dirigents catalans d'aquestes plantes han estat capaços, a temps, de fer el canvi de productes de baix valor a alt valor, i per això han aguantat i per això ara no tenen problemes.

Per tant, hi ha un problema estructural que ve de lluny; això no s'improvisa. On som en el rànquing no ve d'ara mateix, ve d'una suma de polítiques de deu, quinze anys, acumulades. Hi ha línies de valor afegit? No estariem en risc. No hi ha línies de valor afegit? Estem en risc. I si estem en risc hi ha teràpia de xoc, evitar que et tanquin... Evitar que et tanquin no vol dir que conserves tots els llocs de treball. Impossible. Això el Govern no ho pot garantir, ni mai es va parlar, perquè això és un tema entre empresa i sindicats, a les nostres converses al Japó. Es parlava de la continuïtat de les plantes i com aquesta continuïtat anava lligada a la innovació del producte, a la necessitat d'obrir línies de disseny, de recerca, com oferíem els nostres serveis des dels centres tecnològics. Per cert, en quatre anys, cinc centres tecnològics; tants com vam trobar quan vam arribar al Govern –tants com vam trobar quan vam arribar al Govern. Aquest és el problema: dèficit estructural de transferència tecnològica; aquest és el problema que ens està hipotecant en aquests moments moltes de les plantes de Catalunya. Aquest és el problema.

Per tant, hem de fer front a això, encara que sigui corrents. El que no s'havia fet s'ha de fer: provocar aliances entre aquestes multinacionals. Les que hi vulguin jugar; lamentablement no totes hi voldran jugar. Vam trobar diverses sensibilitats allà; no els ho diré perquè és confidencial. Hi ha diverses sensibilitats; no totes responen de la mateixa manera. Hi ha gent que està disposada a continuar jugant al joc i que si cal canviar de sector canviaran, a Catalunya, perquè creuen en Catalunya, canviant potser de sector, canviant potser de producte, innovant molt. D'altres, no està tan clar i amb aquestes haurem de ser més curosos.

I què demanen, també? Flexibilitat. I això és dur perquè hem estat acostumats a anys de vaques grasses, tots. I flexibilitat vol dir que hi hagi capacitat de diàleg empreses-sindicats perquè per un cantó es garanteixi que no hi hagi rescissions fixes o finalistes de treball, sinó només temporals, a canvi de flexibilitzar en moments determinats la plantilla en funció de la producció. Hi ha d'haver molt diàleg –molt diàleg entre les parts. Perquè a alguns països anglosaxons, on s'ha produït aquest diàleg i flexibilitat, òbviament també competeixen amb les nostres plantes. Hi ha diàleg, hi ha hagut pacte de flexibilitat i hi ha centres de recerca. Òbviament aquestes plantes estan més ben posicionades que les nostres, on no hi ha centre de recerca i on no hi ha hagut encara el diàleg suficient.

Doncs, hem de parlar clar des del Govern. Nosaltres no podem intervenir en la relació directa entre empresa i treballadors, però dir que aquest és el moment. I la nostra finalitat és preservar la planta a Catalunya, amb el màxim de llocs de treball; amb tots probablement és impossible, a curt termini. I, mentrestant, treballar perquè els sectors que no estan en crisi, sinó que reben la crisi però no estan en crisi, continuïn creixent i més que mai. Per sort, l'economia catalana és diversificada i tenim sectors com l'agroalimentari, com el «farma», el sector salut, sector serveis públics i tants d'altres que podríem dir..., turisme, que estan rebent efectes de la crisi, però que no estan en crisi. I en aquests sectors, injectant-hi innovació, com a fruit del Pacte nacional per a la recerca i la innovació, anant a buscar mercats internacionals... I anar al Japó també serveix per constatar *in situ* com a través del Copca s'està impulsant l'exportació de productes de qualitat al Japó. És un mercat difícil, però quan s'hi va és agraït. En aquests moments una marca de cava català està liderant el mercat d'escumosos al Japó, per posar un exemple. Hi ha possibilitats enormes encara al món, malgrat la conjuntura baixa, de situar exportacions.

Per tant, els sectors que ens van bé, que estan només rebent col·lateralment la crisi, els hem de donar suport perquè surtin al món. I això és el que estem fent en aquests viatges: parar el cop, per un cantó –permanència de la planta–, propostes estratègiques d'innovació. Estem treballant amb moltes d'aquestes multinacionals per obrir noves línies, algunes d'aquestes, tant les d'electrònica de consum com les dels cotxes, estan avançant en la línia d'eficiència energètica, energies alternatives, reciclatge; línies de futur d'algunes d'aquestes multinacionals. Al costat, òbviament, de mòbils, automòbils, motos més eficients energèticament. Per tant, hi ha per un cantó possibilitats de continuar en el mateix sector, però també obrir a nous sectors. Moltes d'aquestes multinacionals tenen altres línies; l'única línia seva no és pas l'automòbil ni la moto; línies de fotovoltàica, línies d'aplicació del cristall líquid en altres funcions. I estem treballant per obrir i col·laborar aliadament, amb inversió si cal, en aquestes línies alternatives per si de cas no n'hi hagués prou amb els nous tipus o prototipus que es posin en marxa en el sector de l'automoció.

A la vegada, vam visitar bancs i grups d'inversió. Namura. Vam visitar el Banc de Tòquio, Mitsubishi. Vam arribar a un acord, a un conveni de col·laboració perquè

les seves inversions ajudin noves empreses japoneses, una segona tongada d'empreses japoneses, que ja no seran d'aquests productes de consum durable, seran del sector serveis, seran del sector «farma», seran del sector energies alternatives les que poden venir a Catalunya si les sabem captivar. Perquè aquest mercat existeix, aquí. D'altres probablement es perdran i això és irreversible, com el mercat mateix.

Per tant, viatge al Japó, com vaig viatjar a Dubayy per captar inversions, com..., es tancaran properament en el Biopol d'inversions del Tecnopol de Dubayy al Biopol de Catalunya. Acords de col·laboració per captar turisme asiàtic cap aquí o, com vam fer en el viatge a Israel, aliances estratègiques entre clústers estratègics a Catalunya, com el de l'aigua, que és potent, empreses les quals s'estan expansionant a tot el món. Amb el clúster de l'aigua d'Israel, aliança per primera vegada feta. Clúster empresarial, clúster tecnològic per tirar endavant sectors potents. El que perdem en uns sectors, ho hem de saber créixer en altres.

Aquesta és la política que estem seguint i això crec que és el que es pot fer. Es pot dir que es podria fer més. Tinc els meus dubtes, vist que ni les grans potències ni tots els colors polítics del món, em sembla que en aquests moments la solució a la crisi directa, a l'impacte de la crisi financera i immobiliària, no crec que estiguin demostrant tenir-la.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per exercir el torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Conseller, ens ha sortit més a fer de professor, d'observador que no pas de conseller d'indústria. Ens ha vingut aquí a donar una lliçó del que passa en el món i ens ha sigut francament contradictori, perquè resulta que la problemàtica és mundial, però la culpa també és dels vint-i-tres anys, només faltaria, de Convergència i Unió, perquè no es va ser capaç de captar investigació, no es va ser capaç de captar recerca. Però, miri, a l'hora de la recerca vostès tocant a la porta del conseller Mas-Colell. Resoldre-ho tocant a la porta del conseller Mas-Colell.

I com a exemple de recerca, en l'àmbit de l'automòbil, doncs, deixi'm que li posi la SEAT, no? Nosaltres varem ser capaços, des del Govern de Convergència i Unió, d'impulsar una nova factoria de la SEAT que, gràcies a això, potser podrà venir el Q3 i, a més a més, s'hi està fent recerca i investigació. I vostès, que fa, recordi-ho, cinc anys que governen, fa dos anys van prometre que vindria la Nissan –fa dos anys van prometre que vindria la Nissan a Odena–, que hi hauria una expansió. Ho varen perdre i se n'ha anat a Tànger.

Conseller, si hem de parlar de les coses, parlem de tot. No s'oblidin de la seva feina i d'allò que han deixat de fer també. Perquè, clar, aquí el que fa falta és resposta per a les persones, resposta per a la gent; menys classes

de professors, menys posar el retrovisor i més veure com s'ha d'actuar. Ho he dit des d'un principi, potser no m'ha escoltat perquè ha arribat tard: cal anticipar-se als fets i cal actuar amb força i amb lideratge, i això no és el que està fent aquest Govern, sens dubte que no.

Ahir el Govern aprovava, i m'ho podrà dir ara, 500 milions, per exemple, per a l'Institut Català de Finances. Escolti'm, doncs si ho hem de fer junts, per què no ens aprovaven les esmenes que vàrem presentar nosaltres en els pressupostos, en les quals demanàvem incrementar-ho fins a 1.400 milions, el topall, a l'Institut Català de Finances, o augmentar fins a 800 milions d'euros a l'Avalis, per tal que les empreses tinguin circulat. Escolti, si hem de fer-ho junts, potser que aprovin alguna cosa positiva que proposa Convergència i Unió. O és que nosaltres no hem fet propostes positives? Això no ens ho pot dir, conseller. Des de les files de Convergència i Unió, tant quan hem estat en el Govern com quan hem estat, estem, a l'oposició, hem fet propostes en positiu.

I, és clar, a nosaltres ens sorprèn molt que el conseller d'indústria, doncs, ha dit avui –llegeixo textualment del teletip–: «Josep Hugué ha dit avui que la Generalitat no se sent enganyada per la presentació de l'ERO de Sony després del viatge al Japó que va encapçalar el president José Montilla, ja que en aquest viatge no es va entrar a parlar de qüestions laborals.» Fantàstic, conseller. No ens n'hem de preocupar, de la gent? –no ens n'hem de preocupar, de la gent? I, per tant, no se n'ha de parlar, d'aquests temes? I resulta que tothom ho va entendre d'una altra manera, perquè la premsa ho va reflectir absolutament al revés. O és que al final, hi insisteixo, la culpa serà dels traductors, no?

I, mirin, abans se citaven les preguntes al president..., el president citava el president Pujol. Ara el troba tothom bo, no?, quan des d'aquesta cambra n'hem hagut de sentir tantes crítiques. El president Pujol deia que els viatges s'han de fer amb anticipació i per recollir fruits i no per fer-se fotografies. Vostès ho fan absolutament al revés, ho fan amb retard i, a més a més, no poden, per tant, anar a recollir fruits i l'únic que es poden fer són les fotos, aquella foto que sí, amb goig veiem la bandera catalana amb la bandera japonesa, però que, a l'hora de la veritat, aporten ben poques coses.

I no ens ha dit res d'allò que els van demanar la Sony fa quatre anys. Per què no hi ha el quart cinturó, que hauria d'unir, doncs, Viladecavalls amb Castellar del Vallès? Per què no existeix a dia d'avui? Perquè no s'hi aclareixen, en el tripartit. I aquesta..., quan Convergència i Unió ho sollicita, no ho sollicita perquè vulguem fer aquí grans infraestructures i vulguem gastar diners, no; perquè és necessari per tirar el país endavant, i això s'ha d'entendre. Això és necessari per tirar el país endavant, perquè mentre ara un camió triga per anar des de Viladecavalls a Castellar del Vallès de tres quarts d'hora a una hora, trigaria un quart d'hora i això són diners per a l'empresa, conseller, això són diners per a l'empresa. I l'empresa n'està tipa que els aixequin la camisa, que no resolguin els problemes que fa falta resoldre en aquest país, els facin passar per rodes de molí i, a l'hora de la veritat, doncs, no es resolguin els temes, no?

Per tant, escolti'm, molta crisi internacional, molt Wall Street, però parlem de Catalunya, de què han deixat de fer vostès, perquè es van deixar perdre la factoria de Nissan a Odena. Per què se la van deixar perdre? No m'ha respost quantes vegades s'ha reunit el comitè anticrisi, quines solucions ha proposat, quines decisions han pres. D'aquelles quaranta-dues mesures que el mes d'abril va aprovar el Govern, algunes d'elles absolutament, doncs, inaplicables, algunes d'elles sí, però de l'abril a avui ha plogut molt i n'hi podrien haver de noves, què és el que s'ha aplicat? I amb sinceritat, m'agradaria que em respongués perquè la veritat és que ben poca cosa per no dir-ne res, no?

Miri, conseller, fa no massa dies li feia una pregunta en la qual...

El vicepresident segon

Il·lustre diputada, vagi acabant, si us plau.

La Sra. Borràs i Solé

...molt breument, li demanava que viatgés, que anés a buscar inversions a l'estranger. Vist l'èxit del que fa, en aquella ocasió em va dir: «No viatjo perquè no ens reben.» Doncs, miri, tant de bo, doncs, hàgim de dir que no el rebin, perquè quan el reben veiem que ens tornen amb l'ERO sota el braç.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, el senyor Josep Hugué.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Molt bé, gràcies, senyor president. Només li precisaré una qüestió, perquè repetir mil vegades una falsedat, doncs, no pot ser que sigui veritat, no? En les reunions amb la direcció de les multinacionals, evidentment no es van parlar de temes vinculats a la negociació entre sindicats i patronal perquè no pertoca. Ni els mateixos dirigents japonesos, que vostè coneix o el senyor Pujol els ha informat del seu estil, no és el seu estil. Per tant, s'ha parlat de temes estratègics d'empresa i continuïtat de plantes.

Les declaracions sobre la congelació salarial es fan fora de la trobada per part d'un dirigent de Sony, i ell mateix al cap d'una setmana fa una altra cosa. Això, en tot cas, atribueixin-t'ho al dirigent de Sony espanyol, no ho atribueixin al marc de la negociació o del diàleg entre la cúpula de Sony i el Govern de Catalunya, no té res a veure una cosa amb l'altra. Si els diaris vinculen els titulars, és un problema de la premsa, no de la realitat.

Dit això, la pregunta era sobre captació d'inversions, i això ho estem fent des de la creació de l'Agència Catalana d'Inversions, any 2004, i no en moments on Catalunya i l'Europa siguin gran pol d'atracció d'inversions, tots sabem que això s'ha desviat a l'est, al nord d'Àfrica i a orient. L'Agència Catalana d'Inversions ha possibilitat la implantació de cent deu nous projectes d'inversió

empresarial en aquest anys, i la creació i manteniment de 9.200 llocs de treball amb un volum d'inversió de més de 850 milions d'euros. Projectes materialitzats, un 8 per cent procedents d'Amèrica, un 8 per cent d'Àsia, un 64 per cent d'Europa, i la resta, de Catalunya o l'Estat espanyol. Aquestes són les accions reals de l'Agència Catalana d'Inversió en diversos àmbits: de la fusta, de la logística, de l'automoció, del sector químic, del metallúrgic, del plàstic, de la farmabiotecnologia, de les TIC, dels serveis empresarials, del sector elèctric i electrònic i d'altres sectors. Aquestes són les realitats de l'agència, amb noms com Dow Chemical, Eurest, Corner, ampliació del projecte amb Procter & Gambler, Renolit Ibérica, etcètera, per a l'any 2007 només, aquests noms són de l'any 2007.

Per tant, actuacions per captar inversions són les que s'han fet i es fan. I, hi insisteixo, la nostra política d'internacionalització passa per aconseguir de les multinacionals presents a Catalunya aliances estratègiques per R+D, que aquestes són les que ens garantiran la permanència d'aquestes marques a Catalunya, al marge del nivell laboral que pugui haver-hi.

En segon lloc, per fer que empreses petites i mitjanes catalanes i algunes grans empreses catalanes facin el pas a la innovació. Jo torno a insistir-hi, no me n'amaigo pas de dir que hem tingut una bona herència de política científica, el que no hem tingut és una bona herència de política tecnològica, i avui estem parlant de política industrial i tecnològica, o parlem de política científica, avui?

Avui em sembla que la interpellació és de política industrial. I això, senyora diputada, no. Sis centres tecnològics sobre seixanta-set homologats a l'Estat, sis centres tecnològics, quan Catalunya és el 21 per cent del producte interior brut industrial, això és l'herència. I quan no hi ha transferència tecnològica..., tenim plantes productives, però no tenim plantes amb valor afegit. I ara ho estem pagant i som nosaltres els que donem la cara per vostès. Per tant, a cadascú el seu –a cadascú el seu. (*Veus de fons.*) Matricula d'honor al senyor Mas-Colell, no als que havien de fer política tecnològica.

Per tant, estem fent el que hem de fer, en el que anem retardats, posar-ho al dia, fer lligar la recerca amb la innovació, crear nous centres tecnològics: cinc en quatre anys. I lamentablement ens agafa una crisi a sobre, això de veritat que em sembla que la culpa no la té el tripartit, em temo que això va més lluny de l'Atlàntic.

I, per tant, ens agafa en un moment que fem els canvis necessaris per recuperar el temps perdut en el camp de la transferència tecnològica, i ens ve la crisi. Noi, mala sort. Vol dir que hem de pedalar més per fer els canvis estratègics mentre fem polítiques de teràpia de xoc, doble feina –doble feina.

Per això fem aquest pla on el gabinet de crisi s'ha trobat des del setembre cada setmana –cada setmana–, ja li responc, on les empreses saben que tenen una finestra per entrar quan estan en crisi, els fem un pla de viabilitat amb un contracte que hem fet, amb un conveni, amb el Col·legi d'Economistes, i amb aquest pla de viabilitat

anem a buscar, que és el més urgent, crèdit, per sortir del pas. Això és xoc.

De la mateixa manera que Catalunya, vist que l'Estat està una mica lent a vegades de reflexos, ha marcat el que hauria de ser un pla integral de suport a l'automoció. I estem elaborant la nostra aportació a aquest pla, perquè Catalunya és el 30 per cent del volum d'ocupació d'automoció. I en els propers dies lliurarem, al senyor ministre Sebastián, la nostra proposta pactada amb sindicats i pactada amb empresaris sobre el que ha de ser el pla alternatiu d'automoció.

Per tant, estem fent el que ens toca fer, polítiques d'impacte, de xoc, i fer la política estratègica que no es va fer quan tocava fer-se. Això és el que estem fent, senyores i senyors diputats.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. Senyora Borràs, em demana la paraula?

La Sra. Borràs i Solé

Per al·lusions, senyor president. (*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Estem en una interpellació, té trenta segons. Si us plau, acabi aviat.

La Sra. Borràs i Solé

Molt bé, celebro que, encara que sigui amb cinc anys de retard, li posin un deu al conseller Mas-Colell. Lamento que al llarg de la resposta no hagi fet cap valoració del que li demanàvem, els resultats del seu viatge al Japó.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de les universitats (tram. 300-00169/08)

Passem al punt número 15 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la situació de les universitats. Està presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, president. Honorable conseller, permeti'm que li digui que una bona política de transferència de tecnologia, vostè sap perfectament que primer requereix una base molt important en recerca i en centres de recerca i a partir d'aquí es fan centres tecnològics i es fa transferència de tecnologia. I això, si és el que vol fer, també li demanem que ho faci –que ho faci–, que en el Pacte nacional per a la recerca, en el primer esborrany, no hi

havia ni un sol esment a centres tecnològics, que vostè ho sap perfectament. I parlo de centres tecnològics i parcs científics, perquè per agafar un terreny i posar algunes naus amb metres quadrats perquè s'estableixi alguna empresa, això no és transferència de tecnologia, això no ho és, oi, senyor conseller?

I això té a veure també amb la política universitària. Honorable conseller, aquest diputat creu que l'obligació de l'Administració –de l'Administració pública–, del Govern, és donar una sèrie de serveis a partir dels impostos de tots els ciutadans i preservar els drets dels ciutadans a rebre aquests serveis correctament, i vetllar perquè això sigui així. I en aquests moments tenim molts estudiants del nostre país amb serioses dificultats perquè la universitat pública els pugui donar el servei que correspon.

De fet tenim gairebé..., hem tingut en aquestes setmanes gairebé deu mil estudiants que no podien exercir normalment el seu dret. En concret a l'Autònoma de Barcelona, la Facultat de Lletres porta quatre setmanes seguides –quatre setmanes seguides– en les quals els estudiants no poden senzillament exercir el seu dret a fer les classes corresponents, ni per descomptat els professors per exercir el seu deure.

La meua pregunta, honorable conseller, és què fan al respecte? Si això va amb vostès, perquè jo crec que sí que va amb vostès, perquè aquesta és la responsabilitat en un sistema públic com el que tenim, i el Govern alguna cosa hi té a dir. A l'últim Ple a la sessió de control, honorable conseller, li vaig fer una pregunta en aquest sentit, i a més anava respecte al nivell d'informació que havia donat el Govern. La resposta en aquell moment, doncs va ser que s'havia fet el que s'havia de fer i que ja era correcte. Ja li vam advertir que possiblement les coses anirien a més, i les coses jo crec que s'han escapat de mare. I a més això no passa enlloc d'Europa. I ja comença a ser recurrent –comença a ser recurrent– que aquest país, que el nostre país, que Catalunya es fa famosa arreu d'Europa en termes negatius, sistemàticament en termes negatius.

El procés de Bolonya, senyor conseller, la creació d'un espai europeu d'educació superior, convindrà amb mi que és un dels reptes més importants que tenim col·lectivament des que es va crear la Unió Europea per a harmonització dels estudis universitaris. Nosaltres hi creiem fermament. La pregunta és si vostè hi creu també fermament, o no hi creu? Nosaltres hi creiem fermament, amb un sistema finalment flexible de convalidació de titulacions, amb un sistema de formació integral de l'alumne, amb un model que permeti l'especialització sobre una base comuna. I sobretot –sobretot– la mobilitat, la mobilitat del professorat, la mobilitat dels estudiants.

Torno a preguntar si vostè s'ho creu, perquè un té els dubtes que, si s'ho creu, no entenem com s'ha pogut fer un procés que ha estat lent, molt lent; recordo..., i amb això no el faig responsable a vostè directament, però sí al Govern tripartit, recordo les primeres iniciatives del conseller Solà sobre proves pilot que ja veuríem com ho faríem quan tothom ja estava corrent i ja fèiem tard. S'ha fet malament.

Vostès..., i el seu Grup Parlamentari Esquerra Republicana ha exercit durant molt de temps que tenien la clau. Doncs la clau no s'ha exercit respecte a Madrid amb el quatre més un. I ja ho sé, que vostè convindrà amb mi i sé perfectament que està d'acord que aquest no era el model, i tots estàvem d'acord aquí que era el tres més dos, perquè, si no, acabàvem fent l'espai d'educació superior espanyol, no l'europeu. Però, on s'ha exercit la clau? Amb falta de recursos de finançament universitari, que és un mal endèmic, però tampoc hi ha hagut un canvi substancial, però sobretot en política de beques. Perquè al final, lògicament, i això s'entén fins i tot, respecte als estudiants, si volem establir un sistema d'aquest tipus i sobretot en referència a la mobilitat, hi ha d'haver una política determinada de beques d'impuls molt fort, i sobretot amb informació.

Em sap greu recordar-li-ho, perquè és d'abans de l'estiu, però és que li ho he de tornar a recordar, li ho vaig fer en l'últim Ple, quan li feia la reflexió que crec que no hi havia prou informació sobre aquest àmbit, als estudiants, la referència va ser que estava tot a la web del departament. No li estava parlant d'això, li estava parlant d'algun tipus de campanya determinada en col·laboració amb els rectors, en col·laboració amb les universitats.

Però en aquests moments estem en una situació que les universitats estan mig ocupades, i ocupades amb ca. Li pregunto què fa vostè o què fa el Govern. La Universitat Autònoma de Barcelona ha estat durant dues setmanes en les quals dos-cents estudiants impedeixen l'exercici de deu mil estudiants. I jo em pregunto com s'ha de fer. Doncs li demano, senyor conseller –i li demano que sigui valent, i aquí tindrà el recolzament del meu grup parlamentari–, que restableixi l'ordre a la universitat, que restableixi l'ordre, que ara té l'oportunitat –tenim les vacances de Nadal pel mig–, quan acabin les vacances de Nadal, que estigui l'ordre establert, i que no passa res, i que si han d'enviar els mossos, doncs s'envien els mossos d'esquadra. Perquè, a més, algun rector li ho ha demanat en algun moment, perquè les coses se n'anaven de mare. I si vostè ha de donar la instrucció al conseller Saura, li dona la instrucció al conseller Saura, perquè al final fa la sensació que aquí no anem a preservar drets, sinó que ens fa basarda tot aquest àmbit, perquè..., per allò del bon rotllo i per allò dels antisistema i per allò dels ocupes, perquè ho dic en aquests termes, perquè són una minoria.

Però dijous passat hi van haver bufetades. I vostè sap que dijous passat hi van haver bufetades entre estudiants que intentaven exercir el dret a entrar a les classes i antisistemes que no els ho permetien. I hem de recordar, perquè en siguem tots conscients, que cada plaça d'estudiant –i vostè ho sap perfectament, que és qui gestiona els pressupostos– ens costa a tots els contribuents entre deu mil i quinze mil euros l'any. I que les matrícules estan sobre un 15 per cent. I que això està bé. I que és molt important que tinguem un sistema públic, però també la responsabilitat d'exercir-lo. I que, per tant, tothom tingui el dret i que això no es malbarati perquè són molts diners. I una minoria no pot bloquejar una majoria d'aquesta manera, i menys arribant a l'extrem que al final hi hagi un professorat que hagi de fer

classes clandestines, com si estiguéssim a l'època del franquisme. Això no és acceptable i no és democràtic.

I, per tant, en aquest àmbit l'única resposta... –i digui'm vostè si no, quelcom em dec haver perdut–, l'única resposta que jo he vist per l'àmbit de la comissionada de universitats és que, potser, estudiarien una moratòria de l'aplicació de Bolonya. Només faltaria això, que entréssim en una moratòria! I amb tots els respectes, i sé que potser no sóc políticament correcte, ara resulta que perquè dos-cents antisistema es mobilitzen, ara parem tot el procés del sistema d'adaptació a l'espai europeu, quan ja fem tard, perquè és al 2010. Suposo que va ser fruit dels nervis de la comissionada. Però jo li demano, conseller, que ni parlar-ne, d'això! Només faltaria!

I, per tant, el que hem de fer és restablir l'ordre. I tingui vostè i sigui valent en aquest sentit, que nosaltres aquí el recolzarem. No és possible que parem el procés de Bolonya i no és possible que es coarti el dret d'una sèrie d'estudiants, i sobretot perquè ens costa molts diners a tots plegats. Per tant, ens juguem el futur del país, ens juguem el capital del país. I si s'han de prendre decisions, es prenen. El que no es pot fer és mirar cap a una altra banda. I el que no es pot fer, sinó, és fer servir la policia de Catalunya per anar a conferències del conseller d'Interior. El que s'ha de fer amb la policia de Catalunya és que, si hi ha algun dret que està conculcat, doncs, per això tenim policia i per això tenim una policia democràtica. I més si ho demana un rector, perquè el rector de l'Autònoma els ha demanat, per activa i per passiva, que s'actués quan les coses se n'anaven de mare i no s'ha volgut actuar.

Ara hi ha una altra oportunitat, ara els estudiants han desallotjat algunes facultats aprofitant les eleccions. Esperem que passades les vacances facin alguna cosa i donin resposta, senyor conseller, de quina solució posarà en aquest àmbit.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per respondre aquesta interpel·lació, i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Senyor diputat..., senyores i senyors diputats, l'espai europeu d'educació superior no es para, no s'atura, de cap manera –de cap manera. Cap grup, per més legítima que sigui la seva opinió, no pot fer marxa enrere de decisions democràtiques preses en parlaments. Això és una democràcia. Per tant, primera premissa.

Segona, hi ha problemes a la universitat, n'hi ha. Té a veure això amb l'espai europeu? Jo penso que no, més aviat l'espai europeu és una oportunitat de solucionar-los, els problemes que té la universitat. Per tant, es pot parlar dels problemes de la universitat? Sí. Se n'ha de parlar? Sí. Hi ha d'haver taules de diàleg? Sí. I per això hem ofert diàleg. Que quedi clar, en tot cas, qui no vol el diàleg. Hem ofert diàleg, mà estesa, i properament aquest diàleg tindrà un marc d'execució en

una taula entre universitats, Administració, sindicats representatius d'estudiants i consells socials.

Què s'ha de debatre en aquest diàleg? El com, el *timing*, el què, però no el fet que avancem sense retrocés cap a l'espai superior europeu. De fet, l'estem implementant, perquè les universitats catalanes estan, ja, posant en marxa, enguany, trenta-un graus i tres-cents setanta-set màsters adaptats a l'espai europeu d'educació superior. Els hem donat suport i continuem donant suport. En aquests moments, s'estan debatent en el si de l'ANECA 265 projectes de grau, presentats per les universitats de Catalunya, i 59 projectes de màster. Això no és aturar l'espai superior europeu, és continuar endavant amb l'execució d'aquest espai superior europeu.

Vostè es lamentava, i això reprenia un mica la pregunta de l'altre dia, es lamentava, jo també, i tenim algunes cultures arcaïques, anem sempre amb anys de retard amb els debats europeus..., però a això, vostè i jo, hi podem fer alguna cosa? És..., lamentablement és la cultura existent, minoritària o no, però existeix. I els debats que es produeixin sobre aquí a Europa estan superats. Ho vaig dir en la presa de possessió d'un rector, del rector Ramírez, quina és l'alternativa a l'espai superior europeu? L'espai espanyol. I aquest cap a on ens porta? Cap a l'autarquia franquista. Això és així. Algú renunciarà a poder intercanviar els títols, a poder viatjar per les universitats europees? Aquesta és l'alternativa? Doncs s'ha d'explicar això, i els mitjans ens hi ha d'ajudar, també han de prendre partit, els mitjans en això, perquè és un tema de país.

Anem endavant o anem endarrere? Cal que la universitat, com dèiem abans, en la interpellació anterior, s'acosti més a la transferència o no? No hi ha un deure social per part dels recercadors, per part del talent, allà on es forma el talent, de traslladar bona part d'aquest talent i aquesta recerca a la societat ajudant a crear llocs d'ocupació estables i de qualitat? On trobaran treball alguns dels nostres nois, alguns dels quals protesten, en el futur si no fem el canvi de model econòmic? Aquest debat s'ha de fer. Senyor diputat, en això segur que opinem el mateix.

Ara vostè em demana un tema d'ordre públic, que és una altra cosa –que és una altra cosa, és una altra cosa. I aquí, com sap vostè..., primer, qui té autonomia és el rector de la universitat, no el Govern, el rector. (*Veus de fons.*) Oh, és clar, vostè em demana autonomia per algunes coses i per altra em diu que no són autònoms i que actuï jo. No, no..., escolti, eh?, a les verdes i a les madures! Primer de tot, el rector té el dret a actuar i el deure. I nosaltres sempre donem suport a allò que faci el rector. Ho vam fer quan hi va haver els incidents que van donar lloc a aquests expedients –ho vam fer– posant-nos en contacte sempre al seu costat i quan va prendre la decisió. Decisió que ara ha culminat, per cert, amb la notificació de l'expulsió de sis estudiants d'un a tres anys i la sanció de vint-i-dos per altercats. Ple suport. L'execució dependrà d'ells també i ple suport quan ho executin. Ells administraran l'execució d'això. Ple suport a la legalitat vigent, només faltaria, home! –només faltaria.

Les decisions, per tant, d'ordre públic a dintre d'un campus depenen del rector. Estem en permanent contacte i s'ha de valorar. Jo entenc que quan tens responsabilitats d'aquestes, dubtis: «He de cridar a l'ordre públic o jugo una carta de diàleg i d'ajornament fins que el tema es vagi tranquil·litant?» Bé, són decisions complicades i que s'ha d'entendre la dificultat de prendre-les, i de moment s'ha gestionat de manera de no provocar una espiral d'acció - reacció. Jo crec que de moment no s'ha gestionat malament, de moment.

Tindria sentit que alguns estudiants continuessin impedint les classes? No. Hem de veure com el rector, o la rectora, en aquest cas, que ha succeït per eleccions, que, per cert, es van produir sense cap incident a l'Autònoma, decidirà –i tindrà el nostre suport– com enfocar la *rentrée*, i estarem al seu costat. Això s'ha produït bàsicament a l'Autònoma, l'impediment de classes, en els altres casos no hi ha hagut ni això; per tant, parlem de tancades simbòliques que els rectors, doncs, han tolerat perquè no impediessin les classes. Per tant, són dues dimensions diferents. El dret a fer classe i a donar classe i a escoltar-la és un dret que s'ha de preservar, evidentment. Però hem de veure si la preservació d'aquest dret es pot fer sense crear pitjor incidents, i és això que sempre està en la balança del qui té responsabilitats de gestió d'una cosa tan complicada com és un campus universitari. I hem de comprendre els dubtes, a vegades, que poden assaltar els equips rectorals. I a nosaltres ens tindran al seu costat. Nosaltres vol dir el Departament d'Universitats i el Departament d'Interior quan el cridin, estem perfectament relacionats.

Ara, nosaltres havíem d'intentar, i crec que en part... –en part–, no es pot dir mai blat fins que estigui al sac i ben lligat, ho hem aconseguit, en part; si més no ha quedat clara la voluntat de diàleg, i que es pot qüestionar el com no el què, el *timing* si realment aplicar Bolonya està fet amb suficients garanties, si ens falten beques, si estem d'acord que ens falten beques, si ens han de traspasar les beques i no ens les traspassen ni a trets! Que ens falten diners complementaris de Madrid que s'hi havien compromès. Perquè passar de tres a quatre i no posar diners és deslleialtat institucional, incompleix l'Estatut! Si podem posar unes quantes coses sobre la taula que hi estem d'acord: garantir el català a la universitat. Hem fet, per fi, una resolució del Consell Universitari que diu que s'ha de garantir el català a la universitat. Tot el que els estudiants ens empenyin cap aquí, fantàstic, si nosaltres ho veiem bé!

Si hi ha un llistat de temes que se'n pot parlar –se'n pot parlar–, perquè són correctes. Per això no cal impedir les classes, se'n pot parlar, si hi estem d'acord, des del Departament, a tirar-ho endavant! Per tant, no cal impedir les classes a ningú per aconseguir algunes d'aquestes coses. I això no té a veure molt amb l'espai superior, una part sí, l'altra part no.

Per tant, escolti, estem d'acord, senyor diputat, en la filosofia de fons, totalment d'acord. Ara, vostè comprendrà que el *timing* i la forma d'actuar en casos d'aquest tipus és complicat, si més no, això m'ho admetrà, complex. I la prova és que en altres ocasions que hi va haver

accidents violents, òbviament, quan hi va haver accidents violents el rector, santament, va fer intervenir la policia, i després, a vegades, provoquen coses que es retroalimenten.

Aquí, de moment, no hi ha hagut violència, i sí que hi ha hagut impediment de classes –sí que hi ha hagut impediment de classes. Per tant, es tracta d'estudiar al costat de la rectora com s'ha de fer perquè el retorn a l'activitat universitària el mes de gener es produeixi amb totes les condicions per a tothom.

Gràcies senyor president, senyores, senyors diputats.

El president

Senyor Castellà, pot fer la rèplica.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, doncs, si de cap manera cap endarrere en el procés Bolonya i per tant no hi haurà cap moratòria..., ho celebro, però li ho explica a la comissionada, perquè aquestes van ser les declaracions de la comissionada: «Estudiarem una moratòria.» Per tant..., bé, doncs el conseller està per sobre de la comissionada, per tant, estarem d'acord.

Ara, oferir diàleg, mà estesa, començar... (*veus de fons*), sí, ja ho he escoltat i m'havia arribat algun rumor, demà o demà passat comencem una taula de negociació i de diàleg... Portem quatre setmanes! Però, quant temps esperàvem més? Quatre setmanes amb aldarulls, quatre setmanes bloquejant classes per arribar ara a dir: «Bé, comencem a pensar a fer una taula de negociació.» I que en aquest debat i que un dels moviments que estan bloquejant el sistema universitari català s'esdevingui –d'algun del professorat, també– d'una cultura arcaica respecte a alguns debats..., home, senyor conseller, permeti'm que li digui que alguna responsabilitat té l'esquerra d'aquest país en això, alguna responsabilitat té l'esquerra d'aquest país en aquest tipus de moviments i en aquest tipus de debat arcaic. I, per tant, no em digui que no pot fer res, perquè el que tampoc és acceptable és arribar aquí i dir: «Coincidim?» «Sí, sí, coincidim, senyor conseller». Però és que jo no sóc el Govern, jo no sóc conseller, vostè és conseller. Per tant, alguna cosa ha de fer respecte a això.

Jo a vostè no l'he vist en aquestes quatre setmanes, a vostè no l'he vist –i potser és una estratègia, potser és una estratègia de ser molt prudent. Escolti'm, alguna cosa s'ha de dir. Perquè jo l'altre dia pensava, vostè s'imagina, algú es pot imaginar, per exemple, una sèrie de ciutadans, perquè no estan d'acord amb el servei de sanitat que s'està donant, bloquegessin l'Hospital Clínic de Barcelona? I el bloquegessin durant quatre setmanes, i llavors fariem una taula de diàleg, tothom s'escandalitzaria... Però és exactament el que està passant. Que hi ha una sèrie de ciutadans que paguen els seus impostos, i hi ha una sèrie de gent jove que vol formar-se a la universitat i que és la majoria... I sí que hi ha hagut violència, i s'ha exercit violència, i s'ha amenaçat gent per no anar a classe. I li torno a dir –vostè ho sap–, dijous passat hi va haver molt de sidral. I vostè em diu: «No, és la responsabilitat de l'autonomia

i el respecte a l'autonomia de la universitat.» Sí, sí, jo hi estic d'acord, però és que el rector de la Universitat Autònoma, quan va esdevenir aquest fet i al límit, els demana l'actuació dels Mossos, els ho demana per escrit, a vostè i al senyor Saura... Si és això el que estic dient! I vostès no actuen, i no actuen i la resposta des d'Interior és que «això no és prudent, ja veurem, deixem passar...» Escolti'm, quan un rector –i seria discutible en qualsevol dels casos si ho demana o no ho demana, a quin extrem podríem arribar–, quan un rector demana actuació a l'ordre, doncs s'actua, perquè aquesta és la responsabilitat del Govern. Perquè el que no podem estar en allò que deia de la tradició de l'esquerra és, en aquests àmbits, en allò del bon rotllet. Doncs no hi ha bon rotllet, quan passa això. S'ha d'estar a les verdes i a les madures. I, per tant, si t'ho demana el rector, doncs actua. I tindrem mal rotllo amb un sector determinat d'estudiants? Doncs tindrem mal rotllo!, però són el Govern, i algú ho ha de fer, això. L'oposició no ho pot fer, són vostès, el Govern, els que ho han de fer.

I a partir d'aquí podem tenir una espiral determinada: estan al costat del rector, doncs, ho celebren, doncs més hauran d'estar al costat de la nova rectora, també, en els expedients, perquè aquesta tarda mateix ja ha sortit un comunicat de premsa en el qual aquests col·lectius anuncien reaccions contundents. Llavors, què ens esperarem? Una setmana? Dos setmanes? Tres? Quin és el temps per actuar o no actuar? Farem diverses taules de diàleg? La pregunta, al final, que crec que els estudiants d'aquest país mereixen –i que els contribuents i els ciutadans suposo que també– és... La hi faig molt clarament i li demano que em respongui, donant-li ja el marge de les vacances de Nadal, perquè, és clar, aquests sistemes són molt activistes, però quan arriba Nadal, malgrat que no siguin gaire creients, resulta que fan vacances. Però jo li dic, el dia 7 de gener, vostè, com a conseller d'universitats garanteix als ciutadans de Catalunya que el sistema universitari, les universitats funcionaran correctament? Vostè –li ho demano–, pot sortir aquí al faristol i dir: «Senyors, tranquils, el dia 7 de gener jo em comprometo que les classes funcionin normalment en totes les universitats i en totes les facultats.» És el mínim que li podem demanar al Govern.

Gràcies, senyor president.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empreses

Jo li contesto, no tinc dots d'endevinador, però jo em comprometo a fer tot el possible perquè això sigui així, però jo no li puc endevinar el futur. Jo em comprometo a fer tot el possible perquè sigui així, i a donar suport a qui ha de prendre decisions i treballar amb qui ha de prendre decisions, que són els rectors, la rectora, en particular, que és la universitat que té el problema.

Tornaria a repetir una mica els arguments, senyor diputat. Evidentment, s'han vulnerat uns drets d'assistència a classe, però les intervencions d'ordre sempre els

experts diuen que han de ser proporcionals. Hi ha un tema de proporció i de temps, i de *timing*, i això sempre és difícil de calibrar, i és el qui està davant que ho ha d'equilibrar. Jo li desmenteixo que hi hagi una carta del rector demanant intervenció de la policia, hi ha una carta del rector dient «tinc un problema, què hem de fer?», que és una cosa més genèrica. O sigui, no hi ha una... explícita, no li posarem al pobre Lluís Ferrer la llufa final, diguem-ne, ja ha tingut prou calvari. No, no, el rector Ferrer no demana la policia, demana..., escolti, tinc problemes, què fem? I a partir d'aquí en parlem, com sempre hem parlat.

Doncs, bé, estem, com diu vostè, en època, diguem-ne, de Nadal, en què també els alternatius celebren el Nadal. Doncs, bé, fantàstic. Mirem que el retorn a les classes es produeixi amb correcció, ho intentarem, de veritat. I, òbviament, en qualsevol extralimitació violenta, *ipso facto* la intervenció és directa, és evident. Només faltaria que la integritat física és posés en qüestió, això per descomptat, això no està escrit enlloc, però tothom ho sap, això. En certa manera aquests expedients són fruit d'haver traspassat la ratlla del que és una ocupació simbòlica al que és fer servir la llenya, perquè la violència física és pròpia del feixisme, s'ha acabat. I fins aquí podríem arribar. Per tant, la ratlla és la violència física, la resta està en un terreny gris discutible, on es vulneren els drets d'assistència, on fins a on la intervenció pot provocar problemes majors. Fins ara ha estat així. Evidentment treballarem perquè a partir del gener, també aquests drets d'assistència, només faltaria, estiguessin totalment coberts, perquè la gran majoria d'estudiants, que poden ser crítics amb Bolonya, poden ser crítics amb la universitat, que ho siguin, només faltaria, la joventut està per ser crítica, però per això establim taules de diàleg, per integrar totes aquestes crítiques, algunes de les quals compartim, posant-hi remei les que puguem des del Govern i les que depenguin de les competències de Madrid, reclamar-les allà on calgui.

Per tant, utilitzem en positiu aquesta moguda, perquè la comunitat universitària, sindicats d'estudiants, consells socials, partits polítics i Administració aprofitem aquest debat que arriba retardat, de veritat, en això estic d'acord amb vostè, arriba retardat, per donar-li la volta i fer que en un moment de crisi econòmica com la que estem, la universitat es posi les piles, tota la comunitat universitària, perquè té la clau perquè aquest país, de la crisi, en surti per la banda alta, i no per la banda baixa. Ens hem de conjurar perquè això sigui així.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i onze minuts.